

НУБ 'Св. Климент Охридски'

PC

II 3/1852

СКОПЈЕ

2

11942300079

COBISS ©

Народна и универзитетска
библиотека — Скопје

Р.р. II. 3/1

САГЪСНА КИТКА

ИЛИ

ГОДИШНО ПЕРИОДИ
ЧЕСКО ИЗДАНИЕ

ИЗДАВАНО

ОТ

ИЗДАВАТЕЛСТВОТО НА СЛАВКО МАНОВ

БЕОГРАДЪ 1952.

Р

Г

№ 500

СЛАВЕНА КИТКА

Р. II 3/I

ИЛИ

Либр. 79/942

сер. 180, лв. 180

ГОДИШНО ПЕРИОДИ ЧЕСКОСПИСАНИЕ

ИЗДАВАНО

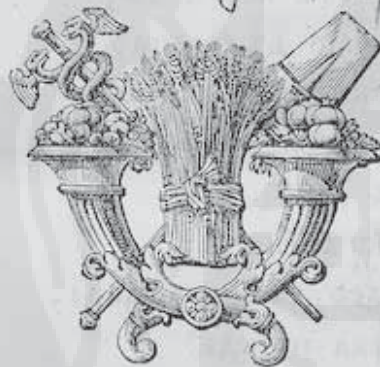
РС II 3/1852

ОТЪ

ПЕТКА Р. СЛАВЕНКОВА.

№ 79/1942

5/I

ГОДИНА I.

СТРЖКЪ А.

БЪКЪРЪЩЪ.

На книгопечатната в селгта Митро-поліа.

1852.

Запќла е птичка Славеј
 У градинка под каинка,
 Малко момче, сина остави,
 Земај вј ржцк Смкена Китка;
 Ты щеш сз ни-ж да сполучиш,
 Что ти трќба да на учиш.
 Рачо.

Ткз тайни вкети отз кждк сж,
 Что шюшиштз нќкомс вј Одеса,
 Че мышка киткж-тж гракнала,
 Я котка мышкж-тж нзала?
 Дали не е порчалз днесз,
 Огне стрќлиствий Богз Зевесз,
 Вј подсолнечнж гласз да са раздаде,
 Че мышка китка не аде?
 Не сз негово ли повелќные
 Та и-ж пренесла прќзз море,
 По наши-тќ росны полени
 Вј Балкана, да са разоде,
 За да са разоди по смќена
 Тж да нуникне еще прќена?...
 П. Р. С.

СТОЈНУ ЧОЛАКОВУ,

за

пламенното му родолюбие и ревност кѣ народното обра-
зование, и за неистощни мѣтки неговѣ благодарности сѣ
кои-то ма отъ гроба дваждѣ забавриж, въ знакѣ благо-
дарности, посвѣщавамъ трѣдѣца си

и

оставамъ вѣчно признателенъ.
Петко Р. Славейковъ.

*

На ти, дѣте,
Витка цѣкте
Отъ учење
Что невѣне,
Яхъ и-жъ кичухъ по градини,
Гдѣ то никне отъ години,
Тебе съ ми-жъ да накина
За да видишъ какъ прилича.
На кичиса,
На бчиса,
Да си честно.
Въ всако мѣсто,
Да си знаино
До безкраино.

П. Р. С.

НОВА ГОДИНА.

На истокъ свѣтнахъ зори,
Дойдете мили Българи!
Бѣ друга прѣсничка година
Отъ първий день начина
Да ѣ-ж посрѣкнемъ и речемъ:
 Добрѣ дошла, драга камино!
Съ прѣатны пълна докрины;
На поста си мини сѣдни,
Надеждна, ликаба гадина!
Златы ковчежы отвори,
И насъ твои роднини
Съ двѣ рѣцы, щедро, обдари.
Не както прѣдни-тѣ години
Съ оскъдны, просты, дарове,
Съ свиркѣ на чѣзди класове;
Но съ други дары умовиты,
Да са възмогнемъ за напредъ,
Да стѣпимъ въ приличныи намъ рѣдъ,
Да станемъ въ мъдрость именити.
 Виждь нашѣ братья и сестры,
Какъ съ прочѣти и почтени!
А мы окаяны Българи?!
Да сме простаци, не учени;
Лишени отъ такъвъ иматъ
Незнаймы сладость въ той животъ.
 Безъ даръ небесный, безъ свѣтило.

Повѣхва нашта младина,
Маджѣймы въ мрачнѣхъ тьмнинѣхъ,
Вакъ при угасваніи кандило.

Въ надеждѣхъ сми, простри ржцѣк,
Оклей ны съ свѣтелѣхъ дарѣхъ небесный,
Развѣй побы-то-то сѣрдце,
Дѣшевны силы и тѣлесны;
Заспалый нашъ умъ разкѣди,
Въ пѣть еликонѣхъ побѣди;
Надъ насъ денница да изгрѣе
Подъ оклачѣхъ-тѣхъ тьмнотѣхъ,
Да видѣ-жтѣхъ сички посвѣта
Чѣхъ елагарскій народѣхъ живѣе.

Всѣхъ просвѣтени племена
На самѣхъ тихѣхъ поглядѣхъ ако мѣкѣтижтѣхъ,
Прѣзѣхъ нашѣхъ старѣхъ планиѣхъ,
Зари въ очѣхъ-тѣхъ имѣхъ да свѣкѣтижтѣхъ;
Да смѣкаѣтѣхъ свой а хвалный гласѣхъ,
Да быкѣнижтѣхъ сички ведно съ насѣхъ:
Живѣй Оѣлтанѣхъ Яѣдѣлѣхъ Межидѣхъ;
На царѣство-то си за хвалѣхъ,
За честѣхъ на сичкѣхъ-тѣхъ земѣхъ-жъ,
Великаго Махмѣда Оѣне!

* * *

Оѣхъ такѣвѣхъ дарѣхъ гѣхъдаѣхъ
Дойди ны гостѣхъ, годинѣхъ нова!
Да тѣхъ посрѣкѣшнемѣхъ глоглаѣхъ.
Оѣхъ столицѣхъ-тѣхъ ти готова.

СПОМЕНЪ НА МИНАЛА-ТА ГОДИНА.

Онаџь година тѣи време
 Посреџбаџмы тџџ година,
 И ето та са бече минџ
 Вџ дѣнѣ, ноџи и часова.

Тогасџ вџ надеџди упоени
 За наш-тѣк бѣины младими,
 Зџрабисџаџмы са вси зџасмѣни
 Сџез неџремѣни доџрини.

Бџилѣџаџмы зџлати мечти,
 Сџез мџыслџ вџ облаци лѣтѣџмы
 И пѣсты приџаски пилѣџмы
 Зџараџ гџраџџи драџости.

На зџраџи чаши-тѣк гџрмѣџџ
 При шѣмни пѣсни смѣџове.
 Далѣџ отџ наџи са таџџџ
 Тџги, потайни џџове.

џѣтѣк време-то вџ часове;
 И тѣи надеџди като бѣџмы
 Какџо? какџо доџро бџѣџмы
 Мџ слаџи смѣртни сџноџе?!

Не чайни слѣџки са џџџџџ
 Противни вџ наши-тѣк џѣла,
 Цѣлѣџи тѣк ни са разџорџџџ,
 Бџрѣџи-џџџ наши тѣк чеџа!

На доџивѣџмы сѣгнѣи дѣнѣ
 Кой сџ драџость, кой сџ печали,
 И кой отџ насџ са моџџ поџџали,
 Че е џџастливџ бџџџ и бџџџџџ?!

Отџ край до дѣнес тѣџџ на свѣџта
 Бѣдџи мечџанѣ џџџџџ,
 Не чайни сѣгнѣни гџрџџџџџ

Живота плани-жтѣ съ теготѣ.

Поглеж... въ измѣниж-тѣ надеждѣ
 Лици-жтѣ не кистры радости,
 И подѣ брачовниж-тѣ одеждѣ
 Таи-жтѣ са клети горести.

Стоимѣ срецо годишнѣй край,
 (Като адама срецо рай),
 Умыслени и на тѣжени
 Отѣ вси надежды отцѣтени.

ВѢКЪ И ГЛАГОЛЪ.

Докрѣ дошле, докрѣ дошле, въ свѣтлаи дни!
 Намѣстници на предни-тѣ мракави.
 О Благарски рѣки, гори и планини
 Засмѣйте са, тѣма-та ви остави.
 Развѣка са мѣгла-та, асна свѣтлина
 Надѣ насѣ угрѣка, кѣра-та престана,
 Премѣдрость на престола, редомѣ тишина;
 Зарастова дѣлакока та ны рана.
 На, простота-та вече мѣртѣва; въ гробѣ лежи,
 Честитѣй гостѣ учениѣ-го приклижи.

* * *

Злати лѣта! не дѣйте са въ спира
 Да роните надѣ насѣ учени дѣробе;
 Станете изворѣ, мѣдрость что избира,
 Да са по напои-жтѣ и нащѣ умове.
 Разсѣйте редомѣ сѣмена учени,
 Да зрѣки-жтѣ и междѣ ны умни класове;
 Да накеремы плодѣ победѣ потребни

За нази и заради наш-тѣ синове,
И мы въ свѣта да вѣдимъ опознани
Какво-то сички-тѣ наши акрани.

* * *

Некеснаа ламкадо! Служице, ты
Оз време цо грѣшиш нази сичкж-тж вселениж,
Оз зары-тѣ си свѣтливы похлати
И нашж-тж родинж затъмненж.
Недѣй, ахъ не, кѣмъ запази не ходи!
За насъ ли все да вѣди ноцъ години?
Доблѣ невѣжество, животъ сѣ вѣдѣмъ,
И този вѣкж тѣй ли да нѣвѣдѣмъ?
Кога, кога за насъ ще да са сѣ хорѣ,
И свѣтъ учениѣ въ насъ да са вѣдѣборѣ?

.....

* * *

О вѣдѣгарски заспали синове
Дѣчица, момци, вси млади и стари!
Отъ сѣнь станете, мѣдростъ ва зове;
Вѣдѣчанѣ ще вѣде кой-то че предѣвари.

СМЪСНА КИТКА

ЦВѢТЬ I.

ДУХОВНО ПРОЧИТАНІЕ.

За празднѣ-тѣ слава и за покааніе.

На всички-тѣ злины причина-та е праздна-та слава: какво е това? некага нѣкои отъ человекѣ-тѣ да остаби-жѣтѣ имена-та си безсмъртны, та побдигатѣ за това вѣсоки кѣщи, шыроки дворовы и градины и дрѣги еще безполезны работы? Человекѣ! каква полза има за тебѣ отъ това, когато ты, като та стази една каква да е треска, и въ не надежно то излизаніе на дѣша-та ти, цешѣ да бѣдешѣ длуженѣ да останешѣ пѣстѣ и както отъ майкѣ роденѣ? отсвѣки това оголенѣ отъ всакѣ доврникѣ, а облеченѣ съ неправды, грабежы, сребролюбіа, съ коварства и обманы, съ сиромашки сълзи и въздышаніа? Какѣ ще да можешѣ ты натоваренѣ съ толкози грѣхове да блещешѣ въ онѣхѣ тѣсны тѣ братѣ? които немогѣтѣ да вмѣстатѣ таготѣ-тѣ на таквыхѣ грѣвохѣ? И така ты трѣбва да останешѣ вънѣ отъ речены-тѣ братѣ, и натоваренѣ съ таготѣ-тѣ на толко грѣхове напраздно да сѣ раскайбашѣ когато бече предѣ очы-тѣ си цешѣ да гледашѣ приготвенны-тѣ мѣжи, и онѣхѣ страшный и никаго не угасанный огнь и червен никога що не ѹмиратѣ.

Така като е, ако че имамы отъ малко малко грѣжѣ за нашето спасеніе, догдѣ то че има еще время, да престанемы отъ непотребны-тѣ работы, да подиримы доврникѣ-тѣ, да отхвърлимы празднѣ-тѣ слава. Праздна сѣ нарича она;

што-то е пшета, и не има ничто постојано и тврдо; но е измама на очы-тѣ и предѣ догдѣ не са е показала, изгбѣва са. Не видимы ли често че той, предѣ кого-то сега вѣрви-жтѣ тѣлопахители, и който е омыколенѣ съ сподирници, него утра у дрѣгій денѣ го хвѣраатѣ въ тѣмницѣ и въ чета на здосторници тѣ са намѣрва? Какво има дрѣго по лѣжовно на свѣта отѣ тѣзи празднѣтѣ славѣ? Истинина има нѣкой си че на животѣ изгѣгватѣ отѣ примѣненіе-то на славѣтѣ, но като доиде смѣртѣ-та, не примѣнно ще да имѣ прѣсѣче близкѣполѣчїе-то; и тѣжї сѣкдѣ кого то сега на вѣрволицѣ вѣрви-жтѣ, кой-то е дрѣгитѣ въ тѣмницѣ запералѣ и най на високо мѣсто столѣ, гордилѣ са, и не щѣалѣ да припознава дрѣги-тѣ хора: тѣи не мадѣино сѣкдѣ тоба ще лижи мѣртѣвѣ, кѣзи дѣшѣ, пленѣ отѣ смѣрадѣ, подгавренѣ и окашмеренѣ съ безчетны хѣлы както отѣ тѣзи, които изпѣрвенѣ се обиждалѣ така и отѣ онѣзи на които нищо не е сторилѣ... Какво може да кѣде отѣ тоба по-сѣжалително? Сичкото сѣврѣно богатѣтво по много пѣти останѣ на непѣдѣтели-тѣ и на изѣдници-тѣ: а грѣхѣвѣтѣ, съ които е тоба богатѣтво сѣврѣно, занасѣ чѣловѣкѣ съ секеи, за които ще да са поиска стрѣгѣ и потѣнко отѣтѣтѣ.

За тоба би са моли-ж, да отѣгѣвѣамы отѣ тѣи-ж празднѣтѣ славѣ, да пожелаимы истинѣ-тѣ, коѣта е не измѣнѣнѣ въ всички-тѣ вѣкѣве; да ны не спѣнѣва лѣжѣвѣ-тѣ кѣмѣ богатѣтво-то, него пламѣкѣ-тѣ на пощѣбанѣе-то, него злоѣа-та, него завистѣ-та да ны смѣщаѣа него гнѣѣѣ тѣ да ны възпѣла: но сички тѣзи тѣкашны хѣлы и пагѣбны страстѣ да погасимы; да възжелаймы кѣдны-тѣ; да имамы на ума си гдѣ-то ще да станѣ онѣи страшний денѣ, и сѣжї голѣмо рѣченіе да нареждамы живота си. Сега догдѣ еще время да правимы докѣро. Прѣходѣтѣ ко окѣраѣи мѣра сеѣго. И кѣжї е тѣи животѣ: и ако сега до гдѣто са намѣрѣвѣамы еще на попрѣче-то не прѣстѣпимы кѣмѣ докѣро-

дѣтели трѣдове, и не извѣстнимы отъ примкж-тж на зло-
бж-та, то на сетнѣк за праздно сами себе си щемж да ок-
бинабамы, когда-то неше да има никаквж полжж отъ рас-
кааніе-то. Зачто-то до гдѣкто смы еще въ той животѣ може,
като правимы покаяніе, да полѣчимы полжж, и като омые-
мы предны-тѣ грѣхове, да полѣчимы кожіе-то милосердіе.
А като пропшетимъ сегашно-то време, и са гравними нача-
анно, то ако и да начнемы тогази да са ражкайбамы,
ни каквж полжж отъ това не щемж да полѣчимъ. Ко-то за
да ражкеремы, послѣшайте Пророка като казва: Во а дѣ
же кто исповѣстѣа чѣкѣ? И пакъ, братѣ не изка-
блаетѣ, изкабитѣ ли чѣловѣкѣ? Никой, казва, не
ще да има тамо, за да изкаби тогози что е погикнжлж самѣ
си отъ немареніе-то си: никой, ако ще бы билъ братѣ, ако
ще бы билъ каца, ако ще бы была майка. И защо казвамъ
ажъ братѣ, каца и майка? нито праведницы-тѣ които и-
мжтѣ толко дѣржновеніе у бога, нито тѣ шжтѣ да мо-
гжтѣ да ны помогжтѣ нѣ что тамо, ако кждемы тѣка не-
радиви. Зачто-то казва: Яше и Ное и Даніилъ вѣ дѣтѣ
посредѣ еа, живѣ ажъ, глаголетѣ адонан гос-
подѣ; ни синове ни дщери ихъ спасѣтѣа. Виждѣ
какѣа страшна закана! и какѣы праведницы ни поманѣва.
За това, зашто-то тѣе на време-то си были причинѣ за спа-
сеніе-то на дѣрѣги-тѣ.

Ной когато страшный онзи потопѣ покрыва сичкж-тж
земѣж, спасѣлж и женж-тж и дѣца-та си: Подокно и Ювѣ
былж причинѣ за спасеніе-то на дѣрѣги; сжщо тѣж и Да-
нїилъ мнозина искѣбалж отъ смѣрть, когато онзи барбарѣ
изысквалж оноѣа что было по горѣк отъ чѣловѣческжтж при-
родѣж, и искалж да умѣртѣи Халдеи-тѣ, вѣлхѣвы-тѣ и Хо-
разины-тѣ.

И за да не помыслимы че на онзи свѣтѣ добродѣтел-
ни-тѣ мжжіе что иматѣ у Бога дѣржновеніе могжтѣ да из-
молятѣ отъ мжки роднины-тѣ си които сж не радиво жи-

бѣди тѣка: за тоба той споманѣва тѣзи праведници, да ны открие че мы сѣ неговѣ-тѣ клагодать трѣкѣва да имамы надеждѣ за спасеніе въ наши-тѣ си работы; а не въ доверини-тѣ на правдѣды-тѣ си; не трѣкѣва да са гордимы или да са надѣва мы въ нишо дрѣго, ако не престанемы отѣ да са грѣхѣваемы, но само за тоба трѣкѣва да са стараймы, что-то. ако че имамы родители личны сѣ докрини, да подражаваемы на докринѣ-тѣ имѣ: ако ли са слѣчи противно-то, да сме отѣ порочны родители, не трѣкѣва да мыслимы, че ще даны са слѣчи нѣкоа повреда, стига само да са намѣривамы на докры работы; за что-то никакѣж повреда не ще да имамы отѣ тоба. И всакой чрезѣ тоба, что е неправилѣ, или ще да са вѣнчае или ще да са осѣди, както кауба и блаженный Павелѣ: да прѣметѣ кѣйжда, аже подѣкломѣ со дѣла, или блага, или зла. И пакѣ: иже воздасть кое мѣждо по дѣломѣ его. И тѣи като знаемы сичко да трѣнемы всаки мѣрѣлѣ и не радѣніе, и да възимамы най голѣмѣ грѣжѣ за докринѣ-тѣ. И когато еще са намѣривамы на поприце-то и има време за борѣж, прѣди до гдѣ не са е распилѣло глѣдалице-то, да са погрижымы за спасеніе-то си: въ тоба кѣсо-то време да са намѣривамы на докры работы, за да възпрѣемнымы за тѣхѣзѣ безкрайнѣ заплатѣ на онѣи свѣтѣ.

ЗА МИЛОСТЫНѢ.

Много са грѣши Богѣ за милосердіе-то, не само за своето кѣмѣ насѣ милосердіе, но и за наше-то кѣмѣ пократимы-тѣ ны: за кое-то и много заповѣди наредилѣ, както въ ветхѣи така и въ новѣи завѣтѣ, като порѣчва на чело-вѣка, и сѣ дѣмы, и сѣ имотѣ, и сѣ работи да бѣде милостивѣ. За тоба нѣчто Мойсей рѣдомѣ упоманѣва въ за-

повѣды-тѣ; това быкатъ пророцитѣ отъ лице кожїе: Милости хашѣ, а не жертвы. И апостоли-тѣ на това съгласно и дѣматъ и правятъ. Бога е така, зашто да не радимъ за оноба нѣшто, отъ кое-то не само сиромаси-тѣ са ползватъ, но имы повече отъ тѣхъ. Доказватъ намъ сички-тѣ свѣщенни книги че колко-то дабамы, не два ката, не три, но хїліады пѣта щемъ по много да ползимы, и тѣй какво ны въ спира да не правимы милостиниъ?

Тѣка въ свѣтовны-тѣ работы, както сѣидка-та, тѣй и жатва-та кыва еднакба: ако посѣе сѣмьч-тѣ жито или емикъ, или просо, то и житварь-тѣ има сѣщо-то да пожьни. Я въ милостиниъ-тѣ не кыва това, но, пилѣши или сѣши сръкро-то, а сѣкираши дѣрзновенїе у Бога: дабашъ парь-тѣ, иземашъ оставбанье на грѣхове-тѣ си: дабашъ хлѣкъ и дрехи, а за това ти са готви царство небесное, и онѣзи безкрайны доврїны, аже око не видѣ, ухо не слыша, и на сердце чловѣкъ не въздоша: И, това что е глава на сички-тѣ доврїны, уприличавашъ са на Бога, споредъ колко-то е това възможно на чловѣка. Защо-то като говорилъ Христосъ за милостиниъ-тѣ и за милосердіе-то придодалъ: Да бѣдете сынове отца вашего, и же естѣ на небесѣхъ: ако сорнице свое сіметѣ на злыа и благїа, и дождитѣ на праведныа и неправедныа. Ты не можешъ да порьчашъ на слънце-то да изгрѣе, не можешъ да пѣетнишъ дъждь, не можешъ да правишъ добро на сичкїй той пространнїй свѣтъ; а то употрекавай нмота си до щедрость, и щешъ дастанешъ приличенъ томъ, кой-то повѣлѣва на слънце-то да грѣе, споредъ колко-то е възможно чловѣкъ да са приличи Богъ.

Забѣлеже-те доврѣк, что дѣмамъ: на благїа и злыа казва. Закоето и ты тѣй колко-то пѣта правишъ милостини-я, не испытвай за живота, и не испытвай за живота, и не искай отвѣтъ за оходы-тѣ мѣ. Милостыиа, сирѣчь, сѣжаленїе са нарича за това, за да подабамы и на недо-

стойны-тѣ, кой-то смилѣва, той не само оногѣ что живѣе доврѣ, но и что прогрѣшенно живѣе смилѣва: който доврѣ, живѣе. той е достоенѣ за похвалѣ и вѣнецѣ, а кой-то прогрѣшава, той е достоенѣ за прошкѣ и милосердіе. Съ това подражавамы когѣ ако не лишавамы и злы-тѣ отѣ помилваніе-то си отѣ гдѣ-то и съ това щемѣ да вѣдимы подражатели когѣ, ако не лишимы и злытѣ отѣ наше-то помилваніе. Чѣ-то помысли, колко много има да живѣе-жѣ на свѣта, хѣлители, беззаконници, вѣлшечници, напѣлнени съ вси-тѣ пороци, но и тѣхѣ същѣ чѣй всакѣй дѣнь храни Бѣгѣ, и съ това ны поучава и мы както него за сички-тѣ хора да милѣемы. Но мы все напротивѣ правимы чѣ-то не само чѣ са отвращамы отѣ злы-тѣ и не угодни-тѣ хора; но и кога дойде при нас нѣкоѣй здравѣ, който отѣ докродѣтель, или отѣ боли-ж, или може и отѣ мѣрзѣлѣ, така да рекѣ, живѣе вѣ сиромашіи-ж; то мы тогази като го наговаримѣ съ различни присмѣхѣлки, и безчѣтны дѣлмы, отпѣщамы го съ празны рѣци, мѣмримы го чѣ е здравѣ, укорѣвамы го чѣ ходи безѣ ракатѣ. Това лити е порѣчано о чѣловѣче! само да мѣмриши и да гѣлчиши сиромашитѣ? Когѣ ты е порѣчалѣ да гѣмилѣешѣ и да помагашѣ на сиромашіи-жѣ имѣ, а не да искаши отвѣкти и да пѣсѣвашѣ. Но искаши ли да исправиши прѣбы те мѣ, и мѣрзѣливый чѣловѣкѣ отѣ мѣрзѣлѣ да отвѣчешѣ, и да го настаниши на нѣкои-ж ракотѣ? Пона прѣдѣ мѣ дай нѣщичко, и подирѣ го учи да тѣ не счита за: жестокѣ, но да полѣчиши похвалѣ за чѣловѣкомѣ-то си. Чѣ-то този който нищѣ не дава, а само пѣсѣва, сиромашѣ-тѣ отвѣкѣва отѣ него; и то по правѣж. За това, чѣ немѣ мѣ са стѣрѣва, кой-то е такѣвѣ, не мѣ жѣлае докротѣ, и нещѣ да даде, само е хѣлникѣ, както сѣщински и е: а който поучава слѣдѣ даваніе-то, той прави, охотно да са послѣшѣва навѣкта мѣ за това, чѣ на сиромашѣ се стѣрѣва, какѣ той не отѣ жестокѣсть, но отѣ доброжѣлатѣлство го побѣчава.

Така и Павелъ направилъ, что-то като казалъ: ако неще нѣкой да работи, нешто да ѿде: придодалъ придѣмбаніе, съ тѣзи рѣчь: вы же братіе не стѣжайте докрое твораше: сирѣчь, а вы, братіе, да вы неотгѣва да правите добро. Тѣзи заповѣди видатся като противни едни на дрѣгъ, что-то ако не бѣва празднитѣ да ѿдѣтъ, то какъ може да нарѣча да имъ стѣбвамы добро? Но да не бѣде, не съ противни. Както самъ Павелъ дѣма: не рекохъ азъ за това: ако неще нѣкой да работи нешто да ѿде, за да развѣрнѣ онѣзи които искатъ да стѣбватъ милостини-ж, но за да отвѣккѣ отъ мѣрзела сички-тѣ които живѣятъ въ празность. И тѣи когато казва: да не ѿде, съ това ги възвѣжда кымъ тѣдѣ, и ги заплашва съ тѣзи дѣми: а когато казва да вы не дотгѣва да правите докрины дрѣгн-тѣ възвѣжда съ полезно придѣмбаніе кымъ докротворство, за да не бѣ нѣкой си като чѣватъ че ги мѣмри да са възпрѣтъ отъ да стѣбватъ милостини-ж, съ тѣа дѣмы ги подѣжда: не стѣжайте докрое твораше: И тѣи ты ако помиловашъ оного кой-то бѣхъ работѣ са разхожда, знай че добро си сторилъ.

И тѣи като знаимъ това да са невзирамы на даваніе-то кога правимъ милостини-ж, но на печалѣ-тѣ којшто щемъ да почѣнимъ отъ неж, еше и на сегашнѣ-тѣ си полѣж: что-то милостина-та не само че Царство Небесное намъ припичелва, но и на този свѣтъ намъ принаса изокиліе и безопасность. Кой сѣ е окрекалъ за това? самси, онѣи който може да испхлнн окричаніе-то си, сирѣчь, Господь. Той казва: който даба своего си на сиромасы-тѣ, той сторицею пріиметъ, и жизнь вѣчнѣю наслѣдитъ. Видимы ли че и тѣка и тамо съ голѣмо прорасваніе заплачѣ щемъ да полѣжмы? и тѣи да си не двоимъ ума, и да не изоставимъ до утрѣ, но всякій день да съкирамы плодове отъ милостини-тѣ, за да са на сладимъ и въ този свѣтъ на благополучіе, и царство небесное да полѣчимъ: въ което

синца мы да са сподокимъ, съ благодать-тж и челоуѣко-
любіе-то на Господа нашего Исуса Христа, кому-то ведно
съ Отца и дѣха святаго слава, честь и держава въ вѣки
вѣковъ аминь.

ЗА ХРИСТИАНСТВО-ТО И ЗА БЛАГОГОВѢИНО-ТО ВЪ ЦЪРКВЯ СТОАНІЕ.

Както не матъ никаквх полъж орачи-тѣ, ако си хвърлатъ
сѣмена-та попътища-та, така и мы неще да имамы ни-
каквх полъж отъ това, что са наричамы Христіаны, ако
не правимы приличны на има-то си работы. На тѣхъ
истиннх свидѣтелствѣба и Іаковъ братъ којій като
дѣма: вѣра безъ дѣла мертва есть. Даклемъ
редомъ и навсѣдѣ е потребно паханіе на заповѣды-тѣ.
Что-то безъ това, има то христіанинъ, неще ни принесе
полъж. И да са не чѣдимы, что-то, каквх полъж, ка-
жете ми молависа, дава онзи войскарь който са намира
въ войскъ-тж, кога не хвалъза ни за никаквх работъ, и
ако не слѣдѣба на цара отъ кого-то полѣчва прехранъ-тж
си? речете ми, какъ може да остане не наказанъ, кой-то
като полѣчва заплачъ отъ цара, да мѣ не върши работъ въ
войскъ-тж? Но защо дѣмамъ ахъ за цара? да ли щемъ
да останимы не наказани като са наричамы Христіаны, ок-
рекли сме си да слѣдѣвамъ Христа, а не са гревимы да
испълкамы за повѣды-тѣ, и то за наше-то спасеніе.

Но щешъ да кажешъ, какъ можъ да са спасъ въ мѣрѣ,
като са намѣрвамъ междѣ хора-та? Вакво дѣмашъ чело-
уѣче! Ищешъ ли, на кжсо цѣ да ти кажъ, че не спасава мѣ-
сто-то но обываа и вола-та. Адамъ въ рай. като въ при-
станище (лиманъ) но строшилъ корагла си. Потъ въ Го-
домъ, като въ средѣ море, но са спасьмъ. Іовъ въ гнои-
ще-то са оправдалъ. Сабъ въ скривалища-та си като са

намъкрваши междѹ толко имотъ, и отъ земно-то и отъ небесно-то царство са лишили. Не има извинение въ това, что дѹмашъ, че не можешъ да са спасешъ въ мѣръ като са намъкрвашъ междѹ хора-та. Какво ти прече че неможешъ да са спасешъ? това, че отъ басъ нѣкой, рѣдко са съдмъкватъ да са намъкри-жатъ въ църквѣ на Божественнѣ-тѣ службѣ. Братѣа! не видите ли тѣа, кои-то са надѣватъ да полѣчатъ нѣкакво достоинство отъ земный царъ какъ не са махатъ отъ царски-тѣ палаты, какъ подканатъ и дрѣги да настоаватъ и да са молѣ-жатъ за да полѣчатъ тѣк онова что прои-жатъ и са надѣватъ? това дѹмамъ азъ на тѣхъ кои-то оставатъ са на таинственнѣ-тѣ Христовѣ трапезѣ намъкрватъ си прикаскъ въ пѣсты и праздны разговоры.

Что правишъ ты человекъ, не си ли са окръквалъ на свѣщенника что каза: Горѣ и мѣемъ сердца, и ты са отговори: и мамы ко Господѹ? Не са ли коишъ ты и не са ли срамѣвашъ, като са намъкрвашъ и въ този часъ лѣжлишъ.

Боже мой! Таинственна-та трапеза приготвена, а гнецъ Божій за тебе са закала; свѣщенникѣ-тѣ за тебе са троши, дѹховный огнь отъ свѣтѣ-тѣ трапезѣ излѣзва: Херѣвими-тѣ предетолѣтъ, Серафими-тѣ слытатъ, и шестокрылати-тѣ дѹхове закриватъ лица-та си. Всички тѣк везтѣлесни сили за тѣк сѣ свѣщенника са молѣтъ: огнь дѹховный отъ тебе-то слѣзва, кривѣ-та въ чашѣ-тѣ за твое очищение, отъ пречисто-то рекое излава: а ты са несрамѣвашъ и не са коишъ? и не ти ли е срамота като са намъкрвашъ лжецъ въ този страшний часъ? Это-шестѣ-десѣтъ и осамъ часобе има недѣла-та, и Богъ отъ тѣхъ само единъ часъ отдѣклиа за себе си, че и него ты на временны и смъртны работы, и на праздны разговоры употребѣвашъ?.... Ахъ братѣа! молѣ-ж ви са, да не са отдѣламы отъ църквы-тѣ, и въ тѣхъ като сми, да не са

*

намъкрвамы въ пѣсты дѣмы и празды разговоры. Да стоимъ съ страхъ и трепераніе, очи-тѣкъ ны долѣ да гледатъ, а дѣша-та ны горѣ да мысли, да въздышамы безъ гласъ за грѣховы-тѣкъ си, а да са радва сърдце-то ны за кожѣ-ж-тѣкъ милость. Или не видите вы тѣкъзи, кои-то са намарватъ около временный и земный царъ, какъ не са помръдватъ тѣкъ отъ мѣкого-то си, не шѣшижатъ, очи-тѣкъ си на самъ на татакъ не распѣшатъ, но стои-жатъ увѣсенны, наскжамены, и съ голѣкмы страхъ? отъ тѣкъхъ примѣръ земнете, о человекы, и така стойте предъ Бога, като четете да престъпите предъ земный царъ. Я еще съ по много страхъ са пада предъ небесный царъ.

П Р И Т Ч А

ЗА ЧЕЛОВѢЧЕСКО-ТО ТѢЛО, ЗА ДѢШЖ-ТѢ И ЗА ВОСКРЕСЕНІЕ-ТО НА МРЪТВИ-ТѢ.

Нѣкой человекъ отъ довъръ родъ насади лозіе, и го загради съ плетъ. И като тръгнѣкъ къмъ кашинѣ-тѣкъ си кжцѣкъ, рече кого да направѣ-жъ стражаръ на прѣглажнѣ-то (мюлка) си? ако остаѣ-жъ тѣкъка нѣкогого отъ сподирницѣ-тѣкъ си, цѣжатъ да изгѣки-жатъ трѣда ми. Но така да направѣ-жъ цѣкъ да тѣбри-жъ слѣкъпа съ хромла, че ако нѣкой отъ браговы-тѣкъ ми понска да окради лозіе-то ми, слѣкъпый чѣба, а хромый види. Яко ли отъ тѣкъхъ нѣкой понска хромый не има крака да иди до тамо, а слѣкъпый ако тръгнѣ, цѣ са испотрѣпи по трапица-та, и тѣжъ не-цѣжатъ смѣки-жатъ: така рече, тѣбри тѣкъхъ при брата-та и си отиѣде. И като седѣкъхъ тѣкъ много време да пазицѣкъ, рече слѣкъпый на хромла: какво е това благодѣханіе что повѣква отъ вѣтрѣкъ брата-та? отговори хромый: на господарѣ ни

много-то докрини сж вжтрѣ, на кои-то еденіе-то е не доис-
казано. Но за чтого ны е прихитрилъ господарь-тъ ны, и
тѣри да пазимы тебе слѣпъ пакъ мене хромъ, и неможемъ
никакъ да отидимы при тѣхъ и да са насытимы. Тогази
слѣпый отговори хромомъ така: зашто не ми си казала
това по напредъ, да не кѣхмы жадиѣли? азъ ако и да
сьмъ слѣпъ но имамъ крака, и силенъ съмъ да тѣ носи-ж,
а ты ми укаждай пѣта, и тѣи ще адемы и мы отъ докри-
ны-тѣ на Господара си. И кога дойде той, ще са укрене
ракога-та ны оты него, что то ако попыта мене, азъ щъ
рекъ: ты знаешъ господарю, че азъ съмъ слѣпъ; ако ли
тебе попыта, и ты речи: азъ съмъ хромъ, и тѣи щемъ да
прихитримы Господара си. Така нагласени, вѣсѣднъ хро-
мый слѣпца, и можахъ да окрадатъ овоциѣ-та на госпо-
дара си. Елѣдъ време дойде господарь-тъ на ложиѣ-то, и
като видѣ вошки-тѣ кради и крадени, поръча да доведжтъ
слѣпца и мѣ кажа, не та ли поставихъ докриѣ стражи на
ложиѣ-то си, то зашто си го крадилъ и окрала? отговори
слѣпый: Господине, ты знаешъ, че азъ съмъ слѣпъ, и
да ми са е щѣло, не види-ж на кждѣ да идъ, можи хро-
мый да е крадилъ, азъ не съмъ. Тогази поръча Господарь-
тъ дапази-жтъ слѣпца, догдѣ похове хромла. Като дойде
и хромый, наченахъ помеждѣ си да са каратъ и да са
исказватъ. Разваше хромый на слѣпца: ако не кѣ ма
носилъ ты азъ неможахъ оти зашто-то съмъ хромъ. Я сле-
пый аѣмаше: ако не кѣ ми укаждалъ ты пѣта, какъ щехъ
да полѣчъ азъ. Тогази господарь-тъ сѣднъ на сждовище
и ги отсжди така: както сте крадили тѣи да вѣсѣдне хро-
мый слѣпаго. И като вѣсѣднъ хромый слѣпца поръча да
ги вѣ-жтъ немилостивно.

ТЪЛКОВАНІЕ.

Человѣкъ отъ докриѣ родъ е, христосъ сынъ Божій,
ложиѣ-то, зема-та, и този свѣтъ; Плетъ-тъ, Законъ-тъ

и заповѣди-тѣ; слѣги-тѣ които съ него, ангели-тѣ. Хромый, тѣло-то челоуѣческо: а слѣпый, дѣша-та мѣ. Гдѣто ги е тѣрилу при врата-та: На челоуѣка е предадено всичко-то по земѣ-ж-тѣ. И зашто-то той прѣстѣпи кожѣ-тѣ заповѣди, за това сѣ осѣди на смѣрть. И когато отидетѣ дѣша-та при бога, оправдава сѣ и дѣма: не прѣстѣпихѣ азѣ твоѣ-тѣ заповѣди господи, но тѣло то, и за това нещѣтъ да бѣдѣтъ на мѣжѣ дѣшитѣ до второ пришествіе, но само подѣ стражѣ гдѣто когѣ знае. И когато дойде да обновѣ земѣ-ж-тѣ, и да възкрѣси умрѣлы-тѣ споредѣ както казва Павелѣ: тогдѣ вси сѣщѣй вогровѣхѣ услышатѣ гласѣ сына кожіа, и оживѣтѣ. Тогази дѣшитѣ пакѣ щѣтъ да влѣзатѣ въ тѣла-та? и щѣтъ да прѣимѣтъ възданіа на спроти работѣ-тѣ си, грѣшнѣ-тѣ щѣтъ да отидѣтъ въ тѣмнинѣ не изминѣванѣ, гдѣто ще бѣде плачь и скѣрцаніе на зѣбѣ-тѣ, а праведницѣ-тѣ въ вѣчнѣй животѣ.

СТРАШНОТО ОЖДОВИЩЕ.

Ужасенѣ слѣхѣ ума ми май!
 Гирмежи страшнѣ заревахѣ,
 Рѣки, морета закипѣхѣ,
 Спасеніе нема въ никой край.
 На пѣтъ свой слѣнце-то сѣ спира,
 Покрѣва мѣснца тѣмнота,
 Огнѣ сѣ по земѣ-ж прѣстѣра
 И въ пламѣкѣ пѣватѣ вси мѣста.
 Изѣ всѣтѣ тѣмнѣ пѣщѣри,
 Въ полѣга ещѣ по горы
 Гласѣ трѣбнѣй чѣба сѣ на ввредѣ;
 „Земнѣте, смѣртнѣй, прѣднѣй гледѣ;

Кости искухили! станете,
 Д'кла-та си вси споманете;
 На т'кло пепелз са стори,
 И ког' са отговори."

Вл'кдз т'ма д'бмы заишт'к
 Ядз, гд'кто в'ксове почиватз,
 И грокица-та са бечь раскриватз;
 Вхзд'хз-тз страшно постент'к;
 Окoвы гр'кшны-т'к расч'пватз,
 Вхмз страшнз сждж сз страхз вьрв-жтз,
 Митари грозно гм отк'тватз,
 Д'кла-та имз катз са ави-жтз.

Безстрашный д'хз са покол,
 Сьрца юнашки устрашиж,
 Когатз са вь рабнство авишж,
 И славный царь, и простз обчарь.

Що сж са сз силз гол'мили,
 На страшный сждз стои-жтз уныли,
 Имогнз ведно и сирмашз.

Бднакво плачжтз, вькатз д'хз!

Бдвамз имз са д'рбгз св'кта в'кети
 Очи-т'к имз да не тьмн'ки-жтз,
 Я т'к гроковы-т'к жал'ки-жтз,
 И т'хны мрачны тьмноты.
 По сносна имз в'к тахь мин'та
 Вь кой-ж изг'бвашж св'кта,
 Когатз с'кчеше смьртъ премога
 Чегз-тз на т'хны-т'к л'кта.

Сегз по лотз страхз отз тогасз,
 Треператз вси и горко плачжтз
 Животз новз като че нечжтз;
 Не помни-жтз страшный смьртный часз,
 Но тамз сз охотж вь желани
 Сго пжтз еще да умржтз,

Да кмь вѣ гроковы-тѣ лежали
 Бѣдѣ не щѣхѣ да тѣрпѣ-жѣ.
 Обѣнѣ-жѣ отѣ огнь негеса;
 Око дорѣ мигне безѣ забѣва,
 На истокѣ сѣдникѣ са забѣва,
 Обѣ слава, сѣсѣ страшни чѣдѣса;
 Земѣ-та чѣкѣ са покоѣва
 Трепѣж, и огнь за пламѣтѣ!
 И подирѣ тѣбѣ са утишаѣтѣ
 Предѣ кога страшни екоти.

Вѣ своѣ-жѣ слава страшни Богѣ!
 Обѣди онѣ на престоѣ алмаженѣ
 На грѣшни-тѣ да даѣ казѣнь,
 Като правдивѣ, и сѣдникѣ строгѣ;
 Обѣ едѣ рѣчь само сѣвѣрѣшаѣва,
 Изѣ праѣа наш-то кмѣтѣ;
 Обѣ едѣ чѣртѣ изобличѣва,
 Обѣтѣовно-то ни житѣ.

И на, доѣде отмѣшенѣа часѣ,
 Поглеѣна грѣшны-тѣ сѣ грѣвѣ страшни
 Богѣ, и сѣсѣ ударѣ предѣжѣсенѣ
 Така имѣ рече вѣ силенѣ гласѣ;
 Идѣте кмѣ у вѣ огнь вѣчѣный
 Той мѣда на ваши-тѣ зѣлини,
 И тѣ на мѣки безѣконѣни
 Нападѣѣтѣ вѣ адѣски тѣмѣнины.

Тамѣ гдѣтѣ е огнь дѣмѣ и смрадѣ,
 И червѣ кой то не засѣва,
 Отѣ мѣки гдѣто не почиѣ
 Немилѣстивѣй грозѣный адѣ;
 Тамѣ гдѣтѣ ги никѣй не смилѣѣва,
 Отѣ гдѣ-то вѣга и смѣртѣ-та;
 И тамѣ умилѣный гласѣ изѣдаѣтѣ
 Изѣ подѣ земѣ тѣмѣнѣтѣ

И катъ са свърши правый гнѣвъ

И зехъ грѣшныи свойтъ платъ.

Богъ адски-тѣкъ врата печата

За да не чѣва тѣхъный рѣвъ;

Въмъ праведны-тѣкъ са обжрна

И рече тихо съ кротъ къ гледъ:

Влаге вѣчь да ви прегжрнъ,

Рай, вашъ ще вжде за напредъ;

Гдѣтъ мой свѣтъ ще дави грѣй,

И гдѣтъ стѣнаніа не зна-жтъ

Не хлацатъ него въздыха-жтъ,

Гдѣто никой нищо не жалѣй.

Пріехъ грѣшни-тѣкъ отмщеные

И праведни-тѣкъ свойтъ мѣдъ:

На грѣшны-тѣкъ до край мжченые

На праведны-тѣкъ веселѣхъ.

ЗЯ БОГАТЫЙ И ЗЯ СИРОМАХЪ ЛАЗАРА.

Имаше нѣкой чѣловѣкъ богатъ, и са окличаше съ порфиръ (чѣрвенъ дрѣхъ), и съ виссонъ (тънъкъ лѣненъ тѣхънъ) и живѣеше саки день свѣтло. Имаше еще и нѣкой сиромашъ, на има лазаръ, кой-то лежеше при врата-та на богатый, нараненъ и желаше да са насыти отъ трохи-тѣкъ, които падахъ отъ трапезъ-тѣхъ на богатый. Я кѣ-чѣга-та идѣхъ, и ближахъ раны-тѣкъ мѣ-слѣчи са да умрѣ сиромашъ-тѣ, и да го занесѣтъ ангели-тѣкъ въ нѣдрата Авраамовы. Умрѣ и богатый, и го погревохъ; и като са намѣрваше въ адъ на мжки-тѣкъ, погледна и видѣ Авраама отъ далечъ, и лазара въ нѣдра-та мѣ, и като повика рече. Отче Аврааме! помилѣй ма, и проводи лазара, да натопи краища-та на прѣсти-тѣкъ си въ водъ-тѣхъ, за да

нароси аџика ми. Защо-то злѣк горѣ-ж вѣтрѣк въ този огънь. И авраамъ мѣ рече. Чадо! помани че ты вѣспрѣ доврѣны-тѣк въ живота си, а лазаръ злины-тѣк. И сега той сѣ намѣрѣва въ вѣтѣшеніе а ты въ скърѣк. Отвѣкниъ това междѣ насъ и васъ има голѣмъ пропасть и неможѣтъ да минѣтъ кой-то искатъ отъ тѣкѣкъ кѣмъ васъ нито отъ вашъ странѣкъ кѣмъ насъ. Тогава рече когатѣй. И тѣй моли-ж ти сѣ, о, отче! да го проведишъ въ каѣнинѣ-тѣ ми кѣщѣ: Защото имамъ и дрѣги петѣ кратѣа, за да имъ рече тѣа. За да не додѣтъ и тѣк на това мѣкето въ мѣжи-тѣк. И авраамъ рече; иматъ мойсѣа и пророцы-тѣк и нека слѣшатъ. И когатѣй рече, не, отче аврааме! но ако нѣккой отъ мрѣтвы-тѣк отидѣ при тѣкѣж, щѣтъ да сѣ покаѣ-жѣтъ. И авраамъ отговори. Яко не слѣшатъ Мойсѣа и пророцы-тѣк, тѣк не щѣтъ да повѣрѣватъ, и ако възкрѣени нѣккой отъ мрѣтвы-тѣк.

ЗА БЛУДНЫЙ СЫНЬ.

Нѣккой человекъ имаше двама сѣнове; по младѣй отъ тѣкѣж рече на каѣа си, отче, дай ми отъ имота си дѣла что ми сѣ пада. И той имъ раздѣкли имота си. Олѣдѣз нѣк колко дни по младѣй мѣ сынъ сѣвѣра сички-тѣк си нѣчѣта, и отидѣ на далечно мѣкето; и тамо распрѣсѣ сичкѣй си имотъ сѣ разкѣлѣдѣный си животъ.

И така като распрѣсѣ сичко, слѣчи сѣ голѣмъ гладъ на оноба мѣкето; и той останѣ въ оскѣдѣность. Отидѣ та сѣ пристави при едногѣ отъ граждѣны-тѣк на онаа страна, кой-то го проведи на помѣстѣа-та си за да пасѣ свѣнѣе. И желѣаше да сѣ насыѣа сѣ рѣжковѣцѣ, кой-то аѣаѣж свѣнѣе-тѣк; и никой мѣ не даваше.

И Когато дойдѣ на себеси, рече: Колко каѣини ми

наемници иматъ побече хлѣкѣ, а азъ умирамъ отъ гладъ! Шъ станъ, и цъ и да при каца си, цъ дамъ рекъ, отче, сѣгрѣшихъ на неко и предъ тебе, и не съмъ вече достоенъ да са нарежъ сынъ твой; на прави ма като едного отъ наемници-тѣ си. Станъ и дойде при каца си. И когато той беше много далечъ, видѣ го каца мѣ, и го сѣжали; забече са, прегърна и цѣлѣна го. И сынъ мѣ продама, отче, сѣгрѣшихъ на неко и предъ тебе, и не съмъ достоенъ вече да са нарежъ сынъ твой.

Но каца мѣ рече на слѣги-тѣ си, дайте тѣка най докри-тѣ дрехи, и го облечете, тѣрнете на рѣжж-тѣ мѣ прѣстень, и окѣца на нозѣ-тѣ мѣ; изведете ухраненно-то теле, и заколете го да адемы и да са развеселимы, защото-то тойзи ми сынъ мрътавъ беше и оживѣ, изгѣбенъ беше и намѣри са и начнахъ да са весели-жѣ.

А по голѣмый мѣ сынъ беше на нивъ; и като си идаше приближи до кѣщж-тѣ, чѣ свирни и хора. И повѣка едного отъ слѣги-тѣ да попыта какво е това, и той мѣ рече, че кратъ ти си дойде; И каца ти закла ухраненно-то теле защото-то го взеприѣ здравъ. И той са разгѣкви и нещеше да влѣже.

Баца мѣ излеже вѣнъ, и мѣса молаше, и той като отговори, рече на каца си, ето азъ ти слѣгѣвамъ толкози години, никога не прѣслѣшахъ нѣкои-ж отъ заповѣди-тѣ ти, и нито едно ера ми си далъ нѣкога, за да са весели-ж и азъ заедно сѣ прѣатели-тѣ си. Я кога-то си дойде този ти сынъ, кой-то изеде сѣ клѣдници-тѣ имота ти, заради него закла ухраненното теле. И той мѣ рече Чудо мое, ты сакога живѣешъ заедно сѣ мене, и сичкитѣ мои сѣ твои; но трѣкаше да са радвамъ и да са веселимы, защото-то тозиги кратъ беше мрътавъ оживѣ, и изгѣбенъ беше и са намѣри.

Разклѣданный сынъ като не беше благодаренъ да е подѣ власть-тѣ и подѣ предводительство-то на каца си оти-

ди въ далечно мѣсто, съ омысла да ежде честитъ тамо, като беше свободенъ и самовластенъ. Така и человекы-тѣ като не обвѣчатъ да слѣшатъ заповѣды-тѣ на нескныи отецъ, отдалечатъ се отъ него, и отхаждатъ да търсятъ благополучіе въ свѣтны-тѣ сласти на сегашный свѣтъ. И също така като владный сынъ, испадатъ много пѣти въ безчестіе и кѣдность. Но толко е голѣмо коже-то догросрдіе шото и тогава, ако покааше се въхвѣрнѣтъ се кѣмъ него съ покорно и стѣшено сѣрдце, той ги пріема съ усрдіе и ги прощава.

ЖИВОТООПИСАНІА НА ЗНАМѢНИТЫ СВѢТЦЫ.

СВѢТЪЙ ІОАНЪ КРЪСТИТЕЛЬ.

Свѣтѣй Іоанъ кръститель, особито се отлича, че день-тъ на рождението мѣ въ църквѣ тържественно се празнува. Самъ Богъ е отличилъ тогоши пророка, като е предсказалъ рождението мѣ чрезъ архангела Гавріила, и го е отредилъ за предтеча на спасителя. И самъ си Исусъ е обкрѣвалъ, че ни единъ отъ человекски-тѣ синове не се е поавилъ по голѣмъ отъ Іоанна кръстителя. За него съ предсказвали и пророцы-тѣ на старѣй завѣтъ, да е той гласъ-тъ что быка въ пѣстыни-ж-тѣ: пригответе пѣть на Господа, и уравнавайте стѣпки-тѣ. Сички-тѣ хѣлмове нека се снишатъ, и сички-тѣ долчини нека заспѣтъ, сичко криво нека се управи, и саки нерабенъ пѣть нека стане рабенъ и сички-тѣ хора шѣтъ да видѣ-тъ спасителя Божіа. Іоанъ кръститель съ вѣршенно е отвѣтствовалъ на тѣзи на редѣж. Той е живѣлъ въ пѣсты-тѣ предѣлы на Еврейск-тѣ земѣ-ж край Іорданъ рѣкѣ въ голѣмъ умѣренность и строгость както пророкъ, и проповѣдвалъ е какъ е нѣжно крещението съ пока-

аніе за отпущаніе-то на грѣхобегѣ. Той е на сички-тѣк припомналь да са покај-жтѣ и да поправатѣ живота си, за да бѣдѣтѣ участници на мессіево-то царство, и заплашвалѣ ги е съ приклижаваниѣ тѣх казънь, ако са не поправатѣ. Той са удостои и самага спасителя да кръсти въ рѣкѣ-тѣхъ Иорданѣ, и да го окажи на народа като агнецѣ Божій, што зема свѣтовни-тѣк грѣхове на себе си. Най сего-нѣк за неустрашимѣ-тѣхъ неговиѣ слободѣ хвърли го Иродѣ въ тѣмнициѣ и даде повѣленіе даго посѣкѣтѣ.

СВЯТЫЙ АПОСТОЛЪ ПЕТРЪ.

Святій апостолѣ Петрѣ са родилѣ въ една малкѣ паланкѣ въ Галилеѣ-жъ при езеро Генезаретѣ, кое-то са и Теверіадско море на рѣчѣ. Като гледамы на сего-нѣ-то и на занатіе-то мѣ, той бѣль сирмахѣ рѣкарѣ. Той отѣ най напредѣ са казвалѣ Симонѣ, ималѣ е братѣ на имя Андрей, и двама-та са трѣгнѣли слѣдѣ Христа. Заради постоанско-то на вѣрѣ-тѣхъ си и привѣрженостѣ-тѣхъ кѣмѣ Исуса, самси Исусѣ мѣ промѣкни имя-то отѣ Симонѣ на Кифа или Петрѣ (на латинскій ѣзыкѣ значѣ камѣкѣ) като мѣ рече: „Ты си Петрѣ (камѣкѣ) и на него щѣ да са гради-жъ цѣркви-тѣхъ си,“ и адовы-тѣк врата не щѣтѣ да и надѣви-жтѣ „святій Петрѣ са нарече прѣвъ междѣ апостола-тѣк, што е говорилѣ въ имя-то на дѣсти-тѣк, и най тѣржественно призналь Исуса, като рѣкълѣ; „Ты си Христосѣ на нашѣй живѣй Богѣ.“ Немѣ Исусѣ по напредѣ отѣ сички-тѣк Апостола са показалѣ, немѣ както и на сички-тѣк Апостола е препорѣчилѣ стараніе-то, на овци-тѣк и на агнета-та си, сирѣчь, да пази сичко-то стадо на благовѣрны-тѣк Христіаны и да подкрѣпава кратѣ-та си въ вѣрѣ-тѣхъ. Святій Петрѣ е слѣдѣ пришествіе-то на святаго дѣха, възкрѣсеніе-то христово ѣвно предѣ цѣлькѣй народѣ окавилѣ; и споманалѣ на

народа за да си промъкни мислитѣ и да се покае. Въ Апостолеко-то си пѣтѣваніе дошелъ е въ Антиохіи-ж, и основалъ тамо Христіанскѣ окцини, сѣтиѣ е отишелъ въ Римъ. Тѣка го запрѣкли и слѣдѣ дебатомѣсачно заточеніе споредѣ повѣленіе-то на царь Нерона распѣкли го въ 66-тѣ години подѣрѣ Исуса Христово-то рождество.

СВЯТЫЙ АПОСТОЛЪ ПАВЕЛЪ.

Свѣтлый Апостолъ Павелъ, кой-то отъ напредѣ са савелъ нармчаше; преди обраценіе-то си въ христіанскѣ-тѣ вѣрѣ, былъ най голѣмъ гонитель на Христіанитѣ. И когато отхаждаше въ Дамаски, за да гони Христіанитѣ, вѣсти мѣ са Божъ на пѣта и отъ неговѣ-тѣ свѣтлостъ ослѣпѣ, но като повѣрова прогледа. И така слѣдѣ крѣщеніе-то си на да окнародва Исуса на всѣдѣ, и тѣлѣваше Евангеліе-то на дрѣговѣрѣци-тѣ, пѣтѣвалъ е въ Врѣсалимъ, тарѣз Антиохіи-ж, Випрѣ, по градица-та на малъ Ази-ж, въ Грѣци-ж и редомъ съ ненеказанъ тѣрѣдѣ е проповѣдвалъ и тѣлѣвалъ Евангеліе-то. Въ Апостолеко-то си пѣтѣваніе тѣрѣклъ е безчетни мѣжи и гоненіа съ опасностѣ-тѣ на живота си, на сѣтиѣ като най лошавъ прѣстѣпникъ закарѣхъ го въ Римъ, за да са справдае и запази тамо предѣ самый царь. Въ заточеніе-то си по много Врѣи окранъ въ Христіанско-то вѣроисповѣданіе, и по много писма распрободи по христіанскитѣ окцини. Освободихъ го отъ заточеніе и изново закачи Апостолеко-то си пѣтѣваніе. Слѣдѣ това като са врихъ пакъ въ Римъ, тамо са е тѣрѣдилъ съ свѣтаго Петра за распространеніе-то Евангеліа, до гѣ-то заточи и двама-та Царь Неронъ и слѣдѣ еднѣ години ги осѣди на смѣртъ. Свѣтаго Павла посѣкохъ въ сѣщій день когато распѣхъ свѣтаго Апостола Петра.

ЦВѢТЬ 2.

ПРИМѢРИ ДОБРОДѢТЕЛИ.

МАРКО КЪРТІЙ

Любовь-та къмъ отечество-то е най силено-то отъ челоѣ-чески-тѣ чѣства. И въ исторіи-тѣ на най новитѣ народы на-мѣрвамы примѣры на голѣмы жьртвы и дѣла за отечество-то. Нечѣственный комахъай сега нашій народъ, на старо время и той е имѣлъ своотечестволюкцы, кои-то го кѣхъ въз-вѣсили до най високохъ степенъ на слава-та. Но най отлич-ни за отечестволюкіе-то си были Римляни-тѣ.

Марко Къртій происхожданихъ отъ благороденъ родъ въ Римъ, остави има-то си безсмертно споряди едно велико-душное заврѣшваніе, кое-то мѣждѣхъ нѣкога си любовь-та, кои-х-то имаше къмъ отечество-то си.

Въ лѣто (392) отъ направваніе-то на Римъ (362) предъ Х. не надѣжно са отвори въ срѣдахъ града ама предъзко-ка, кои-х-то никакъ си неможахъ да исплани-хъ, ако и да мѣтахъ непрестанно въ ней-хъ прѣсть и камъни. Огладани даклеми отъ сѣвѣренъ страхъ, Римляни-тѣ сторили да попытатъ свѣщенны-тѣ си гадатели, кои-то са отговорили, че „ако ищѣтъ что-то Римъ да носи за вѣкога има-то на вѣчній градъ да хвѣри-хъ въ амъ-тѣ оноба кое-то си-ставаава господствених-тѣ хракрость на Римляни-тѣ.“

За много време Римляни-тѣ са недоумѣвахъ за зна-ченіе-то на той гадательный отвѣтъ: кога-то нѣкой момъкъ

на има Марко Вѣртій кой-то бѣ са покажалъ отличенъ на великодѣшїе и на юначество въ разны койеве (ѹенковѣ) и два срѣдѣ града, окруженъ отъ върха до крака-га, вискѣ-ижа на пѣргабѣ и когатонакиченъ конь. Граждани-тѣ го гледатъ съ не добмѣнїе, но Марко имъ извѣстава, че не-тѣрка да са сѣмнѣватъ какъ юначеството и оржїе-то съ-стававаатъ най пѣрвѣ-тѣ акость на Римляны-тѣ и какъ той е готовъ да исплне амж-тѣ, за да остане има-то на оте-чество-то мѣ вѣчно; съ тѣа дѣмы вдигва рѣцѣ кѣмъ не-ко-то, и съ очы пѣлны отъ вышестественнѣ радость, скача и става невидимъ съ конѣ си заедно въ амж-тѣ, предъ смааннѣй и въ почѣди останалѣй народѣ. Благоухѣмнѣй народѣ рѣнаше надъ онѣи страшнѣй и юнаковѣй грѣкѣ цѣкѣгове и приношенїа, и казѣа са какъ ама-га той часѣ са затворила.

Въ килла коргеѣа что е предъ Римскѣ-тѣ братѣ ед-но камько-рѣхѣство овацава памать-тѣ на тази изѣчина преданностѣ.

МѢЩІИ СЦВОЛЪ.

Порцина, царѣ-тѣ на Тѣскѣ-тѣ като имаше кой съ Римля-ны-тѣ; доидѣ да са опѣлчи срѣцѣо рѣкѣж-тѣ Тикрѣ, и като вискрѣ хранѣ-тѣ на Римляны-тѣ что идѣаше по рѣкѣж-тѣ, утѣкѣнаваше ги съ гладѣ. За това нѣчто сенатѣ-тѣ като веше смаанѣ; Мѣщїй, личенѣ мѣжѣ и юначнѣй войскокѣецѣ, за да оскѣоди отечество-то си отъ надлежѣща-га опасностѣ. Наѣми си да укѣе Порцина вѣтрѣ въ лагѣра мѣ. Н тѣй прѣхѣ ноцѣ-та минѣ рѣкѣж-тѣ и отидѣ въ лагѣра предрѣкѣшешѣ. Ка-то видѣ тѣклопазигѣла Царѣкѣй че говори на войнѣ-тѣ вѣхѣ-мнѣ че е той Порцина; дрѣпнѣ саѣ-ж-тѣ си и го сѣкѣче Тоѣи часѣ го уловнѣхѣ и го забѣдохѣ при царѣ, кой-то по-

ржча да го мжжгѣ за да го испитѣ, тѣрихъ десницѣ-тѣ мѣ на огъна, и тамо като гореше-та, той приказваше съ Порцина кѣхъ да промѣни лице. Порцина смаанѣ отъ това чѣдѣше сѣ на юначество-то мѣ, а мѣщѣ мѣ отговори: Никакѣ не сѣ чѣди на това: зашто-то три ста Римляне што иматѣ таквохъ юначество и постоанѣство окыкалатѣ лагерѣ ти и дѣратѣ время да те укѣ-жѣтѣ. Упладшѣ отъ това Порцина на прави мирѣ съ Римляны-тѣ и остави града нмѣ.

ИСТИННО ЮНАЧЕСТВО.

Подполковникѣ Белѣхъ, като беше разложилѣ войскѣ-тѣ си на безопасно мѣсто и излеже сами си по ловѣ, бѣдникѣ на еднѣ отъ добръ-тѣ си кобыли, кои-што имаше и рѣдѣше само за таквишѣ растѣшки; комахѣй шесть мила далечѣ отъ войскѣ-тѣ слѣчи мѣ сѣ да замѣри и укѣ еднѣ сѣрихъ. И като отѣднѣ конѣ за да вѣдигне лова си видѣ кѣхъ надехѣ множество Горски апахи (народѣ амерѣкански) да приѣскаатѣ право кѣмѣ него, кои-то кѣхъ го подирѣли, или отъ гѣрмѣла на пѣшкѣ-жѣтѣ, или дѣма като сѣ видѣли и сѣ вѣснѣли незакавно кѣмѣ него. Добрий тѣврдѣк дѣврѣк знааше че, кого-то да сѣ слѣчаше да укѣ-жѣтѣ. Индѣани-тѣ, кои-то бѣдѣкахъ по тѣхѣи голѣ горы, начѣкомѣ го укѣмѣртавахъ. За това кѣхъ да гѣви время остави лова качи сѣ на кобылѣ-тѣ и, вѣ надеждѣ на юначество-то и превѣрѣха, сѣ отпѣснѣтѣ юзды, да тѣрѣси по-моцѣ кѣмѣ войскѣ-тѣ си. Гороживни-тѣ гонѣтели като го замѣрахъ сѣ стрѣлы отдалечѣ, сѣ пѣлихъ укѣрѣнность на грабежа си, тычахъ и вѣкахъ. Младый подполковникѣ сѣ равнѣ укѣрѣнность и благодарность че можѣ сѣ сѣ-щѣ-тѣ си спѣособность, и сѣ пѣрѣгавинѣ-тѣ на кобылѣ-тѣ

си да из бѣгне опасностъ тѣ, напредваше безъ страха и безъ да умали кързинѣ-тѣ на кобылѣ-тѣ, зашто-то знааше че конѣтѣ на дивы-тѣ мѣ непријатели бѣху по не отрѣдени и по аробити отъ не-х. И тѣй пристигну до средѣ-тѣ на пѣта кѣми конскѣ-тѣ; и като пребалаваше единѣ хѣла мѣ видѣ не надежно бѣ ужасно почѣдваніе, едного отъ хора-та си, да възлиха пѣшомѣ по хѣлама. Той отъ самосекеси, кеше чрѣгнѣла по дѣрки-тѣ на господарѣ си, за да мѣ по слѣдѣва на лоба, припѣсканіе-то като бѣга ше Г. Беалѣ, тропаніе-те на коніе-тѣ и вѣскѣ-тѣ на раздраженны-тѣ гонители зади хѣлама, и да не бѣху са задали еше дадоху на пѣшеца да разкере опасностъ-тѣ бѣ кои-што безъ надежи са на мѣри. Безъ забавѣ колѣнични предѣ господарѣ си, и като прострѣ молекни рѣцѣ извика отчалнѣ, помощѣ господине Беалѣ! отарѣи ма стѣпанинѣ съмѣ, еше ваѣа на шестѣ злочесты чада!

Никога молеа не са чѣ толко скоро, и не са испѣлни толкози юнашки; за свое-то си спасеніе что бѣгаше толко кѣрѣе полковникѣ, на часѣ дрѣпнѣ юхѣж-тѣ на кобылѣ-тѣ, скочи отъ не-х, и като и-ж предаде на моленника си, рече мѣ: спаси са и като стигнешѣ бѣ лагера рече да дойдѣтѣ да ма погребѣтѣ честно. И тѣй са раздѣлиху едниѣ отъ дрѣги, еднѣмѣ да са спасе а дрѣгѣмѣ да са пожре, както бѣрваше, слѣди малко време что-то хѣла мѣ-тѣ кеше голѣ и не кеше възможно да са скрие нѣкадѣ; Г. Беалѣ мѣглѣше само какѣ да предаде живота си по скѣпо. Отѣкми са тѣй часѣ и като сѣднѣ ниско ожидаше дивы-тѣ, кои-то слѣди еднѣ минѣтѣ са зададоху на балога. Полковникѣ-тѣ видѣ тогази сѣ неисказанно почѣдваніе че, като заминѣваху по край него като вѣлцы побѣнѣкли и сички бѣху са вѣрѣкли само бѣ конника ко-го-то станѣ три мѣла какѣ гонѣтѣ, и като не имаху никакво понѣтіе за пѣшеходѣцѣ никой го не пригледа че

лежи на земји-ж-тж. Ѓма като гледахж все на едно мѣсто, че образи-тѣ на легналыи са мѣрнж предж очкы-тѣ имж като саморасал. равнж сж земји-ж-тж камькж, что са на мѣрватѣ на често по онѣзи сѣхи ржтица.

Всадникж-тѣ едкамж можѣ да са отарве; индїицы-тѣ го навликухж до толко что-то го ранихж легко сж стрѣлж-тѣ си. Сж помощь-тѣ на кожїи промышлж непригледаннїи отж дивы-тѣ подполковникж като са удалечихж тѣ отж него, да гонї-жтѣ конника еѣглецж кжмж лагера, унж-тиса отж дрѣгж странж прехж пжтчекж и урвы кжмж лагера, гдѣкто стигнж вж сжщїи часж, кога-то спасеннїи сж кокмаж-тж мѣ неговж человекж и дрѣги-тѣ мѣ прїатели еѣхж са приготвили да излѣзатѣ да дѣри-жтѣ мжршж-тж мѣ за да го погрѣкжтѣ както прилнча, и да исплани-ж-тѣ най сетне что мѣ порѣчванїе.

Това забрѣшванїе не е нѣжда да го тжлѣкѣкамж; то ще да остане не изгладенно вж человекж-тж памать, като истори-ж на нѣкое голѣмо сраженїе и покѣдж.

СЫНОВНІ ДѢЛНОСТЬ.

Господинж астинекж беше тжрговецж на единж значителенж градж вж Англїи-ж. О жени са младж, и станж ваца на многочетно домородетво, надж кое-то употребаваше отеческж-тж си власть са опачинж и своеволїе, зачто-то имаше характерж насилсткенж и леснораздражителенж. Стопанка-та мѣ, что беше пѣрвоображїе на женскж-тж сладость и благородїе, залагаше непрестанно чрезж всако укромтабно и спогодавано средство, да задѣржа мжжа си вж добро расположенїе кжмж неа си и кжмж дѣца-та си, но часто не сполѣчваше и вж дѣк-тѣ.

Кароль, по старїи имж сынж, беше отж онѣзи дѣца

*

кои-то, кьватъ лесноводимы когато са управатъ съ мъдростъ и кротостъ, и са отпущатъ бьвнжи като имъ за повѣдаши пристрастно и жестоко. И тѣй не беше възможно да откѣгне отъ честы и небгодны крамолы съ каща си, на кого-то жестокостъ-тѣ посрещаше съ не преклонно хаста телство (инатъ). Пораснованіе-то, и напреднованіе-то на години-тѣ направи тѣзи злочести припирны по пристрасни; что-то като стигна момче-то на петнадесетогодишенъ възрастъ, каща мѣ, слѣди едно силно караніе, като неможѣ да го прикара да мѣ са покори, принѣди са да го испѣди, и да мѣ порѣча, да са не бѣсти еще единъ пѣтъ отъ предѣ мѣ.

Каролъ беше толко горделивъ и крѣпкобменъ, что-то не потрѣкѣва. Несмысленъ като беше, той часъ трѣгна пѣши за Лондонъ, гдѣ-то като стигна, слѣди много мъчнотіи, срѣши нѣкого кораконачалника на вѣсточны-тѣ индїи, кащинъ мѣ похваница, и завърши съ много молбы да го склони за да приѣмне и него въ корака си, който съ приготѣваше слѣди малко дни да пѣтѣва въ Индїи-ж.

Каща мѣ като беше разладосанъ, не са наскърви защо-то не са завърна сынъ мѣ, но стопанка-та мѣ, каролова-та майка, кѣмъ коа-то той сакога показѣваше почетъ и нѣжна люкова, беше тѣврдѣне утѣшна. Отъ сичкитѣ станжли испытѣванїа, нищо дрѣго не можахъ да са набчатъ отѣвѣнъ, че сынъ имъ отишелъ по море, но за кадѣ, и на какѣо състоаніе, нищичко не удирихъ.

На това злочестіе приложиса скоро и намалавоніе-то на имота имъ, что произлеже отъ разны търговски загѣбы. Като са мъчихъ иравствено малко години, принѣдихъ са да са отъ тегли-жтѣ въ единъ малкъ кѣщичкѣ на една близка паланка, гдѣто, натоварени съ грѣжи, страдахъ дрѣшевно и тѣлесно и едѣамъ прѣхранѣвахъ сиромашки и не авно домородство-то си.

Само една полза докарахъ злочестїа-та на господина астинга. Характеръ-тѣ мѣ малко по малко станъ по кротѣкѣ;

пенно, колко-то по благоумна са покажваше честь-тѣ мѣ,
сърдце-то мѣ начина да са умакотѣва домигвашемѣ като
помыслаше непремкнаемѣ-тѣ докринѣ майкинѣ си, и дѣ-
тински-тѣ услѣжливости на малки-тѣ си братьѣ и сестри.
Много пѣти оправдаваше и сѣщѣ-тѣ жестокостѣ кацинѣ си,
и осждаше своето си упоритство. Тѣа впечаталѣна до толко
размятнѣхѣ ума мѣ, что-то сички-тѣ докринѣ на сегашнѣ-
тѣ мѣ честь не бѣхѣхѣ въ сила да го възпрѣтѣ отѣ положе-
нѣ-то за да са забврнѣ кѣмѣ кацинѣ-тѣ си кѣщѣ. И тѣи
като сѣкра сичкѣи си имотѣ отпаѣва въ Англиѣ-х гдѣ то
пристигна здравѣ слѣдѣ дѣветѣ-годишно отѣхтѣтѣ.

Като стигнѣхѣ въ града на рожденѣ-то мѣ, сѣрѣшна
едного отѣ сѣгражданинѣ-тѣ си, който мѣ докажа за зло-
често-то промѣненѣ на кацино-то мѣ сѣстоанѣ. Въ
сѣрдце смѣтѣно отѣ нѣжны спомръднованѣа, незакавно са
упѣти кѣмѣ нѣбо-то зилище на родители-тѣ си.

Беше надвечерѣ и злочесто-то мъжеженство сѣдѣше,
пзано сѣ тѣгѣ, край огнище-то на прѣста-та си кѣщичка.
Писмо кое-то господинѣ Ястинѣ, беше полѣчилѣ презѣ дѣна
отѣ домобника си комѣто беше длѣженѣ за наемѣ на кѣ-
щичка-та, умножаваше повече обикновениѣ-тѣ сѣзрѣвъ на
тоба злочесто семейство. Като дѣржеше тоба писмо въ рѣчѣ;
„сега какѣво да правимѣ; рече-заплашѣа че ще да ны испѣди
отѣ кѣщички-немилосѣрдѣи чѣловѣчѣ! Но какѣ да ожимами по
много милосѣрдѣе отѣ странениѣ отѣ колко-то азѣ показахѣ
на сѣщѣи си сынѣ.“ Тѣа дѣмѣ излѣхѣ торчнѣкѣ отрѣбѣ въ
сърдце-то на господѣа Ястинѣ, коа-то по плака умилно-
никакѣ не мыслаше тога за сегашно-то си сѣстоанѣ;
сички-тѣ и размышленѣа бѣхѣхѣ за изгѣбенинѣи и сынѣ.

По стара-та имѣ дѣщерѣа, на кой-што хѣбѣостѣ-тѣ не-
можаше да укрье ветѣхо-то и облекло доидѣ тогази при
майкѣ си, и кога-то сѣжалитѣлни-тѣ и сѣлази обликахѣ
изогилно страннѣтѣ и, сѣ еднѣ-тѣ си рѣкѣ дѣржеше майчи-
на-тѣ си рѣкѣ а сѣ дѣрѣгѣ-тѣ подпираше главѣ-тѣ и. Баца-

та въздышаше отъ сърдечны-тѣ си гажины, и два-та младичи, слѣдъ Карола по старитѣ мѣ сынове, столѣхъ правп на това жално авленіе, окладани отъ мзлачаливж меланхолі-ж.

И по млади-тѣ дѣчица не извѣстни нше отъ скрзени столѣхъ предъ братника. И не надѣино са хавтекохъ да кажтѣ че предъ кжи са ханрѣ единъ калакж, и ченхлазних изъ ни-ж единъ хѣбавицъ господинѣ. Той вѣкзе една минѣта слѣдъ това, и като видѣ това авленіе, едвамъ можѣ да сѣ упре у единъ отъ столовѣтѣ и припаднѣ.

Синко-то домородство са сжкра около мѣ и майка-та като сжзрѣ докрѣ лице-томѣ, извика. „Сынѣ ми! — Сынѣ ми!“ И паднѣ до него клизо. Баща-та постоа нѣколко минѣти съ крѣстосаны ржцѣ, като прѣхланижтѣ, сетнѣ, като колѣнични, рече: „Боже благода-ри-ж-та!“ Завтече са тогази кѣмъ сына си, взе го на ржцѣ-тѣ си, и съ нѣжны пригрѣваніа, огохѣ го на животѣ. Щомъ дойде на себе си Каролѣ, паднѣ на кащини-тѣ си крака и понека прошкж. Ты ли искаши прошкж Каролѣ? рече каща мѣ. Язи, синко! азъ трѣкѣва да ицихъ отъ тебе прошкж за жестокость-тѣ кои-ж-то показахъ кѣмъ тебе“ — и това като дѣмаше пригрѣдѣваше го тѣврдѣ състрадателно, и окмокраще съ изобилны сѣлзы лице-то мѣ.

Междѣ това майка-та лежеше нечѣвственна на дѣщерини-тѣ си ржцѣ. Останало-то домородство уплашено и смално, незнаеше какѣ да мисли за това авленіе, дрекни-тѣ начинахъ да выкатѣ жално и да плачѣтѣ за майкѣ си, кол-то споредъ колко-то кѣ виждано, кеше мрѣтва. Слѣдъ много време, чрезъ услѣжливость-тѣ на сына и и на мжка и, даде вѣлаѣгѣ че е жива; но когато, отвори очи-тѣ си, и видѣ предмета на дѣлги-тѣ желѣы, и на непрестанны-тѣ си плачѣве, силно-то нападѣваніе коѣто полѣчи отъ това, малко органѣ да докара пакѣ опасность тѣж. Пренесохъ і-ж на легло-то и гѣк-то полѣка-лека отпочинѣ си, и станѣ хаможна да види и да пригрѣдне сына си. Братіа и сестри единъ слѣдъ дрѣги пригрѣдѣвахъ

дошли си брати, и по голѣмо-то момиче, което повече помнаше обичниѣ дръгарѣ на дѣтински-тѣ си години, покажваше мѣ най жива чѣствителностъ.

Като преминахъ първи-тѣ умилителни минѣти на зарависваніа-та и на испытваніа-та, Варола въз кжео прикажа на родители-тѣ си различни-тѣ слабѣки на живота си, но умѣренно разказваше жалостіа-та си, зацо-то са коеше да имъ не нанесе пакъ тѣжновиты чѣства. Най-сетнѣ извѣсти имъ, че колко-то е спечелил тѣхно е, че го дава сичко на расположение-то имъ, и благодареше са да са счете и той междѣ дръги-тѣ членови на домородство-то.

Това великодушнo и любовѣтрокно предложеніе раздвигна междѣ сички-тѣ голѣмо почѣдваніе, и не малко стрѣшеніе въз сърдце-то на каца-та, като что кѣ онеправдала дръги пѣтъ такъвъ довродѣтеленъ сынъ. Не рачи да поемне сичко-то мѣ прѣносваніе, но като жае доволно отъ имота на сына си, състави съ него тѣрковско съдрѣжество, и тѣй можѣ да доволствѣва съ изохиліе иждивеніе-то на останалото си домородство и да помине на старостъ спокойно и благополѣчно.

БРАТСКА ЛЮБОВЬ.

Нѣкой момикъ но има Дорвалъ сынъ на единъ богатъ тѣрголецъ въз Лондонъ кеше въз младостъ-тѣ си много разкладенъ, и на каца си твърдѣ непокоренъ, за ко-то го лиши отъ наслѣдіе-то мѣ въз завѣщаніе-то си. Слѣдъ кацинѣ-тѣ си смъртъ дойде въз себе си, раска са за безчиніа-та на младостъ-тѣ си, и начинъ да живѣе животъ цѣломъдренъ. Сетнѣ камо са научи какъ го лишиа каца мѣ отъ наслѣдство-то мѣ, не помѣра никакъ, но съ голѣмо уваженіе приказваше за него и дѣмаше тѣхъ дѣмы: много докрѣ направи каца ми, азъ кѣхъ достоинъ да са гнѣви на мене.

Това смиреніе достигна въ Шы-тк на крата мѢ Генекала, кой-то много възрадванъ да види крата си раскалнъ тича да го намѣри, прегрѣдва го, и мѢ казва тѣзи за вынжги достопамятны дѣлы. Братко мой! чрезъ този завѣтъ, що видиши, оцѣнъ нашъ каща остави мене съвършенъ наследникъ на сичко-то си имѣніе, и той поиска да лиши отъ наследство само тогава разкаланный си сынъ, а не сега поправенный человекъ. И тѣй ето че ти давамъ което ти са стон.

ОПИСАНИЕ

Бѣхъ простъ войсваръ и земахъ десѣтъ солдѣи на недѣли-ж-тѣ, като са научихъ самси да говори-ж и да пишъ кашинный си азъкъ. Кога-то че има нѣкой на умъ да са учи, не мѢ трѣккба него училище, него стаа, него иждивеніе. Войнишкій одръ ми ми слѣжаше вмѣсто стола (скемла), джидокранка-та (агмѣрлѣкъ) ми вмѣсто лавица, и една малка джечица вмѣсто маса. Не имахъ пари да си кѣпи-ж свѣщъ или масло. Зимно време четахъ въ кѣта до огнище-то, и блещѣканіе-то огъна ми стигаше; но неможахъ да приближъ тамо дрѣгъ пѣтъ, отсѣкнъ кога-то ми дойдеше рѣди-тѣ.

За да си кѣпи-ж перо записаніе или книгъ, принѣждавахъ са да са лишъ малко нѣщо отъ хранѣ-тѣ си, колко и да бѣхъ гладенъ. Не бывахъ спокоенъ нито въ единъ минѣтъ, трѣкаше да прочитамъ или да пишъ междѣ бойскары-тѣ кои-то пѣахъ, свирахъ, смѣахъ са, и кои-то кога са бѣхъ работѣ, него мирѣватъ него почиватъ. Не дѣйте осмика котѣж-тѣ кои-жто давахъ, за да кѣпи-ж книгъ, пера и мѣгило; что-то това бѣше за минѣ голѣма сѣма. Бѣхъ снаженъ, обучавахъ са много и вынжгы останухъ заравъ. Заплащахъ си ма срафа и мы оставвахъ чѣтыри солдѣи на сѣкъ недѣли-ж. Помни-ж единъ день като си кѣпихъ как-

во-то ми тракаше, останж ми една солдја, въ петъкъ вечерь-тж, и 1-ж отръкдихъ за да си кѣпи-ж аднж сарделж за обѣдъ въ сжеботж, что-то, книга-та, перо-то и мжетило-то смрж-нахъ дрѣги-тѣ солдји. Взкличамъ са, горкана си! Дегнахъ на постелкж-тж си толко гладнъ, что-то са принѣдихъ да употреки-ж сички-тѣ си силы за да накарамъ гладость тж си дамажни; растжрсихъ са, и видѣхъ че иманіе-то ми не останало; солдји-чица-та са загѣнала. Забыхъ са прѣхъзъ глабж въ гѣбера, и плакахъ като дѣте!!!

Кое момче не ще да са засрами като прочете това, ако кажи че време-то и обстоятелства-та не мѣ допѣснали да са изѣчи. Яко единъ момъкъ безъ роднини, безъ пріатели, безъ имотъ. безъ прѣхранж можѣ за аднж годинж отгорѣ да взрши толко тежкж-тж бойнишкж слѣжжж и да постигне кое-то мисли, за каквж прошкж са надаба сижи кой-то като са намѣрва на по довро съ столніе останва неѣченъ и сиромахъ.

ТРИМА-ТЯ ПРОВѢШКИ СЫНОВѢ КАКЪ СЖ СА ОБОГЯТИЛИ.

Има много слѣжби на кои-то завршваніе то ако съвземе и най сиромахъ-тж челоуѣкъ може да придобыва потребны-тѣ на живота си. и да прѣхранвж женж-тж и дѣцата си; кога-то е нѣкой пригледникъ, трѣдолюкж и списетовникъ, може да пристигне на свѣта; това ны доказва и при-каска-та на Ивана Шмида.

Иванъ Шмидъ, старъ войникъ, единъ мѣ кракъ дървенъ, беше толкози сиромахъ, чтого обхождаше околны-тѣ села и просаше отъ врата на врата милостыи; и сега дѣдо Иванъ почиба си на голѣмъ скжпо-посгланъ одиръ; живѣе спокойно и не са знае отъ гдѣ дойде това промѣ-

неніе на состоаніе то мѣ. Вѣдн казватъ че намѣриль и-
мѣнїе, а дрѣти, че са нагласилъ съ діавола. Но азъ отго-
варамъ, че тїи что казватъ тоба съ кезѣмни, и като что
знаи-ж по доврѣк отъ гдѣк произлезна тоба промѣненіе, щж
да би го прикажж.

Иванъ Шмида, ако и сиромашъ, погрѣжи са да изѣчи
колкото еѣ възможно тримата си сѣнове, като имъ дава-
ше докрьм сѣвѣты и примѣры и като ги прашаше въ учи-
лица-та.

— Чада мои, можете сега да придобїете потребны-тѣ
за живота си; не трѣкба нѣкой да е просакъ кага-то може
инакъ да работи; зашто-то тогази взема хлѣба на по еѣд-
ны-тѣ отъ него человекы. Ты Петре си на четвърнадесатъ
години нси острогледъ, трѣси работа; ты Гавріиле, си на
тринадесатъ години, и Имашъ аки ржцѣ, работи; и ты
Георгіе си на единадесатъ години и имашъ кързы крака,
ползѣбай са отъ тѣхъ.

Но трима-та мѣ сѣнове продѣмажж.

— Какво ищешъ да направимы.

Тогази Иванъ имъ отговори — Знаи-ж твърдѣ до-
врѣк, че не има мы нївы да ги оремы. нїто градины да ги
работимъ, нїто стадо да го пасемъ; но има много работи
които са изгѣбватъ кезъ да са ползѣва нїкой отъ тѣхъ.
Яко спечелите нѣколко парицы, не ги трахосѣайте за вѣтѣрж
но ги спїстабайте за напредъ. Н. П. ако ви останба отъ. И
Ждїбенїе-то за прѣхранж-тж би 5 пари всакой день да ги
тѣрѣте на страна, слѣдъ еднж годннж сакой отъ васъ ще
има около 50 гроша и слѣдъ десатъ години повече отъ 500.

Слѣдъ тоба дѣдо Иванъ съ трима-та си сѣнове на-
ченж пжтѣванїе-то си.

Поржча имъ да сѣбиратъ всички-тѣ по пжгища-та
хвѣрлены косты за да продадѣтъ по едры-тѣ на токары-
тѣ (добрамаціи-тѣ) кои-то прави-хтж отъ тѣхъ различни ра-
коты, а дрѣкны-тѣ на градинары-тѣ кои-то гої-хтж съ

тѣхъ градины-тѣ си; порѣча имъ при това да събиратъ строшени-тѣ стѣкла кои-то стѣклари-тѣ, като расмѣкватъ съ дрѣги, подноваватъ ги, лѣтѣ носахъ китки отъ рѣжи, и мѣшицеловъ цвѣтъ и дрѣги, кои-то кѣпѣватъ аптекари-тѣ (спицери-тѣ), и кои-то поискахъ да имъ донесатъ и еще, показахъ имъ и дрѣги новы растѣнія и кореніе потребни-тѣми. Събирахъ еще волскъ козинъ, и конски космы, когато намѣрахъ по дълги, кои-то правяхъ коври (кѣлим-чета) копѣвахъ воловинъ-тъ, кои-то правяха сѣдла, и столове, и талгары-тѣ копѣвахъ конски-тѣ ушаки; тѣй и космы-тѣ копѣвахъ дрѣги. Сичко това извѣстно че са продаваше съ паръ безъ да искатъ дрѣго за блогъ (сирми-ж) отсѣкръ залаганіе и пригледваніе; трѣсахъ сѣщо тѣй и свинскъ четинъ за четкары-тѣ, и чѣрва-та на мрътвы животны кои-то правятъ стрѣны (тютювы.) Носахъ пепелъ и го продавахъ на мылары-тѣ са пѣ и жи-тѣ) и на перачки-тѣ. Сички-тѣ възлени или памѣчни кжсове (парцали) продавахъ на кингозободцы-тѣ, и съ единъ рѣчь не оставахъ него едно кжече кое-то можаше да са употреби за писмо или за пзлание на възглавници — и тѣй печалка-та имъ расташе отъ день на день.

Като дойде есенъ-та не са спрѣхъ отъ работъ тры-тѣ момчета. Събирахъ дивы-тѣ плодове, отъ кои-то правятъ оцетъ и дрѣги кжщны работы. Въ дѣкравы-тѣ събирахъ желѣдъ, зирна отъ дрѣгы дѣвѣла и ги продавахъ съ докръ цѣкъ на пждары-тѣ и на сѣатели-тѣ.

Пзлавахъ платници-тѣ си съ дивы кестены и ги носахъ на воденицы-тѣ. Воденчари-тѣ са смѣкахъ на кѣзѣміе-то имъ като смѣлахъ че щятъ да адятъ това горчивото крашно което са не аде; но Иванови-тѣ сынове, като ги оставахъ да са смѣк-ятъ колко-то щятъ, продавахъ кестеново-то крашно на книговрьсцы-тѣ, и на киткары-тѣ и на дрѣги кои-то иматъ потреба отъ лѣпило (чирши, тѣткалы) зимно време правяхъ шайна, плетахъ сто-

лове, и рогозници (зимбили); и дѣдо Иванъ Шмидъ имъ кѣше мастера на тѣхъ работы.

Въ единъ мѣсць отъ горѣ, къца-та въ кой-што живѣше дѣдо Иванъ съ сьновы-тѣ си станъ продавница коа-то едвамъ поираше сичко кое-то принасахъ като малки птиченца кога иштѣ да правѣ-штѣ гнѣзденце-то си. Малко по малко станахъ познати на кѣповачы-тѣ; набчихъ са да разкиратъ колчевинъ-тѣ на тѣрговѣйкѣ-тѣ си и постъпно придокихъ по голѣмъ способностъ да ги намѣкратъ. На край годинъ Иванъ Шмидъ смѣтихъ сички-тѣ каровы и намѣри че три-тѣ мѣ чада кѣхъ спечелили 104 фѣорини и 23 крайцара.

Тѣа блочи Иванъ Шмидъ на нѣкой градски тѣрговецъ съ лихвъ (фансѣ). Я радостъ-тѣ на сьновы-тѣ мѣ кѣше не описано зашто-то никога не кѣхъ видѣли толко пари.

Втора-та година кыде по благополѣчна; дѣдо Иванъ не просаши беке; нагледваше кѣшъ-тѣ ходаше да предготви-хъ распродажѣ на сьнововъ-тѣ си тѣрговѣйкѣ- Слѣдъ 4 годаны трима-та сьнови имахъ 614 фѣорини.

Междѣ това трима-та кратѣа порастохъ и на-временѣ са похѣбѣвахъ помеждѣ си, сега мѣмрахъ единого-то че не работилъ колко-то тѣрѣка, до часѣ дѣруго, че продалъ на малкъ цѣнъ тѣрговѣйкѣ-тѣ, а третѣаго че далъ 2 пари за чашъ винце.

Старый каца кѣхъ да са намѣка на кѣтнѣите имъ, рече имъ това: — Нека земне сѣкѣй 100 фѣорини и нека влѣзне въ свѣта; съ екомонѣ-хъ и тѣрѣдолюкѣ сполѣчва нѣкой белога-останали-тѣ пари си останахъ вложени у тѣрговеца, за кого-то казахъмы, за дѣруги потрѣкы; и лихѣва-та са прилагаше сѣкѣхъ годинъ на главы-тѣ.

Тогази трима-та кратѣа, като си стиснахъ единъ дѣругъ рѣцѣ-тѣ и като са опрѣсотихъ съ каца си ѹпѣтихъ са: Петръ кѣнъ истокъ, Гаврилѣ кѣмъ западъ, а Георгѣй кѣмъ пладѣк.

Иванѣ незнаеше како станахъ синови-тѣ мѣ; тѣжно мѣ кѣ зашто-то са отдѣли отъ тѣхъ, и повече-то зашто-то кеше старѣ и колничавѣ, не рачеше да поврѣка полезно-то имѣ. Междѣ това са поколи и нѣкои семейства са нагоборихъ да мѣ помогнѣтѣ; но въ село-то имаше чловѣци коравосърдци, кои-то отговориѣ что не рачахъ да мѣ спомо гнѣтѣ, подѣ извиненіе че оѣщинѣ-тѣ има много сиромаси, искахъ еше да го пропрататѣ катѣ странникѣ, свѣкмиѣ что кѣ поживѣли тамо 24 години.

Тогда Иванѣ Шмида писа на градскій трговецѣ това писмо.

„Моли-ж ви са пратете ми, 300 фіорини отъ главы-тѣ зашто то сами старѣ и колестенѣ безѣ да знаи-ж како станахъ синови-тѣ ми. Вѣроатно че са умрѣли, но и дѣ не цѣ да са закави-ж отъ да ги подири-ж въ вѣчностѣ-тѣ.“

„Прациамѣ ви что-то икаче, отговори трговецѣ-тѣ отговѣтѣ, ви сте имотни, зашто-то главы-тѣ ви надминахъ комахай 2,000 фіорини.“

Селани-тѣ като видѣхъ паркѣ-тѣ отвориѣ си очѣ-тѣ и сврѣзахъ пакѣ прѣтелство съ Иванѣ Шмида и мѣ дѣма-хъ; „взлѣва трѣва да си.“

Но Иванѣ Шмида при сички-тѣ си пари не кеше клагодаренѣ; желаше да умрѣ за да са сѣкере съ синови-тѣ си кои-то считаше за умрѣли.

— Умирамѣ самси дѣмаше, и любезна-та рѣка на едного отъ синови-тѣ ми нече да ми склопи очѣ-тѣ. О! да не оставбахъ са да удалечи отъ мене каримѣ малкій Георги.

Горкій Шмида така изоставенѣ не умрѣ. Единѣ недѣлнѣй прекраснѣй вечерѣ като сѣдеше съ дѣрѣги селани подѣ еднѣ липѣ, не надѣино видѣ едного конника че иде кой-то като са възпрѣ предѣ тѣхъ попыга;

— Въ това село има ли нѣкой старецѣ да са казѣ Иванѣ Шмида?

Селани-тѣ са смаахъ: има казѣвахъ и ето го той.

ЦВѢТЪ Ш.

НАУКИ И ХУДОЖЕСТВА.

За бещество-то на кое-то древни тѣ пишали.

Преди да изнамѣратъ чловѣци-тѣ искусство-то да остава-
тъ вѣчны чрезъ писмо-то разны-тѣ достопамятны слѣчки,
за споменъ посаждали дѣвѣа, въздвигали не изработены
жзртвеницы или кѣпове каменны. Въ най отколѣшны-тѣ
вѣкове пишали на плинти (тѣхли.) черапицы и черапѣны, и
еще на каменны плочки, сѣтѣ на рѣдны плочки, на слоновы
кости, на дѣвѣны коры и листовѣ. Въ Британскій мѣзеумъ
са намѣратъ много остатки отъ таквизи рѣкописы, въ
Слоанскѣж книгохранителницѣ има писмо отъ Набова на
корѣ около шестѣ пѣдеа дълѣж и оккиченѣ когато сѣ злато;
има и книга на Мексиканскы Иероглифи изокражениы на ко-
рѣ; въ тѣхзи свирцини на ветхонисы-тѣ намѣратъ са раз-
ны дѣгги таквизи написаніа; много отъ тѣхѣ са изъ
Малакара и вѣтокъ. Въегочни-тѣ рѣкописи по много са
на листовѣ. Въ много Европейски свирцини са намѣратъ
различны преписани книги на Финиковы листа писани; въ
Британскій мѣзеумъ сега на скоро хѣхѣ Бакелонски чера-
пицы и стѣклены трошки, коихѣ-то Бакелонцы-тѣ употре-
бавали за да пишатъ на тѣхѣ символи и дѣгги записки,
что са отнасахѣ въ овѣе кѣмѣ тѣрговѣкинтѣ и подложы-
тѣ имѣ. За това навывковеніе са споманѣва и въ свѣ-
щенно-то писаніе.

За да пишимы достопамятны сѣбитѣа на тѣрьды
 вѣщеска, кыба иѣкакѣ си да вѣрѣвамы дѣмы на камъниѣ и
 рѣди. Вѣ книгѣ Юба сѣ споманѣва че пишали на камъни
 и плочи и на свинцовы дѣски. Моисей бѣ отѣ кога десѣтъ
 тѣхѣ заповѣды написани сѣ сѣщѣй мѣ прѣстѣ, на двѣ
 камъны плочи. Гегіодови-тѣ пѣкени сѣ писали на свинецѣ.
 Плиній споманѣва че употрекавали свинеца за писаніе и го
 сѣжакали Цилиндрически (овлопоскато); Монтфорзонѣ прика-
 ва за еднѣ много старѣ книги что кыла отѣ свинцовы ли-
 ста, залобени отѣ дѣрѣ сѣ свинцовѣ прѣтчицѣ, что кыла
 пронизкала залѣпены-тѣ у тѣхѣ свинцовы вѣзницицы.
 Елѣдѣ това писали на мѣдѣ; критски-тѣ закони кыли пи-
 сани на мѣдены плочи. И Римляни-тѣ правили краица-та
 на окцидентны-тѣ записки отѣ мѣдѣ; Влѣвдіаново-то сло-
 во, и хрѣхано на мѣданы плочи, стои и до нынѣ вѣ
 дѣвности-тѣ на діонѣ вѣ Францѣ; вѣ станалы-тѣ Тирри-
 нійскы раскопаніѣ сѣ намѣрихѣ разни мѣданы плочи
 что иматѣ Тирринійскы вѣскы; трактати-тѣ междѣ Римля-
 ны-тѣ, Спартанцы-тѣ и Іудей-тѣ писали сѣ на мѣдѣ. И
 дрѣги разни бѣжни подлози пишали сѣ на тѣхѣ естествен-
 на рѣдѣ. Това набыкновеніе сѣ открь че кыло вѣ употре-
 кленіе и вѣ Индіѣ-ж. Записѣ за иѣкое своестѣжаніе (за мюл-
 кове) сѣ намѣри кыло при Бенгалѣ писанѣ на мѣдѣ еднѣ
 вѣкѣ прѣдѣ Христа. Много отѣ тѣхѣ дрѣвны измисленіѣ
 сѣ простѣшки и бѣдны; кои-то кыли овчари пишали пѣс-
 ны-тѣ си сѣ тѣрны и коды на кожены кѣсовѣ, коихѣ-то
 обвивали около крѣвацы-тѣ сы. Исландци-тѣ дѣжали гѣ-
 роглифически-тѣ си писма по хрѣдовы-тѣ; и Олофѣ на пра-
 вилѣ голѣмѣ кѣщѣ, на кои-ж-то по видны-тѣ страны на-
 писалѣ исторіѣ-ж-тѣ на свон-тѣ си и на прѣдѣ него години;
 дрѣгѣ иѣкой сѣвѣрнѣй юнакѣ за да остави вѣчнѣ памѣ-
 тѣ-тѣ на юначества-та си и хрѣхалѣ ги на одѣра си; вѣ
 Гановѣрскы-тѣ дрѣвности има и нынѣ дванадѣсѣтъ дѣски о-
 вощенены, на кои-то сѣ писани имена-та на домовладѣк-

тели, но не и имена-та на пјтица-та, и зашто-то гановерѣ
 прво и прво са раздѣли на пјтица въ лѣто 1423. раз-
 кирѣ са че тѣа таблицѣ сѣ дѣлани предѣ 1423 та година
 слѣдѣ Христа. Таквиѣ дѣвени рѣкописѣ са намѣрватѣ
 и въ дѣрѣги ошественни скирѣини; тѣк показватѣ много
 локопитно и полѣбарварско сѣ стоаніе на ошества-та. Ож-
 цо-то са среѣа и въ Яракѣ-тѣ, кои-то споредѣ Моаме-
 танова-та Исторіа, пишали догословни-тѣ слѣчки сѣ нож-
 ченце на плѣшѣ-тѣ обѣи, и като навѣрѣвахѣ годишнѣ-тѣ
 имѣ изѣдно сѣ жиѣы покачахѣ ги ихѣ кѣшѣа-та си.

Закони-тѣ на дванадѣсатѣ тѣхѣ таблицѣ които заѣхѣ
 Римлани-тѣ отѣ Вленики-тѣ законположеніа были напи-
 сани на мѣдѣ: тѣк са стопили отѣ грѣмовиѣ стѣрѣлѣ като
 са близѣнѣ Капитолій, за кое-то са много наскѣрѣнѣ Явѣсѣтѣ.
 Той спосокѣ на писмо-то употреѣкаѣм и сега за надписѣ,
 надгробіа и дѣрѣги такѣва на кои-то памѣть-тѣ некаѣы да
 направимѣ вѣчѣнѣ.

Тѣхѣ намѣрѣніа урѣтихѣ старѣ-тѣ да ихѣмѣлѣ-жтѣ
 дѣвени-тѣ таблицѣ. И зашто-то кедрѣтѣ споредѣ гор-
 чеѣинѣ-тѣ си има противонагниѣанѣ своѣшѣнѣ, правѣхѣ
 отѣ него благалѣца и ракамѣ за да паѣи-жтѣ по важнѣ-тѣ
 записки, наѣтѣтѣ мажахѣ сѣ кедрѣво маслѣ драгоѣѣнѣ-тѣ
 на пергаменѣ рѣкописѣ за да ги препазѣватѣ отѣ сѣлѣданіе
 и нагниѣаніе.

Вещѣства-та за писмо нашарѣвахѣ въ кагрѣ и ги раѣ-
 мѣвахѣ сѣ кедрѣво маслѣ; Царѣки-тѣ закони са обнарод-
 вѣхѣ на дѣвени таблицѣ, нашарѣни (коадисани) сѣ вѣгле-
 нѣнѣ свинеѣцѣ. Тѣнки листѣце отѣ вѣсѣкѣ са употреѣка-
 вѣхѣ и на дѣвени таблицѣ за да може по лесно да са
 замѣрѣвоѣа писано-то.

На горнѣ-тѣ вещѣства пишѣхѣ сѣ желѣзѣнѣ перѣ, ѣди-
 нѣнѣ имѣ край кѣше остѣрѣ за да ихѣдѣжѣватѣ сѣ него ѣѣк-
 ѣ-тѣ, а дѣрѣгѣнѣ тѣхѣнѣ носѣлѣ за да замѣрѣватѣ и да у-

праватъ лесно писанно-то и да углаждатъ поврхнини-тѣ на восѣка.

На сѣтиѣ Римляни-тѣ запретиѣхъ употребленіето на тѣа писалки зашто-то мнозина ги употребавахъ вмѣсто нож-ченче. Нѣкого учителя убихъ ученицы-тѣ мѣ съ джесаны-тѣ книги и съ остри-тѣ жѣлѣзны писалки; вмѣсто тѣхъ употребявахъ на сѣтиѣ птици или отъ дрѣвти животны ко-сты. Богато пишяхъ на помекы вещества употребявахъ трѣсть разцѣпихъ на краа както отъ насъ пера-та; съ такво пишяхъ и до днесъ вѣсточни-тѣ народи.

Ноде споманѣва че като кыль въ Итали-ѣ около 1642, видѣль нѣкой отъ тѣхъ обоценены таклицы и дрѣвти кни-ги отъ коры на дрѣвета, кои-то употребявали стари-тѣ вмѣсто книгъ; Ястель казва че Блини-тѣ и Римляни-тѣ продолжавали да употребяватъ еше набоценены дрѣвокниги за много време слѣдъ вбождане-то на папира, на листовы-тѣ и на кожаны-тѣ употребеніа; отъ тѣхъ преписвали прабельно за свое употребеленіе списаніа на пергаменъ; и за проданъ или за книгопазителици преписвали званіемъ преписачи-тѣ.

Брѣсламка-та служаше като вещество за писаніе на ста-ры-тѣ, употребявали и-ѣ за да углаждатъ грапаины-тѣ на пергамена и да подостратъ трѣсть-тѣ. Съ минѣваніето на време-то писмо-то стабало съ шарилкы. Таа новина на писмо-то даде спосокъ да се изнамѣратъ дрѣвти по спо-сокни вещества за да пишяхъ по тѣхъ, а тѣ кыли тынки-тѣ корички на нѣкои дрѣвета и растѣніа, и платна; слѣдъ тѣхъ изработени кожи говежди, магарешки и дрѣвти. Го-меровата Иліада и Улісія се писали нѣкога на змійскъ кожъ. И зашто-то за писаніе спосокни кожи приготвяхъ най напредъ въ Пергама нарекохъ се тѣ Пергамени, които на сѣтиѣ и мемкрани; Пергамени-тѣ кыли разноцѣтно на-шарени; нѣкои се кыли бѣли, дрѣвти жълти и дрѣвти чер-вени. Въ Римъ не обѣчвали бѣлыи шаръ и зашто-то лесно се обалбалъ, и зашто-то докачвалъ очы-тѣ. Омыкновенно пи-

*

шали на моравы и каграны пергамени съ златны и сребренны буквы; това навикновение са опазило до първы-тѣ години на църквж-тж. Таквици ржкописи отъ Евангелисты-тѣ пахатъ са въ Британскій музей.

Кога то Египтани-тѣ начиху да употребаваѣтъ за писаніе-то папиръ, като по спосокно, то блезнъ въ употребленіе повече отъ всако дръво вещество, това растѣніе никни изохилно по Ниловы-тѣ крагове. Слѣдъ осмый вѣкъ употребаваха въ-кѣго папиръ пергаменъ.

Употребеніе-то на книгж-тж междъ нѣкои народи е много старо. Преди да са введе въ употребеніе пергаменъ-тж и папиръ-тж отъ Римляни-тѣ, употребаваха тѣнжж-тж цыпъ на дръвета-та, что са намира междъ корж-тж и дърво-то.

На старо времѣ въ-кѣго да нагжаваѣтъ вещество-то на кое-то пишали навывали го цилиндрически. Тѣрали книги-тѣ наредени въ книгопазителици-тѣ и са виждали като малки Търкалаца. Забѣлажвали отъ възнъ съдержаніе-то на книгж-тж съ чървенобуквени надписы. На кичвали ги богато съсъ злато и сребро а на-временѣ и съсъ многоцѣнны камъніе.

ПЕЧАТОПИСЪ.

Печатна-та е едно отъ оныа изнамѣрваніа, кои-то изъ единжж промѣкихж лице-то на свѣта, ако и да беше на много столѣтіа знайна въ Книж, кезъ да разбѣта вѣчно-то палженіе на оныи недвижимый народъ. Спорѣдъ вѣроатни извѣстіа. Три вѣка предъ Христа имало тамо дръвопечатна, и нето она са прострѣ по нататакъ, нето помогнъ за распростыраніе-то на нѣкой отъ изнамерници-тѣ и а въ Европъ дръвопечатна-та са казва майка на печатописа, и за изнамѣрваніе-то мѣ са препиратъ Германцы-тѣ и, Голландцы-тѣ карти-тѣ за игрж са изнамѣрили въ 14

вѣк. И най първи-тѣ са начертали на дърво въ 14000 лѣто. Това стана първа-та причина, и даде първий поводъ за изнамѣрваніе-то на печатописа.

Слѣдъ игрокартѣ-тѣ дървописци-тѣ начали да правѣ-хтѣ и да печататѣ оуркази на светци; и по краища-та имѣ прилагали и какъвѣх негѣакователнѣх надписѣ, много пѣта пишали и и какъвѣ дѣлмы извѣтрѣ като да излѣзвали изъ уста-та на светѣца, както виждамы и до сега въ обра-зы-тѣ на нашѣ-тѣ светѣцы, изображаванны-тѣ на светѣх горѣ. Това вѣ сѣщѣй печатѣ, и не слѣдъ много даде по-натѣ да са издѣлѣхтѣ цѣлыѣ таблицѣ съ съ кѣкѣмѣ, чрезъ кои-то са печатали малкѣ и кѣкои скирцини отъ молитѣвы наричѣвани дървописни издаиѣ, отъ кои-то малкѣ и кѣкои листовѣ са пахѣтѣ като рѣдкости въ голѣмѣ-тѣ книжници.

Но той на печатаніе-то способъ ималъ толкози мѣчно-тѣи и толко недостатѣки, что-то ако кѣше са ограничило хѣдрожество-то само въ това, никогда нещѣше да спомогне толко значитѣлно въ просвѣщеніе-то на чѣловѣчѣскѣй родѣ. И издѣлѣваніе-то на сѣкѣх таблицѣх было трѣдна и забавна ра-кота. Погрѣшки-тѣ на дѣлѣвача бѣвали мѣчно исправни; словата не бѣвали равни и пролични; непрестанно-то пре-мѣстваніе на дървени-тѣ таблицѣ отъ влажностъ на сѣхѣ нагнѣвало ги и поронѣвало кѣкѣмѣ-тѣ, за всѣкѣх книгѣх трѣ-вало дрѣги таблицѣ, и то толко колко-то страници имала тѣ. И за това чрезъ рѣкописѣх распространіе-то на книги-тѣ бѣваше по предпочтѣнно отъ той способъ.

Тогѣва са сѣ умѣкали и кѣкои да издѣлѣхтѣ сѣкѣх кѣкѣ-вѣх на особито дърво, и тѣхѣ да наслагѣтѣ написанно-то чрезъ движимѣ чѣрты. И за чѣдо е какѣ да са не измы-слилѣ това по напредъ като споманѣва квинктилианѣх за сло-новѣ кѣкѣмѣ кои-то дабѣлы на дѣца-та, че кога игра-хтѣ съ тѣхѣх сѣврѣменно, да са учѣтѣ и да прочитѣтѣ. От-сѣкѣхѣх това и сѣщѣй Платонѣх (въ законѣ-тѣ) бѣлѣх предло-

жилъ вече той способъ. Голландци-тѣ казватъ че тѣхний съотечественикъ Лаврентій Костеръ отъ Арлема пѣрвый изна-мѣрилъ дръвени-тѣ кѣквы, и чегидѣлалъ съ ножа си като сѣ разхождаалъ. Съ тѣхъ печаталъ най напредъ Недѣланж-тѣ молитвъ и дрѣги еще дрѣколин, былъ въ недоумѣніе какъ да нареди еднъ до дрѣгъ тѣхъ кѣквы, и да ги потисне изедно съ равнъ силъ врѣхъ книгъ-тѣ, кога тискало-то (менгеме) на лина приблекло вниманіе-то мѣ и на споредъ него направилъ пѣрвѣтъ Тискарициж. Я за да останѣтъ кѣквы-тѣ на мѣсто-то си и да сѣ не размѣстѣтъ въ потисканіе-то измисли сѣ да сѣ продѣчатъ въ дѣбелинж-тѣ си, и сички-тѣ кѣквы на сакій редъ да сѣ пронизватъ и да сѣ свързватъ съ тѣнкъ врѣвциж, кое-то вѣзъ сѣмѣніе че докарвало много забавъ и отѣвѣнъ това голѣмъ мжнотѣ-ж въ поправаніе-то. Потой начинъ сѣ печатала най напредъ Латинска-та Грамматика на Доната и дрѣги нѣкоѣ дрѣкни книжки, что были въ употребеніе преѣ XV вѣкѣ, и толко за Драгоцѣкни сѣ имали тѣхъ печати, что-то много пѣта сѣ даввали въкето царски дарове.

Но по оцѣнѣ разѣмъ оправдава Германци-тѣ, кои-то казватъ, че тѣхъ дръвени кѣквы ги изнамѣрилъ Гѣтембергъ съ Іакова Менгела за кое-то напротивъ Голландци-тѣ звѣрватъ че Гѣтембергъ сѣ набчилъ да ги прави отъ нѣкого Ивана Костеровъ слѣга кой-то открадалъ кѣквы-тѣ отъ господара си и дошелъ съ тѣхъ въ Маннзѣ-ж что негово и Гѣтембергово отечество.

Какъ да бы было Гѣтембергъ (Иванъ Генрихъ геншфланзъ оргенлохъ), или самѣн измыслилъ или отъ Ивана набчилъ употребеніе-то на дѣвѣи мѣ-тѣ кѣквы, право-то е, че той уѣкти не достаточество-то, мжчѣупотребеніе-то и не трааніе-то на тѣхъ кѣквы, и въ 1449 като взелъ за спомошникъ и сѣдрѣжникъ съотечественика си Златара Фѣста или Фавета мжжъ работливъ и многоспособенъ, направилъ кѣквы издажбани на рѣдъ, съ кои-то сѣ наченѣ втора-та

епоха и истинно-то напредованіе на печатописа. Той спосокъ ималъ и той мжчнотѣи, кои-то отъ най напредъ биждали са не надвивани, зашто-то са изыскваше трѣди и години време за да са издажехтѣ хиляди бѣкви колко-то трѣкватѣ за да стане свѣршино цѣло съставленіе, и ждивніе-то за бещество-то и за изракованіе-то кѣхъ твърдѣ голѣмы. Напоказначенхъж всакаквѣ-тѣ противодѣйствія отъ странѣ на преписачи-тѣ, кои-то споредъ ново-то изнамерваніе лишабашъ са отъ голѣмы-тѣ си ползованія; што-то преди печатописа рѣкописи-тѣ били многоцѣкни предметѣ. Напримѣръ Платархъ са продавалъ за 70 жлтицы, а Титъ Ливій за 120.

Но немалко са жаловихъ двамата великодѣловити работници, и слѣди голѣмы подвижи заврѣшихъ че кѣквѣ-тѣ имъ до толко са уприличихъ съ най хѣбавы-тѣ отъ докрописцы-тѣ, што-то много издавіа отъ латинско-то свѣщеннописаніе напечатани-тѣ въ 1450 продали са въ Парижъ като истинни рѣкописи. Я когато са позна тѣа невинна измама, хваніемъ преписачи-тѣ, смаани за свѣршенство-то на ново-то хѣдожество, за да си отмѣти-хтѣ на нечакани-тѣ си наследници, позвахъ ги на сѣдѣж, че съкъ магїи-ж правила това; и Фѣтеъ са принѣди да покѣгне отъ Парижъ и да сѣ завърни въ Германїи-ж. Но сѣдовище-то слѣди дълги придирванія отсѣдило ги невинны отъ грѣха на магїи-ж-тѣж.

Петъ години слѣди това голѣмо изнамѣрваніе, на кое-то памать-та ще да оугасне само тогава когато осѣднѣе отъ хѣми-ж-тѣ сака дѣрка на облагородваніе-то, двамата преславни работници са скарали, сѣдили са единъ дѣдѣи, и Гѣтембергъ повѣдени оставилъ печатна-тѣ на Фѣтеа, и отишелъ въ Голландїи-ж.

Но Фѣтеа слѣди малко намѣрилъ си дѣдѣгарь достоенъ като Гѣтемберга. Той ималъ слѣга, кой-то, като поддържалъ скрѣтис-то работаніе на Господары-тѣ си, крадишка-

та го набрчал, и като угадилъ недостатки-тѣ на тѣхнѣи способъ, опыталъ се да начртае бѣквы на стомонъ, на сѣтѣк ги впечаталъ на по мѣтко вещество, и въ дракѣлакмы-тѣ имъ издалъ рѣдъ что се състола отъ свинецъ, мѣдъ и олово, и направилъ печатописны бѣквы кои-то и до сега се въ употребленіе. Има-то на той сѣбга было Сеферъ; и господарь-тъ мѣ Фѣтъ го халовилъ за сѣдрѣжника (уртакъ) и мѣдалъ за жинъ дѣщерѣ-ж-си Фѣстинъ.

Най старій печатный производъ на тѣхны новы бѣквы е предгледъ за 1457, печатанный безъ сѣмѣніе въ 1456. Я кога-то Адолфъ Насаискій, въ лѣто 1462 овладѣлъ и поплѣнилъ Манихѣа, тогази се раздѣлихъ Фѣтъ и Сеферъ, и Фѣтъ както се види, като отишелъ въ Парижъ умрѣлъ слѣдъ четири години отъ чѣмъ, а Сеферъ останъ, и слѣдова изданіа-та си въ отечество-то си, гдѣ-то и умрѣ въ лѣто 1491. Работницы-тѣ на печатна-та имъ се распренухъ по сичкъ Европъ; и искритѣ что исхвѣркнухъ отъ онъзи жаръ, запалихъ на всждѣ голѣмы-тѣ свѣтилници что охарихъ арко свѣтаних-тѣ на набки-тѣ въ четиры-тѣ сѣтны столѣтіа. Отъ тогази това хѣдожество послѣдова да усхвѣршенствѣва и да украсѣва изнамѣрваніе-то на тѣхны голѣмы мѣжѣ, и родовито-то сѣма кое-то тѣхны новы Триптолемцы, хвѣрлихъ отъ неке-то на земла-та, произведе плодове многоцѣкны и повече изокилны отъ колкото сами-тѣ мислѣхъ. Я кой-то си докара на умъ че това изѣцно изнамѣрваніе ставоло по оноба време кога-то падалъ Цариградъ, кога-то се искѣваше изъ корень дѣрво-то на старо-то ученіе, и сичката зема кѣдствѣваше да се промѣни въ пространнъ пѣствинѣ-ж на Баркарцинѣ-тѣ, тогази се открыва междѣ чѣловѣкы-тѣ начинѣ-тѣ на прѣсаждане-то и на безчетно-то помноженіе на благородны-тѣ бѣквы на това дѣрво, той ще се увѣри че има промышль кой-то распорѣда чѣловѣчески-тѣ нѣща, и че той промышль прибѣтствѣва и прѣдстателствѣва провъѣценіе-то на чѣловѣческій родъ.

ОТКРЫВАНІЕ-ТО НА АМЕРИКА.

Петъченъ день, третій Августа, на хиляда четыристо-
тинъ деваъдесатъ и вторъ годинъ исплъва Христофоръ
Коломкъ отъ Палосъ, Испанскій градъ, малко предъ изгрък-
ваніе-то на слънце-то, предъ голъмъ съборъ на гледцы,
кои-то молитвъсвахъ на това мореплаваніе докрь сѣтни-
ны, но не са надавахъ друго отсѣкиъ исполъчваніа.

Флотыцъ-тъ са състоеше само отъ три малки корабы,
наиманжвани свата Маріа, пента, и Нигна и въ тѣхъ де-
ветъдесатъ души повече-то коракленницы, съ нѣколко че-
стогонцы, и малцина Господари отъ Испанскій дворъ, коихъ
отреди царица-та да кждѣтъ спжтницы на Коломкъ.

Първомъ сѣ упути на Канарски-тѣ островы, отъ гдѣ-
то като по справи корабы-тѣ си, и си нанеси прѣсенъ хранъ,
тргнъ на шестый Септембріа. Тѣка същи нески наченъ
мореплаваніе-то на откритіе-то; что-то Коломкъ като плъ-
баше на право кжмъ западъ, остави обыкновеный на кора-
кленницы-тѣ пжтъ; и са видѣнъ по непреходны и незнай-
ны морета.

Първый день заради тишинъ-тъ малко напредовахъ;
но вторый не са видѣхъ вече канарски-тѣ островы и мно-
зина отъ коракленницы-тѣ увесени сега и уплашени за-
държостъ-тъ на предприятіе-то, начинахъ да са удрагъ въ
гърды-тѣ и да плачатъ, като че немаше вече да биждагъ
никога съшъ. Коломкъ ги утѣшаваше, като имъ са окры-
чаше докрь сѣтнины и много когатство въ благополъчны-
тѣ мѣста, гдѣ-то ги завождаше.

Отъ това първо-то изаваніе на расположеніе-то на
сподирницы-тѣ си Коломкъ угади, че трѣбва да са при-
готви не само за неизгѣжны-тѣ мжнотии на мореплава-
ніе-то, но и за колко-то можеше да мѣ произведе неученіе-
то и страхливостъ-тъ на коракленницы-тѣ; расправи си че,
за да са избврши намысленно-то измысѣва са не по малко

искуство да управа чловѣчески-тѣ дѣхове отъ колко-то мореплавателскѣ способности и дѣствителнѣ доглестѣ.

Но за свои-то си докочестіе, и за државѣ-тѣ на кои-ж-то слѣдѣваше, при топлото си сърдце и родовитый си дѣхъ имашен дрѣгій видъ докродѣтели, — истѣсно познаніе на чловѣци-тѣ, привлекателны начини, постоанно застателство въ исплваніе-то на кое да е начертаніе, свѣршенно-то управаніе на свои-тѣ си страсти, и преимѣщество-то да упрѣтѣ страсти-тѣ на дрѣги-тѣ. Отсѣкнѣ това имаше най горны-тѣ познаніа на званіе-то си; кои-то раждатъ надеждѣ въ мжчны и опасни времена. На неопитны-тѣ Испански корабници, Морска-та Коломкова наука, плодѣтѣ на тридесатогодишнѣ опыти за право виждаше имѣ са чѣдо. Сичко-то управаше отъ самосеке си, настолаваше за да са изврѣши всако порѣчваніе, и като поспиваше чврѣдѣ малко отъ тамѣ на татакѣ са намѣрваше все на кораба отъ горѣ. Като минѣваше гажини по кои-то никой не вѣк пѣвалѣ предѣ него, всакога дрѣжеше въ рѣка Коршѣмкѣ-тѣ и дрѣги орѣдѣ за пригледваніа. Пригледваше дѣвиженіе-то на приливи-тѣ и на теченіа-та, халичаше внимателно птици-тѣ рыби-тѣ и всако иѣчто что пѣдѣваше надѣ влѣмѣ-тѣ, и описваше по тънко въ дневны-тѣ си записки сичко что са слѣчаше.

На четвѣринадесатый Септемвриа, флотѣ-тѣ беше удаленѣ кѣмѣ западѣ отъ Канарски-тѣ острови побече отъ дѣкста левги. Тѣка испоплаши Испанци-тѣ единѣ новѣ и чѣденѣ феноменѣ. Прегледахѣ че магнитна-та игла на корабѣса непоказваше отъ самосеке си поларнѣтѣ звѣдѣ но клонаше малко кѣмѣ западѣ. Това, сега всакомѣ извѣстѣно иѣчто, уплаши Коломковы-тѣ дрѣгары. Намѣрвахѣ са въ неограниченѣ и непознатѣ океанѣ, сѣща-та природа са виждаше промѣкнена, и единикій имѣ бодачь на исчезнованіе беше. Коломкѣ съ остроуміе и природнѣ способности извини той феноменѣ, това извиненіе, ако и

да не възблагодари самого него, но разнесе сѣмнѣніа-та на уплашениы-тѣ корабнициы, и утиши роптаніа-та имъ.

На първѣй Октomberіа на мѣрвахъ са седметотини и седмдесать левги кѣмъ западъ отъ Ванарски-тѣ островы. Повече отъ три недѣли до сѣга все паввахъ. Отъ упжтваніе-то на птициы-тѣ и отъ дрѣги оскотелства кѣхъ въ надеждъ за открываніе, но таа надежда еше са не исполбаше, и докра-та сполѣка видше са и сѣга толко удалеченна, колко-то и отъ най напредъ. Дѣхъ-тѣ на негодованіе-то и на размирство нача да са поавабамеждѣ корабнициы-тѣ, и постѣпенно са прострѣк отъ корабъ на корабъ.

Сички едногласно дѣвахъ, че трѣбва да насилатъ Коломка да са взрне, до гдѣ-то еше разглокни-тѣ имъ корабъи сѣ въ сѣстоаніе да поржтъ море-то; нѣкой си даже предлагахъ да го хвърлатъ въ море-то, что-то да са забържтъ на отечество-то си. Коломкъ угади голѣмъ-тѣ опасность. Той угади че еше бжде кѣзполезно да са залови сѣ първешно-то средство за да сѣживи надеждъ-тѣ на дрѣгары-тѣ; видѣ че е невѣзможно да распали пакъ нѣколко ревностъ за докра-то сполѣчваніе на предпріатіе-то междѣ челоѣкциы-тѣ, на кои-то въ гжрдѣ-тѣ страхъ-тѣ беше изгасилъ всако великодѣшно чѣство. Приѣди са да украти стѣрѣсты коихъ-то бече неможаше да ударжи, и да даде мѣсто на невѣспирванно-то рѣчно устрѣменіе. И тѣй окрече са на хора-та си, че еше да исполни исканіе-то имъ, ако го придрѣжихъ и го послѣшахъ еше за три дни; и ако че въ това растоаніе, не са откриеше сѣша, тогака еше да са остави отъ предпріатіе-то си и еше да са упжти кѣмъ Испаніа.

Корабнициы-тѣ ако на да кѣхъ много разлютени, и нетѣрпѣлики за да са забържтъ кѣмъ отечество-то си, но това предложеніе не имъ са видѣ толко бизнъ отъ реда

и сивий Коломек, по макло блиташе въ опасностъ, като са ограничи въ толко малко временно растоаніе; зашто-то толкози и таквизи вѣхъ предвѣстіа-та мѣ че наближавахъ сѣшж. што-то ги имаше за вѣрнѣйши. Отъ нѣколко дни на самъ брѣвѣта на крошѣмкж-тж мѣ кеше стигнала джно въ море-то; а прѣсть-та колто извлече, покажваше че сѣшта та не отстои много. Птицы-тѣк непрестанно са умножавахъ, и тѣк вѣхъ не само морски но имаше и таквизи кои-то живѣ-хъ на сѣшж. Корабници-тѣк на Пинга, пригледахъ трѣсть че паѣва, кол-то са виждаше прѣсно отрѣзана какво-то кжез отъ дѣламо дрѣво. Корабници-тѣк на Пинга уловихъ стѣкло отъ дрѣво, съ вѣрбены хрѣнца, съвѣкми прѣсни. Оклацы-тѣк окзло заходданно-то слѣнце виждахъ са съ вѣкми разни; въздѣхъ-тѣ кеше по сладкѣ и по топзлѣ, и ноцѣк вѣтърѣ-тѣ биваше непостояннѣ и непробилнѣ.

Сички тѣа вѣлѣхѣи толко увѣрвавахъ Коломек че са намѣрва близо до сѣшж, што-то, вечерѣ-тж на 11 Октомвріа, слѣдѣ оквичѣ-тж си молевъ поржча да скератѣ платна-та, и да пахатѣ да не одари коракъ-тж на сѣхо. Въ растоаніе-то на шѣж-тж и на надеждѣ-тж, никой не склопи очи; сички останахъ брѣхѣ покрѣва, съ приковани очи кѣмъ онѣзи странѣ, кадѣ-то имахъ надеждѣ да са открие пожеланна-та сѣша.

Комахѣй два часа предѣ средѣ ноцѣи, като стоаше Коломек на предницѣ-тж, видѣк удаленихъ свѣтлинѣ, кои-то покажа скрѣшомѣ на двама отъ челоѣцы-тѣк си. И трима-та го гледахъ като са мърдаше кога че са принасаше отъ Пинга радостнѣи гласѣ СѣШЯ! СѣШЯ! Но толкогѣ пѣтѣ излѣгани отъ тѣмны феномени, вѣхъ станали сега май невѣрни, и съ сичко-то болование на неизвѣстностѣ-тж и на нетѣрпѣніе-то ожидахъ завращаніе-то на денѣ.

Шомѣ са сипна зора распилахъ са сѣмнѣніа-та и страхоѣ-тѣк имѣ. Видѣхъ островѣ около двѣ лѣвѣи кѣмѣ

свѣтъ, на кого-то равни-тъ и зелени-тъ полета, осѣнен-
ны-тъ отъ дръве-та, и напољвани-тъ отъ много долчета,
представлаваѣхъ имъ пребесела гледка. Превозници-тъ отъ
Пинга начахъ той часъ пѣснь благодаренія когѣ, съ тѣхъ
са подмѣсихъ и отъ дръвѣ-тъ кораки, съзи точаше отъ
радость, и смаани отъ величество-то на откритіе-то.

Като отдадохъ ведържителю длжността на благо-
зѣміе-то, направихъ праведното и на предводителя си.
Паднахъ на Коломковъ-тъ крака, съ чувство на осжда-
ніе. Молихъ го да прости невѣжество-то, невѣрство-то и
държость-тъ имъ, коа-то беше мѣ причинила излишно
безпокойствіе, и толко пѣта беше са препречила за изврѣ-
шваніе-то на почѣдваніе-то си, като възлизахъ отъ край на
край, проповѣдвахъ, предъ малко ухиланнаго и заплашваного,
като отъ кога одаренна съ най високо челоѣческо остроѣміе
и постоанство, за да забврши дѣло по горне отъ всакъ и деі-ж и
отъ всако помыславаніе на сички предны бѣкове.

Около изгрѣваніе-то на сазнице-то, напзанихъ и окрѣ-
жихъ оранички-тъ си. Загревохъ кѣмъ острова съ разгѣ-
наты знамена, съ военнъ мѣзикъ, и съса дръво воинно
нарежданіе. Като наближихъ града, видѣхъ го покритъ
съ множество народа, что бѣ са събрала за новѣтъ и не-
надѣйна-та гледка, съ рѣчны мѣтаніа-та и маханіа кои
то показвахъ почѣдваніе и омайваніе заради чѣдесны-тъ
предмети что виждахъ предъ очы-тъ си.

Коломекъ беше първий Европеецъ, кой-то стѣпи на но-
вий отъ него откритый свѣтъ. Потригнъ облеченъ пыш-
но, съ голъ саки-ж у рѣкѣ. Хора-та мѣ го послѣдовахъ,
и като колѣничихъ обловилахъ много-пожеланнъ-тъ земі-ж.
Слѣдователно дигихъ крѣсть, и като паднахъ на очы пре-
дъ него, отдадохъ когѣ благодареніе, че ги үпѣти спо-
рѣдъ желаніе-то имъ. Напokonъ значително обладахъ мѣс-
то-то за кастелекѣ-тъ и легионекѣ-тъ коронъ, съ сички-тъ
обыкновенны въ таквици обстоятелства обрѣды.

Когато Испанци-тѣ са занимаваѣхъ съ това, сѣма
Тѣземци ги на околицѣхъ, които мѣлчишка-та са чѣдаѣхъ,
гледаѣхъ работи, коиѣто не раззираѣхъ, и на кои то сѣт-
нини-тѣ не предвиждаѣхъ. Оклекло-то на Испанци-тѣ,
бѣлина-та кожѣ-тѣ имѣ, кради-тѣ имѣ, оржиѣ-та имѣ са
видѣхъ тѣмѣ страшни и изѣцини. Пре голѣми-тѣ направи
сѣ кои-то преминѣли океана, что имѣ са видѣхъ като че
върватѣ сѣ кривѣе надѣ воды-тѣ и праватѣ гласѣ стра-
шенѣ, приличенѣ на грѣмѣ, сѣрѣженѣ сѣ дымѣ и свѣтка-
нѣе, толкози ги уплашихъ, и толкозѣ трепетѣ имѣ дока-
раѣхъ что-то начнаѣхъ да почитатѣ новопренесенни-тѣ като
сѣщества отѣ по горенѣ чинѣ и най сѣтиѣ сѣкаѣхъ ги че сѣ
чада на слѣнце-то, что сѣ и слѣхъли за да нагледаѣтѣ земѣ-жѣтѣ.

А Европѣйци-тѣ едвамѣ ги по малко омайбашѣ пред-
лежѣща-та глѣдка. Всяка кѣлка, всяко растѣнѣе и дрѣво,
бѣхъ дрѣво — аче отѣ Европѣйски-тѣ. Земѣ-та са виж-
даше че ѣ плодѣносна, но малко разракоѣтна. Вѣздѣхъ-тѣ
кѣше топлѣ, но бесѣлѣ. Жители-тѣ кѣхъ до сѣщѣ голи,
черни-тѣ косми на глава-та имѣ дѣлги и гладки, или са
развабаѣхъ то плѣщи-тѣ имѣ, или кѣхъ оплетени и вѣр-
зани около главы-тѣ имѣ; а крада не имаѣхъ. Цвѣтѣ
(кол) имаѣхъ тѣменѣ бакаровиденѣ; чѣрти-тѣ на лице-то
имѣ кѣхъ повече-то чѣдни нежели грозни; наличѣе-то имѣ
кротко и страшливо. Не кѣхъ високи, но хѣкавици и пѣр-
габи. Лица-та и дрѣги части на тѣло-то имѣ кѣхъ фан-
тастически нашарѣни сѣ укаѣателни цвѣтѣове. Отѣ най
напредѣ са коѣхъ да са обивѣрватѣ на Испанци-тѣ, но
слѣдѣ малко подсевоихъ са, и сѣ преголѣмѣ радѣсть хѣхъ
отѣ тѣхъ свѣнченѣа, стѣклани четки, и дрѣги такѣвици
долни работѣ, на мѣсто кои-то имѣ дадоѣхъ хранѣ и
малко преѣдѣ, самыѣ достѣсловниѣ, произвоѣди на острова

Надѣ вечерѣ Коломѣкѣ, вѣрнѣ са на кораби-тѣ си,
сѣрѣженѣ сѣ мнозина отѣ Островитѣни-тѣ на свои-тѣ

имъ черници кои-то ако неискрено направени отъ пзна само на едно дърво, грекаѹхъ съ чѣдно срѣки.

И тѣи първи пѣтъ, кога-та са конѣщисаѹхъ жителитѣ на новий свѣтъ, сичко-то станѹ миромъ и съ взаимниѹ благородностъ. Първи-тѣ окрѣзованни и слаболюбиви проумѣѹхъ сѣга колко голѣми ползи можаѹ да придобѹ-жѹтѹ отъ онѣзи новитѣ мѣста. Втори-тѣ, прости и нехладовиви не предвидѣѹхъ окрѣжателства-та, и пагѣва-та, коа-то сѣга снамѣри отечество-то имъ.

ТѢЛЕСКОПЪТЪ.

Слѣчвало са ѣ, много пѣти, голѣми-тѣ изнамѣрѣванѣа да са родатѹ отъ незначителни окрѣжателства. И отъ това мнозина смѣтатѹ, на откритѣа-та са спомогватѹ просто отъ слѣчайно схѣтитѣ. Така казватѹ за Невтона, че като си почивалъ нѣкога подъ едно дърво, ако не бы видѣлъ да падне отъ него една жѣлка, никога не бы открялъ системѣ-тѣ на сичко-то. Това можно да ѣ истинна, но предъ него и слѣдъ него колцина чѣловѣци съ виждали да падатѹ плодове отъ дръвѣа-та? Само на гениалний чѣловѣкъ ѣ дадено да постигне, отъ нѣкој слѣчанъ феноменъ дръго по високи истинни, които отъ първи погледъ са видѣ-жѹтѹ като да не иматѹ взаимни сѣходства.

Ожѣо-то са слѣчило и съ телескопа. Приказватѹ че дѣте-то на нѣкој хѣдожникъ Миделгеѣреки въ Зеландѣ-ж (на Јоанна Липперихѣйма) като тѣрило, заради игриакѣ, двѣ увеличителни стекла едно на дръго, пригледало съ почѣдѣванѣе, че видими-тѣ чрезъ тѣѹхъ предмети виждали са поблизо и по ясно, и че като схѣцило откритѣе-то си на баѣа си, той лесно сглобилъ Телескопа. Като сѣединилъ двѣ облоги стѣклени чрезъ една трѣпкѣ. Откритѣе-

то са разчуѣ! Галилей Галилейскій флоринційски математикъ, и физикъ, научка са, че са изнамерило орѣдиѣ сѣ което са видѣатъ удалени-тѣкъ предмети твърдѣкъ близо, отгавта че това заврѣшваніе станка сѣ сѣединеніе-то на обли втрапени и корѣкести стѣкла, и направилъ Телескопъ много по сѣвършенъ отъ Голландскій. Безъ да са благодаря само на това, употребѣ орѣдиѣ-то си кѣмъ некого, и тогавъ испилъ отъ чѣдны откритіа промѣнилъ игрилкѣ-тѣ на едно дѣте въ сѣкровище на Астрономіи-ж-тѣ. Галилей най испрво открялъ, сѣ чрѣвѣчайно почѣдваніе, патна-та на слѣнце-то, обрацаніе-то мѣ около ось-тѣ си, Венеринѣ-тѣкъ фази и проч: видѣлъ планети-тѣкъ че са върти-ж-тѣ и водимъ всакога отъ гениѣ свой, изнамерилъ сѣ умъ дѣржновенно, че земе-та не е каква-то са види, но че е тѣкло топчаство кое-то са върти около ось-тѣ си; кола-то ось да са върти и ти около слѣнце-то. Чѣдно откритіе, кое-то е пригодило кеплеровѣ-тѣкъ и нѣвтоновѣ-тѣкъ.

Вѣрно, че Телескопъ-тѣ слѣдѣ Галилеа са осовѣршенствовалъ. На това помогналъ и Нѣвтонъ, аллей и ершелъ и най сетнѣкъ росъ, но чѣдни-тѣкъ имъ слѣдствіа сѣ длѣжни само на Галилеевѣ-тѣкъ природнѣ способностѣ.

ЦѢТЬ 4.

ОПИСАНИЕ.

ИСЛАНДСКІИ-ТЪ СЕЛАНН.

Островъ Исландіа е голѣмъ, по-голѣмъ отъ дани-ж и Олстанинъ. Но при всичко това едвамъ окъма 50,000 жители; казватъ че дръвѣ-пѣть ималъ двойно това число; но непостоянство-то на годишни-тѣ времена, вѣлани-тѣ, чѣма-та, и гладъ-тѣ умалили това число.

На вѣждѣ неможешъ да видишъ дръво нищо отъ вѣки-голи и сѣхи ратища, поле-та покрывти сѣ дѣкело настѣла-ніе отъ лаба, или клѣта. Ни едно дръво, ни едно растѣніе, ни единъ класъ отъ обѣи или рѣжѣ. Отъ расто-аніе на расто-аніе среѣща нѣкојъ зеленинъ въ дѣкелы градежѣ, въ сре-ди кои-то стои колиба отъ камъ, покрывта сѣ сѣно. Само сѣ едни вѣрѣта презъ кои-то вѣлѣватъ навѣдени. по едно тъмно прозорче и отъ дѣвѣ-тѣ страни и на сре-ди покрыва единъ дѣмникъ (каѣа) презъ когото издѣлѣва пѣшакъ-тѣ. Таа кѣщица сѣ дѣлина пѣть шестъ преградѣ; тѣка е гот-варна та, тамо за хранѣ-тѣ, по-далѣко ковачница-та и най оетѣкъ нѣка-та. Таа кѣщица е копторъ (кордѣи) сѣк-ни-тѣ и голи, сѣдѣжъ не вѣлѣва вѣтрѣ, но злобонна влаж-ность никога не сѣ отмахва отъ тамо. Такѣви сѣ по-койцата на Исландскіи селанинъ; сиромашъ е и тѣрпѣливъ, работенъ и въздърженъ; едвамъ навѣрѣа малко сѣкѣце отъ поле-то чѣо разработѣа, и сѣ него зимно време храни нѣ-колко крави и единъ или два конѣ; дръвѣ-тѣ скотове па-сѣтѣ пѣсѣкѣа, или мѣха по рѣжица-та. Зимно време

презъ дѣлги-тѣ, тѣлми-тѣ и стрѣдени-тѣ Исландски но-
цим, лоби рыка, и произведеніе-го на рыколоветво-то мѣ
трѣкка да мѣ постигне въ сички-тѣ потреби; соши ры-
кы-тѣ за да ги продаде не остаба на себѣ си ничто дрѣго
отѣвѣнъ Осетриновы или дрѣги глави. Пролѣтъ-та испла-
ватъ на брѣгове-тѣ имъ Данезы-тѣ търговци, и сиромаш-
тѣ рыкаръ имъ донаса рыкытѣ си, и сала-та колко-то е
приготвила женѣта мѣ, и вѣлна-та колко-то е накрала отъ
стадо-то си. На размѣнъ земба рѣжъ, захари, раки-ж и
сички-тѣ си потребины овлекла. Презъ лѣто-то излазѣа и
на второ рыколоветво, пожыба нѣвицѣ-тѣ си; а останало-
то время са залѣга да си направи сѣчиѣ-та и потребины-
тѣ сѣдѣе. Отѣпанка-та мѣ предѣ вѣлнѣ-тѣ; приготѣа
платно за рѣзи, рѣди кѣшѣ-тѣ и дѣца-та си, кои-то цомъ
порастѣтѣ ходѣ-жѣ съ каѣа си на рыколоветво, и самъ си
ги учи на ковачкѣи и дѣкагеранкѣи. Слѣди много трѣдиж-
тѣ си по цѣли дѣнѣ дѣнѣ работѣ, еденіе-то на тѣхѣи зло-
чести чѣловѣци е рыкы глави изсопени на слѣнце и стѣнты,
малко поплѣнавало кравиѣ масло, и едениѣ видѣ сокѣ (чорка)
направѣнѣ съ рѣжено брашно; питіе-го имъ вода размѣкѣна
съ млѣко, и само презъ значитѣлни обстоятелства едниѣ
чашѣ ракиѣи или тѣврдѣ простѣ пѣко. Но при сичко това
пакѣ сѣ снажи, а жени-тѣ имъ сѣ спретѣи на брѣтъ и
живѣи на лицѣ.

Всички тѣхѣа Исландски сѣлани живѣи-жѣи удѣлѣени
едниѣ отъ дрѣги, и всѣка кѣша предѣстаѣа отѣдѣлно сѣло.
На-временѣ изминѣѣа нѣкой сѣдемѣ лѣвѣи вѣжѣ да срѣциѣ
такѣжѣи кѣша, и кога-то са нармѣкратѣ три или чѣтири
такѣиѣи кѣши на близо колко да е едниѣ до дрѣтѣ, тогаѣи
са наричатѣ градѣ. Видѣи са че Исландѣи-тѣ отъ това
уединѣніе не иматѣ тѣврдѣи склонностѣ за мѣзикѣ-тѣ. Не
изобраѣватѣ но издѣлѣватѣ способно нѣкои отъ сѣдѣѣ-
тѣ си, иматѣ отѣличѣи склонностѣ за прочитѣніе. Сѣвѣ-
сѣмѣи что не иматѣ предѣготовитѣлни училища, сички зна-

и-жтѣ да прочитатѣ и да пишѣтѣ; майчина должностъ е да учатѣ чада-та си; и тѣк и-ж испилватѣ сѣ голѣмѣ ривностъ и остроуміе. Зимно време всакоѣ вечерѣ, тѣк предаватѣ уроци-тѣ си; всака вечерѣ жители-тѣ на Исландскѣ-тѣ колиѣ сѣ сѣбиратѣ около слакѣи свѣтѣ на свещника почиватѣ си и прачитатѣ старѣ-тѣ си народни повѣсти. Исландіа е родила много учени мѣкѣи, и отѣ XI вѣкѣ на само има латински училища. Исландски-тѣ свещеници сѣ учени, и не е рѣдко да намѣри иѣкоѣ междѣ селачани-тѣ мѣкѣи да знаи-жтѣ колко да е даврѣк латинкѣи и Датскѣи азѣкѣи.

Ф И Н М А Р К І Я.

Финмаркіа или Норвежка Лапоніа лежи междѣ сѣверный ледовитый океанѣ и Россіи-ѣ. Таа страна е отѣ най кѣзплодны-тѣ сѣверни мѣста слѣнце-то едѣмѣ три мѣсеца въ годинѣ-тѣ сѣ виждаѣ, а земе-та даѣа произведеніе само обѣз и малко драки. Въ по внѣтрешны-тѣ мѣста на тѣи-ѣ странѣ сѣкѣчатѣ сѣ въ голѣмѣ раздалечности по чѣтыри или петѣ колиѣ кон-то сѣ села-та или паланки-тѣ имѣ. Финмарци-тѣ живѣи-жтѣ повече-то край море-то чѣто-то ловѣнаѣжѣ-тѣ е най главно-ѣа имѣ работѣ и еднинкѣи имѣ прихѣди. Въ тѣи-ѣ пространѣ-тѣ странѣ кол-то има 150 мила дѣлѣинѣ и 70 широчинѣ едѣмѣ сѣ смѣтатѣ 30,000 жители. Мѣкѣи-тѣ иматѣ дѣлѣи бѣрѣды, широки подѣрѣски и обѣща отѣ корѣ-тѣ на дѣрѣѣта-ѣа. Женитѣк носатѣ колко-то мѣкѣи-тѣ оклекло, но носатѣ и стѣкленѣ герданѣ, и тежкѣи оѣици. Финмарци-тѣ оѣичатѣ хоро-то, и имѣтѣ голѣмѣ склонностъ кѣмѣ мѣзикѣ-тѣ. Балѣбѣатѣ чѣ мѣзикѣ-тѣ и-ѣ изнамѣрилѣ едѣнѣ Богѣ кой-то плакалѣ най напредѣ като дрѣнкалѣ кѣгарѣ-тѣ. Датски-тѣ Іерѣпѣстоли

*

тѣ челады не са сродаба сѣ него. Приатели-тѣ и родни-ни-тѣ мѣ са намѣрватѣ междѣ дрѣги-тѣ лапландци; а кога че не има дрѣги той единочествѣва.

Скитбаниый лапландецѣ, за кого-то казахмы сѣга, и кого-то общо наричатѣ горскій лапландецѣ сичко-то мѣ когатетѣво е Ренибо-то стадо. Обыкновенный мѣ животѣ е бичко кое-то може да си взокрази иѣкой по-вжхдѣржно и по-сиромашко. Шатра отѣ скжсани платна захрѣпѣвана на четѣри колобе; таквоѣ е и зимно-то и лѣтно-то мѣ жилище, вѣ средѣ кое-то е огнище-то, дымѣ-тѣ излѣзѣва изѣ дымника кой-то е на средѣ шатрѣ-тѣ. Петѣ шесть ренови кожи напостлани около огнѣа са постелки за сич-кѣ-тѣ челады и окаденни-тѣ пѣлѣжии са захрѣси-тѣ мѣ. Сичка-та мѣ покѣшнинѣ е една тенжерѣ и иѣколко ве-дрицы. Всякій лапландецѣ носи вѣ торбичкѣ-тѣ си, ко-ѣ-то не изостаѣа никогѣ, лѣжицѣ отѣ роѣи и ножче-то си. Много пѣта вмѣсто ведрицѣ употребѣлаѣа реновѣ-тѣ плѣскѣ, вѣ кои-то дѣржи питѣето си размѣсенно-то сѣ водѣ мѣко.

Това катѣнарско плема, наслѣвало дрѣги пѣтъ го-лѣмѣ часть на Швеци-ѣ. Но на днешно-то време много намалѣ. Сиромашество-то и Бпидимически-тѣ колѣети сѣ причина на това амалѣванѣе.

Норвежски-тѣ лапландци са покрѣстѣли предѣ сто години, а шведски-тѣ предѣ двѣстѣ. Не са намѣрѣа вече междѣ тѣхѣ слѣда на старо-то имѣ идолопоклонство. Всякѣ зимѣ Иерапостоли-тѣ учатѣ лапландски-тѣ дѣца на прочитанѣе. Сѣга като вѣзѣне иѣкой вѣ еднѣ отѣ кали-тѣ и влажны-тѣ колиѣы, или опѣшнѣ шатрѣ, вѣжда на оноѣа мѣето гѣ-то дрѣги пѣтъ седѣли идоли, вѣкро-исповѣднически книги.

ЕСТЕСТВЕННА ИСТОРИЈА.

ЛѢВЪ.

Глава-та, вратъ-тѣ, и плещи-тѣ на лѣва сѣ пре голѣми; а заднина-та мѣ тѣнка и малка. Вратъ-тѣ мѣ е накинченъ сѣ дѣбелъ, гѣстъ, грѣвѣж. Той е отъ три до четири крака високъ. и отъ шестъ до деветъ длѣжкѣ.

Сила-та на лѣва е пре голѣма; лесно може да стрѣши конскѣ главѣ сѣ единъ удѣръ на крака си. Голѣмѣи лѣвѣ може да дигне конь или болъ; само слонъ-тѣ, тигръ-тѣ, и носорогъ-тѣ можѣтѣ да мѣ са възпротивѣтѣ.

Шаръ-тѣ на лѣва е ужѣлтѣ червеникавѣ; а грѣва-та мѣ черникава и на-временѣ досѣщѣ черна кога-то е миренъ, видн са голѣмливѣ и великолѣпенѣ; а кога-то е разгнѣбенѣ има страшенѣ погледѣ. Бѣе тогава сѣ опашкѣ по плещи-тѣ си исправѣа грѣвѣ-тѣ си, дига си устици-тѣ, показѣа агки-тѣ си зѣбы, и очи-тѣ мѣ лѣщѣтѣ сѣ такѣжѣи свѣтлинѣ, что-то са видѣтѣ като че испѣчатѣ огнѣ.

Лѣвѣ-тѣ са скита ихѣ горы-тѣ, и на-временѣ рѣкае толко силно, что-то отдаѣа слѣхѣ като далеченѣ грѣмѣ. Врѣе са по такѣвѣи мѣста гѣ-то идѣтѣ рѣгачи, киболѣи, и дрѣги животни за хранѣ или за питѣе, и; като приблиѣи нѣкое отъ тѣхѣ скача върхѣмѣ сѣ вѣнно вѣщѣанѣе, и го улаѣи-ж сѣ силни-тѣ си ногѣе. Подирѣ го раздѣра, и аде пѣтѣ-тѣ, а по нѣкога и костѣ-тѣ. Обыкновенно търси хранѣ-тѣ си ноцно врѣма; и употрѣкаѣа лѣкаѣеѣо както котѣж-тѣ.

Лѣвѣ-тѣ са ражда вѣ по много-то африкански страны, и вѣ южни-тѣ страны на ази-ѣ. По много по обѣѣе вѣ

Африкѣ, нежели въ Ази-ѣ. Въ по топлы-тѣ климаты, стига на най голѣмѣ вышочинѣ, и показва по дивы свой-цины.

Лисица-та е една трета часть по малка отъ лѣва; не има грѣвъ, и е по малко търпелива а по дива на характера си. Лѣвчанца на малко недѣли не сѣ по голѣми отъ малкы кученца; и сѣ небинни, хѣбави, и игриби като котенца-та.

ЛИСИЦА.

Дължина-та на лисицѣ-тѣ е около два крака; а височина-та единѣ кракѣ. Щарѣ-тѣ на по-много-то отъ тѣхѣ е отворинѣ червенѣ; но сѣ намѣкватъ и много пѣстри и черни лисици. Лице-то на лисица-та и-ж показва че е лѣкаво животно. Има дългѣ, гътовлакинатѣ упашкѣ.

Лисица-та сѣ намѣква комахѣй по сички-тѣ мѣста, отѣвѣки въ разжеженѣй полсѣ; и бредомѣ е то прѣлѣкаво, многоядно животно, кое-то лакомо граби птицы и малки четѣроножны, или въ горы-тѣ, или кризо прижилица-та на челоѣци-тѣ.

Лисица-та е най голѣмѣй неприѣтель на кокошки-тѣ; но кога-то не сполѣчи, лиѣзѣи-тѣ ней хранѣ кокошиѣ масо, аде всѣкакѣвъ видѣ животни, дорѣ и зѣмѣ, гѣщеры, жакы, адобиты жакы; ако ли живѣе клизо до море-то. благода-риса и сѣ черепокожны. Въ Итали-ѣ и Францѣ граби голѣмѣ повредѣ на лодѣ-та, зашто много обича гроздѣ-то, и, за да ихѣре единѣ чепкѣ, разѣала много.

БѢЛА МЪЧКА.

Бѣла-та мечка на должина е деветъ крака, а на височина малко повечко отъ четири. Нѣкога тежи колко-то е единъ много голѣмъ волъ. Предниъ кракъ ѝ е десетъ прѣста широкъ.

Има носъ дълъгъ, уши къси, преголѣми вѣтове, и късѣ ушашкѣ. Тѣло-то и брата и сѣ дълги, крака-та и широки, и прѣсти-тѣк на бѣлкии кракъ сѣ свѣршатъ въ петъ дълги, остори ногтѣ.

Шаръ-тъ на това животно е ужалътъ бѣлъ. и влакна-та мѣ предълги, дѣбели, и гъсти.

Не има по дивъ зѣвкъ отъ бѣла-тъ мечкѣ, кога-то ѝ-ж ударатъ и наранатъ, разгнѣваба сѣк премного, или умъртѣваба онѣзи кои-то сѣ ѝ-ж наранили, или умира като сѣ кѣ противъ тѣхъ.

Казватъ че никое животно не запазва сѣ толкова мъжество малки-тѣ си, сѣ колко-то това. Като сѣ покаже неприѣтелъ, първа-та грижа на майка-та е да опази тѣхъ отъ вредъ; а кога-то сѣ нарани тѣ, и умира, гали малки-тѣ си, и до послѣдни-то си издъхваніе, опитѣва сѣ да ги изкаби.

Бѣлата мечка живѣе въ Гренландіи-ж и Японіи-ж, мѣста толкова стѣдени, что-то земла-та е сѣкгопокрѣта и ледовита презъ сичкѣ-тъ години.

Храни сѣ сѣ рыби и фоки, кои-то лови сама. При това ѣде мършѣ-тъ на мъртѣви китовы, кои-то исхвърла море-то по брега, или кои-то намѣрка като падѣва вѣнъ по море-то.

Бѣла-та мечка е царъ на зѣвковѣ-тѣ въ стѣденото мѣсто гдѣ-то живѣе. Сѣвѣмъ цю въ гнѣва си е много дива и свирѣпа, но пакъ не убива бѣнѣги, какъто игра, какъто-срещне на предѣ си.

Отгорѣ врѣхъ едины-тѣ леданы кѣцы кои-то са носатъ по Океана близо до Гренландіи-ж, намѣрватъ са много пѣти мечки. А по нѣкога са слѣчва, кога-то нѣкой Гренландецъ и стѣпанка-га тѣ грежтѣ съ лопаты по море-то да приближтѣ пре много до нѣкои-ж таквѣхъ кѣцъ отъ ледъ, врѣхъ кои-ж-то има мечка; та скача не надѣйно въ ладійкѣ-тѣ имъ, и ако не и-ж притѣри, стои мирно, и о-става са да и-ж возатъ. Вѣроятно че сикомачитѣ Гренландецъ не сарадѣа много на новыи си натоварникъ; но защо-то не може да го стовари, извозѣа го безопасно на сѣшѣ-тѣ, кога-то голѣмый хѣвѣръ ако не е много гладенъ, излѣѣѣа отъ ладійкѣ-тѣ имъ и си отива.

К Ѣ Ч Б.

Вдно отъ по достословны-тѣ четвѣроножны е кѣче-то. Тѣ выватъ 32 видови.

Отъ много страни е потребно кѣче-то на человекѣ; помага мѣ на ловъ, вдига товары-тѣ мѣ, и го вози кога е сѣдѣнѣ въ кола. Въ най сѣверны-тѣ страни на Америкѣ едно само кѣче дига тридесатъ литри текинѣ, като спжтѣтѣѣѣа господарѣ си на ловъ, а много впрѣгнати въ тежкы кола, возатъ петъ или шесть человекѣ кѣмъ седѣмъ или осѣмъ мили на часа, и свѣршатъ ката день шѣстѣдесатъ мили пѣтѣватѣ.

Въ Голландіи-ж и Швейцаріи-ж и въ нѣкой страни на Францѣ и Германіи, употребѣватъ вѣокци кѣче-та да влѣчатъ малки колѣа съ легки товары. Въ сѣ дѣтво-то на велики-тѣ градища трѣѣватъ за да носѣ-жтѣ хѣліа на пѣзарѣ. На скоро ги употребѣвѣхъ и въ лондонѣ за такѣвѣзи вѣршаніа. Въ накой островѣ близо до сѣединени-тѣ

шати въ Америка, кѣчетата влчатъ кола натоварени съ дърва и рибка, и свършватъ дръги слѣжеви въкето коня.

Нѣкое кѣче живѣло четвѣредесѣтъ дни кезъ хранѣ, и дръго тридесѣтъ и шестъ. Извѣстни са примѣри за кѣчета, които научили да четѣтъ днѣтъ на недѣли-ж-тѣ. Нѣкое кѣче, кое-то Англезинѣ кѣпилѣ отъ Ирландецѣ, не начало да ѡде никакъ въ петѣкъ, зашто-то така было начило отъ прѣвѣий си господарѣ, кой-то, като былѣ латинецѣ на вѣронеповѣданіе говѣкалъ този днѣ.

Нѣкое кѣче въ Лондонѣ, стоѡло цѣли двѣ години вѣрѣхѣ грока на господарѣ си. И останало тамо до гдѣ-то умрѣло.

Кѣчета сѣ свърѣзвали нѣ кога тѣсно пріѣтелство съ лѣбовѣ.

Нѣкой лѣкарѣ намѣрилѣ нѣкое хромо кѣче, и като го зелѣ въ кѣщѣ-тѣ си, ицѣрилѣ го; подирѣ го испѣдилѣ. Олѣдѣ нѣкой мѣсѣцѣ дошло това кѣче пакѣ на врата-та мѣ, сдрѣжно сѣ дръго кѣче, кое-то сѣщо така охромѣло; и сѣ погледѣ-тѣ си молило лѣкарѣ да направи това добро и на пріѣтелѣ мѣ, кое-то направилѣ немѣ. Това показѣ, че кѣчета-та иматѣ сила да сѣобщаватѣ едно на дръго мѣсла-тѣ си.

На единѣ отъ Алпейски-тѣ вѣрѣхѣ са намѣрѣва мѣнастѣръ-тѣ на свѣтѣй Бернарда, прочѣтъ за христіанско-то страннолюбіе на калогѣры-тѣ. Тѣзи доври иноцы, ако и сиромасѣ, не само че иматѣ всѣкога отворени вратѣ-тѣ си на всѣкой пѣтѣникѣ, но и посѣщаватѣ сѣбе си на опасно-то дѣло да търсѣтъ кѣднѣтъ, колко-то по онѣзи планинѣ, пристигатѣ на-временѣ и притисватѣ вѣне-запѣни сѣкѣжни бѣхрѣшки. На тѣзи достопохвалнѣ подви-зи помагатѣ имѣ чѣдно благородни нѣкои кѣчета. И десѣтъ и дванадесѣтъ крака ако ѣ зарынатѣ подѣ сѣтѣга кѣднѣй пѣтѣникѣ, то кѣчета-та, сѣ остриѣ-тѣ на оконаніе-то си, открѣватѣ го. Той часѣ начинѣватѣ да разѣ-

рабагъ снѣга съ крака-та си; и испѣцатъ често сипка-бо, и умилно лалнѣ, кое-то докожда иноцы-тѣ, и мзна-стиреки-тѣ работници да имъ помогнатъ и да изкабатъ изгѣбанныи.

Кѣчета-та сѣ много потребни на злочесты-тѣ слѣпцы. Въ различни страны по Европѣ видатъ сѣ често кѣчета да разкождатъ слѣпцы, и да сѣ възпиратъ гдѣ-то има набыкновеніе господарь-тѣ имъ да проси милостына, и да го бо датъ безопасно междѣ животни и кола, и сѣ гвѣжатъ за него съ най удивително остроуміе и вѣрность.

БѢДХА-ТЯ.

Та има шаръ чрно-мѣкавъ, и тѣло-то и е покрито съ залобены люспи. Има 6 крака, отъ кои-то задни-тѣ и помагатъ на скачаніе-то. Има блакнасто-видни двѣ рога и остръ хокоть, съ кото-то смѣчи крѣвь. Снаса яйца по ризы-тѣ, по покрывки-тѣ въ дѣски-тѣ и въ праха, отъ кои-то излѣзватъ слѣдѣ 6. дни кѣли и чърни чървейче-та, а слѣдѣ дрѣги 11. дни, хематъ свѣршенѣ голѣмниѣ, подирѣ сѣ спамтатъ изъ праха въ яйцо-виденѣ пашкѣль, гдѣ-то сѣ преокражаватъ на мали мѣшицы, и подирѣ нѣколко дни извличатъ сѣ въ свѣршенѣ вѣлѣхъ. Та живѣе въ тѣла-та на чловѣцы-тѣ, и на разны животни въ умѣренны-тѣ климаты. Може да скача разстоаніе равно съ дѣлжинѣ-тѣ на тѣло-то си 200. пѣти, влачи товаръ 80. пѣти по тежкѣ отъ себе, и живѣе 6. години. Въ Америка песко-вѣлѣхата живѣе въ праха, и снаса яйца-та си подъ нѣгтіе-тѣ на чловѣчески-тѣ крака, кое-то имъ докарва лю-ты колѣкѣты.

ЖИВОТООПИСАНИЕ.

ЛЕОНИДЪ И ТЕМИСТОКЛЪ.

Ксеркес Персидскій царь като стъпилъ на престола слѣдъ ка-
шинъ-тж си смърть послѣдвалах негови-тѣ предготвенія за
да боюва на Влладж. И като миналах Гелеспондъ наводнилах
сѣ войскъ-тж си сички-тѣ сѣверныи страны на Грциѣ-ж и
са упжтилах кѣмъ собственнѣ елладж.

Леонидъ единъ отъ два-та спартански царіе, като
изкралах еще триста спартанци излезналах да го срѣшне и
са оплачилах въ Термопилско-то устіе, отъ гдѣ-то щѣла да
мине Персидска-та войска. Ксеркес като наклижилах и са
набчилах че той прѣходъ е захванатъ отъ малцына чело-
вѣцы, допратилах да иска оржѣѣ-та имъ. Я Леонидъ мѣ
отговорилах, „деиди и ги зѣми“ При това като мѣ ка-
залах дрѣгъ иѣкой, Перси-тѣ сѣ толко много, что-то
стрѣли-тѣ имъ щжтѣ да затми-жтѣ слънце-то; „По до-
врѣк, отговорилах Леонидъ, подъ сѣнкѣ щѣмъ да са кіемъ.“
Ксеркес прогнѣвнѣ бѣсналах са сѣ сичкѣ-тж си войскѣ;
но по никой начинъ неможилах. Като са чѣдилах и маали
какво да прави и какъ да мине, иѣкой си предателъ Тра-
хинанинъ ка има ефіалтѣ превелъ Перси-тѣ по единъ скры-
шнѣ пжтекъ презъ планинѣ-тж. Леонидъ като видѣлах
че го обмыколами, нагазѣ презъ ноцѣ-тж, сѣ триста-та си
юнацы непріателскій лагеръ, и като са килах цѣлах ноцѣ
мжжественно, и погѣвилах до двадесать тысащи Перси,
падналах тогази на присьмнованіе. И така можле Перси-тѣ
да наклижтѣ до Ятины.

Въ това Критическо обстоятелство избранъ былах за
боначалникъ на Ятинаны-тѣ темистоклах. Той видѣлах

че е не възможно да се упрятат на Перси-тѣ по сѣбѣ. За то се мѣчилъ и едва склонилъ на рѣда на морско сраженіе. И тѣй като принесли старци-тѣ и жени-тѣ съ дѣцата по близки-тѣ острови, сички кои-то можали да носатъ оружїа трѣгнали слѣдъ Темистокла. Темистокла като видѣла войскѣ-тѣ сѣкшиахъ на пѣта два пѣгла че се кѣи-ятъ; Повелѣла тогази да се възпре сичка-та войскѣ и да гледа този кой; напоконъ имъ казала: „Тѣзи пѣгли, о юнаци, не се кѣи-ятъ не-то за отечинѣ не-то за качинѣ вѣрѣ, не-то за правдѣдови грокица. Вѣ! не-то за чеда не-то за славѣ и свобода; но се кѣи-ятъ само и само что нече да се поклони единий дѣвгимѣ и да се покаже по доленъ.“ Тѣа въздѣшевителни. Темистоклови дѣми бѣдѣхнѣхъ толко дѣржостъ въ сѣрдца-та на атинани-тѣ, что-то тичишкѣ-тѣ навакѣвахъ въ кораби-тѣ си. Въ сѣщо-то време огромна-та Персидска флота вѣк пристигнала на Аттически-тѣ краекрѣїа.

Като се сѣкрала Грѣцка-та флота на Саламина. да-кедемонскїи коракленики Вѣрибїадъ съ дѣвги-тѣ вѣведи искали да потегли-ятъ кѣмъ Керинтскїи провлакѣ. Само Темистокла се възпротивилъ на намѣренїе-то имъ мѣчилъ се да ги склони да останѣтѣ на мѣето-то си и дѣвала: „Мѣ като имама по маако кораки отъ неприятели-тѣ изнасени да се кѣеми въ тѣзи тѣсени-тѣ мѣста гдѣ-то неприятели-тѣ неможе да употреки сичкѣ-тѣ си силахъ противо насѣ.“ Разгнѣвенъ за това Вѣрибїадъ смѣмрала го и рекалъ, че ако не маакне, че го удари; Темистокла отговорила: удари ма, но и послѣшай ма.

Най сѣтѣк като видѣла че сѣюзници-тѣ не си промѣкнѣватъ мѣкнїе-то, а угаждаше че ако мѣрдатъ отъ Саламинѣ, че да се изгѣби на вѣгда свобода-та на Грѣци-х. Пратила пощѣмъ тѣенъ чѣловѣкѣ да Керкеа, и мѣ избѣкетѣва да омыколи колко-то скоро може флотѣ-тѣ на Грѣци-тѣ, что-то се канатъ да побѣгнатъ. Това не-

гобо извршкание гледало за да насили Грѣци-тѣ и бези да џѣтѣ да са кѣ-жтѣ на Саламина.

На дрѣгѣи денѣ като са намѣрили Грѣци-тѣ оквио-лени отѣ всѣдѣ, и като угадали голѣмѣ-тѣ нѣждѣ, при-текли всички кѣмѣ Темистокла, и сѣ негови-тѣ умни и мѣ-дри предѣжданиѣ, повѣдали свѣтѣж-тѣ онѣзи повѣдѣ на Саламина, коѣ-то прославила Владаж. На чеѣа морско сра-женіе Перси-тѣ имали 1200 воєнни кораѣи, а Грѣци-тѣ само 380.

Слѣдѣ свѣршино-то испѣждане на неприѣтели-тѣ иѣзи Грѣци-ѣ, ѣтинани-тѣ, по Темистоклаѣ свѣктѣ, свѣ-дѣдали пакѣ порѣѣтени-тѣ градеки стѣни, оградѣли широко-то Ѣриѣско пристанище и то присоеѣнили на гра-да. Но голѣма-та слаѣа на тогоѣи мѣжа подигѣлѣ вѣр-хѣ мѣ мноѣина отѣ сѣграѣдани-тѣ мѣ и отѣ страни-тѣ, кои-то като го оѣбмали че са залѣгали ужѣ да пре-даде Владаж на Перси-тѣ отѣ кои-то ѣ-ж освоѣдили, и да стане мѣжителѣ на ѣтинѣ, забѣршили да са испѣде отѣ отечество-то си.

Така Темистоклаѣ изгоненѣ отѣ отечинѣ-тѣ си ѣтинѣ, отишелѣ вѣ ѣгосѣ да си мираса. Но враѣоѣ-тѣ мѣ бези да са блаѣодари-жтѣ само на чеѣа подѣѣтѣвали сѣграѣдани-тѣ да го сѣдѣ-жтѣ и на смѣртѣ. За чеѣа и проѣодили посланици да го изѣмри-жтѣ и да го доѣратѣ вѣ ѣтинѣ за да са оѣжди. Темистоклаѣ, като не намѣрѣвали вече вѣ Грѣци-ѣ безѣпасно пристанище, залѣгѣли при Персидскѣи царѣ, коѣ-то предѣ мало повѣдали.

Царѣ-тѣ го приѣлѣ доѣрѣ, оѣрекали мѣ са забѣрананіе, и мѣ подарѣли три града, на кои-то отѣ доѣодѣ-тѣ да доѣѣѣа преѣхранѣ-тѣ си. Но слѣдѣ вреѣа като рѣшили да подѣнови воѣѣваніе-то си противѣ Грѣци-ѣ, поканили Темистокла да поѣме воѣнство-то. Той родѣмѣкиѣѣи и доѣродѣѣтелѣнѣи мѣжѣ като неѣачали да сѣдѣѣствѣѣа кѣмѣ пороѣѣѣаніе на отечинѣ-тѣ си, кои-то той иѣкоѣа освоѣ-

днѣ, ни-то пакъ да се покаже некладаренъ на благо-
дѣтелѣ си отровнаѣ сл.

ВЛАДИМИРЪ II.

ЦАРЬ БЪЛГАРСКІЙ.

(По Внелана)

Владимиръ втори, въ свѣто кръстѣ Симеонъ наречениѣ,
кѣмъ сѣнѣ Бориса царѣ Българскаго. Въ дѣтинството си,
той, имѣахъ за наставникъ и учителъ. С. Методіа първиѣ
Българскій просвѣтителъ; като по отраснаахъ, проводнахъ го
каща мѣ въ Цариградъ на ученіе, гдѣ-то той се запоз-
наахъ гажкоко съ стары-тѣ филозофически и новы-тѣ цър-
ковни Гръцкы писатели, за коѣ-то и отъ нѣкоя Историца
полбгрѣкѣ нареченъ. Слѣдъ възвращаніе-то си той вою-
ваахъ съ каща си заедно противъ Сърби-тѣ. И подиръ
кашинѣ-тѣ си смърть възлѣзлахъ на престола. Първи-тѣ
години на царствованіе-то мѣ кѣли отъ възъ спокойни, а
той се трѣбнаахъ за внѣтрешнѣ-тѣ наредѣ на царство-то
си. Но кога-то скиденни-тѣ (отъ Гръцы-тѣ) Български
тирговци попросили покровителство-то мѣ той поискаахъ отъ
Гръцкій императоръ льба Премъдраго, свокода на Българ-
скѣ-тѣ тирговци-ѣ, спорѣдъ силѣ-тѣ на предны-тѣ дого-
воры, кой-то се отрекаахъ да удоболи исканіѣ-та тѣ.

Владимиръ кѣхъ да гѣви время нагазлахъ тракійски-
тѣ предѣли гдѣ-то излѣзлахъ на срѣща мѣ Прокопій Кри-
нитѣ съ грѣцкѣ-тѣ войскѣ, слѣдъ нѣколко чѣкваніѣ по
разны Тракійски мѣста, на сѣтний кой Гръцы-тѣ съвѣкми
кѣли развити, и тѣхний глабокоманда съ много дѣрѣти

генерали паднаха въ кола. Остатки-тъ на Гръцкж-тж Армі-ж са хатборила въ Адрианополь а Владимиръ боювала и пакнавала Тракіа.

Императоръ-тж за да развлече сили-тъ мѸ и да ослаби дѣйствието мѸ противъ столица-та, пресводилъ генерала Склира по море съ много дарове до маджарскій народъ, кой-то са била на скоро побилъ око Дикръ рѣкж, за да го придѸма да напредне на Български-тъ области. Маджари-тъ са приготввали: отъ Цариградъ излѣхалъ по море противъ Български-тъ брегове Евстатій, Никифоръ фокка по съхо срецо Владимира; но лъвъ пакъ проводилъ Константина съ предложениа за миръ, Царъ-тж като гледалъ Гръцко-то шаваніе ханрѣлъ го а самси прекързалъ да са бие съ новий главний команда. МеждѸ това Маджари-тъ не надѣино нападнали на Български-тъ области, въ Молдавж и Влашко. Владимиръ съ легкж-тж вѣискж хавтекалъ са да помогне на области-тъ си; ударилъ са съ Маджары-тъ, и ради малкото си войскж неможалъ да стои на среца имъ та са бърналъ назади презъ ДѸнавъ въ Силистра. Императоръ-тж кѸпилъ отъ Маджары-тъ поробенни-тъ Българи. Царъ-тж за да са отарве по напредъ отъ едногo неприателъ, заключилъ миръ съ Гърци-тъ, и са повдигналъ съ войскж на Маджары-тъ съ кои-то са били подмѣсили и нѣколко РѸски князове отъ I-Ожнж Россі-ж. Найсетѣ слѣдъ тежж и дълговременнж войскж, испудилъ Маджары-тъ отъ Ингалскж-тж и Декеданскж-тж странж, даль независимостъ на I-Ожнж Россі-ж, и при свърхжж-тж съ РѸскаго княза Олега възнамѣрилъ да отмъсти на Гърци-тъ.

Гръцкій Императоръ разкралъ хаканваніето мѸ и са приготввалъ да са ханазва. Вичка-та войска на Гръци-ж, Тессали-ж, Македоніа, и Тракі-ж, даже и сама-та Цароградска стража са намѣсила съ войска-тж, кои-жто са у-

пѣтила кѣмъ Български-тѣ предѣлы. Отсѣбнѣз това дало сѣ повелѣніе Анадолски-тѣ войски да минѣтъ въ Европѣ.

Рускій князь Олегъ сѣ войскѣ-тѣ си възспиралъ Анадолскѣ-тѣ Гръцкѣ войскѣ да сѣ намѣси сѣ Европейскѣ-тѣ и помогналъ на Владимира да продѣлава войнѣтъ въ Тракіи-ж и Македоніи-ж; най сѣтнѣ око-то сраженіе въ Тракіи-ж при Българофигѣ, въ кое-то пакѣ главнѣи команда на Гръци-тѣ отдалъ животѣ, принѣдило Императора да иска мирѣ. Царѣ-тѣ сѣ склонилъ, что то сѣ размирна сѣверо-западнѣ-тѣ странѣ на дѣржавѣ-тѣ, гдѣ-то проникнѣли Маджари-тѣ. Владимирѣ като не былъ свѣршилъ еше войнѣ-тѣ въ Тракіи-ж, не можилъ самѣи да иде тамѣ, но поканилъ начальника на печенѣги-тѣ да помогне на Българскій воевода Золана противѣ Маджарѣ-тѣ и тѣхнѣ-тѣ сѣюжници Красно-Росси. Тѣ откѣли нападаніѣ-та имѣ отѣ Български-тѣ владѣніѣ; но не могли да ги пропѣдѣ-тѣ нахадѣ пакѣ задѣ Карпатски-тѣ гори.

Въ 911 години умрѣлъ Императорѣ львѣ, кого-то наслѣдовалъ братѣ мѣ Александрѣ. Владимирѣ проводилъ посланници въ Цариградѣ да подновѣ-тѣ трактаты-тѣ, а Гръцитѣ не ги пріели както имѣ прилично, за кое-то ѣдосанѣ Владимирѣ заострилъ сѣбѣ-жѣ си пакѣ, но Александрѣ не доживѣлъ да познае силѣ-тѣ и, представилъ сѣ и оставилъ на престола сына си Константина на 7 години подѣ нахираніе-то на 7 еснатори догдѣ порасте. Въ това време Българска-та войска была нахѣзала Гръци-тѣ предали и Владимирѣ той пѣтъ былъ възнамѣренѣ да влѣзе въ Цариградѣ, за то и презѣ Августѣ мѣсѣцѣ ѣвилъ сѣ подѣ Цароградски-тѣ стѣни, и пристѣпилъ на осадѣ. Уплашени-тѣ Гръци запросили мирѣ и проводили депѣтати сѣ многоцѣкнѣи дарове въ Царскій лагерѣ. Владимирѣ, възпрѣлъ осаднѣ-тѣ работѣ премѣстилъ сѣ въ Императорскій дворѣцѣ въдомѣ, а двама-та си млади сынове проводилъ въ града сѣ воеводѣ Теодора и еше дрѣги нѣккой за пре-

говори, слѣдѣ когато гоцаваніе и разговорѣ съ воеводѣ-тѣ за помираваніе. Патріархѣтѣ отишелъ при царѣ. Владимирѣ твърдѣ класклонно пріелъ того първосвещеника, и мѣ сѣ поклонилъ, а Патріарха отѣ свои-жѣ странѣ, сшелъ коронѣтѣ отѣ главѣ-тѣ си и 1-жѣ тѣрилъ на царевѣ-тѣ главѣ; но сички тѣхѣ привѣтс-твѣа не имали сетинни какви-то Гръци-тѣ мислили, что-то царѣ-тѣ като не полѣчилъ колко-то искалъ не направилъ мирѣ, не оставилъ завоеванни-тѣ градища, но само възпрѣклъ на опредѣленно време военны-тѣ дѣйствѣа, което като сѣ допзанило, завоевалъ Адрианополь въ 915 тѣ години.

Императрица Зои майка на малолѣтний Императорѣ, като сѣ забърнала въ двора, и жѣла скиптра, постарала сѣ да повтори и да покочи примираваніе-то съ Владимира, искѣпила отѣ него и Адрианополь. Но тѣсѣа заременно примиреніе было само за да докѣн-жѣтѣ Гръци-тѣ време за да сѣ приготѣвѣтѣ като за силенѣ не пріателѣ. За да оѣхрне сички-тѣ си сыли на Бѣлгары-тѣ Императрица-тѣа заключила мирѣ съ срацыны-тѣ, повыкала Анадолски-тѣ войски, приготѣвила Европийски-тѣ, проводила ги противѣ Бѣлгары-тѣ, и съ време еѣе испратила нѣкогого Иоанна Богаса къмѣ Горки-тѣ печенѣги съ много пари и даровы да ги размири противѣ Бѣлгарі-жѣ.

Главный команда на сички-тѣ Гръцки военны силы былъ. Лѣвъ Фока и неговѣ помощникѣ Константинѣ Анкійскій- Владимирѣ самси предѣводителѣтѣвалъ Бѣлгарски-тѣ и 20 го Августѣа при рѣкѣ Ахиллоа станало Генерално-то сраженіе. Гръци-тѣ претърпѣли такѣохи пораженіе какѣво то не сѣ виждали вѣкѣве-тѣ. Главный команда едѣамѣ повѣгналъ раненѣ въ Межерѣ, юначны-тѣ мѣ дрѣжина до единѣ паднѣли убити междѣ кои-то и Константинѣ Анкійскій и Иоанѣ Грапсонѣ. Печенѣги-тѣ уплашени сѣ разишли. Владимирѣ сѣщо тѣй и въ Иллирі-жѣ чрезѣ воеводѣ-тѣ си повѣдилъ Императорски-тѣ войски.

*

Слѣдѣ ахелойскѣ-тѣ поѣдѣ царь-тѣ са вѣснѣлѣ по поѣкѣнѣлѣ-тѣ брѣхѣ столицѣ-тѣ. Главнѣй команда дѣвѣ Фока подкрѣпенѣ съ новѣ войскѣ отѣ Цариградѣ еще единѣ пѣть са поѣвилѣ на войно Поле, но при катарасиртѣ прѣ-тѣрпѣлѣ ново поражаѣнѣе, гдѣ-то оставилѣ мѣртваѣ юнач-нѣй си дрѣгарѣ николаѣ дѣка и едѣамѣ поѣкѣнѣлѣ въ Цариградѣ. Бѣлгарѣ-тѣ гракали и опѣстошакѣли сичкѣ тракѣи-ж и Македонѣи-ж, кога-то младѣй императорѣ са оженилѣ за Романовѣ-тѣ дѣщерѣи-ж и провѣзгласилѣ дѣда си Романа съ Императорѣ.

Вѣ лѣто 920. Новѣй Главна-командѣ потѣ излѣкѣлѣ протѣивѣ Бѣлгарѣ-тѣ, но вѣ сраженѣе-то при тернополь оста-налѣ безѣ дрѣжина. Вѣ 921 война-та са продолжаѣвала. Владимѣрѣ побелѣлѣ на Воеводи-тѣ си да осади-жѣ Цариградѣ; Бѣлгарска-та войска поѣзанила около столицѣ-тѣ и налѣкѣлѣ вѣ маглаѣа и вѣ великолѣпнѣи-тѣ Цариградски дворци на Пегѣйски-тѣ полѣга Грѣцы-тѣ ѣтѣснѣни сѣбрали отѣ града силѣнѣ войскѣ и подѣ прѣдѣводитѣлствѣо-то на Юан-на излѣкѣли по сѣхо срѣцѣо Бѣлгарѣ-тѣ и отѣ морскѣ странѣ ги подкрѣпѣлѣ адмиралѣ мѣжелѣй. Дѣвѣтѣтѣ войски са ѣдарили и сраженѣе-то было ѣпорно; най сѣтнѣк Бѣлгарски-тѣ воеводи наѣвили: Главнѣй команда прѣзглаво по-гѣкѣнѣлѣ вѣ столицѣ-тѣ, дрѣжина-тамѣ останѣли на мѣ-сто. Адмиралѣ мѣжелѣй ранѣнѣ съ отѣрада си скочилѣ къ море-то, но като неможѣлѣ да прѣстигнѣ корабѣи-тѣ ѣдавнѣлѣ са съ много-то отѣ войнѣи-тѣ си. Бѣлгарѣи-тѣ изгорѣнѣли и сѣрѣнали Пегѣйски-тѣ дворци 922 лѣто. Вѣ Владимѣрѣ слѣдѣ дѣлгобременѣнѣ осаѣа овладѣлѣ Адрианѣополь. Бѣлгарски-тѣ протѣивѣ Цариградѣ Воеводи хѣли да са вѣжкѣватѣ вѣ Цариградско-то прѣдмѣстѣе и освоили теодорина дворци. ѣтѣснѣнѣи-тѣ сѣвѣкѣмѣ Цариграѣданѣ еще единѣ пѣть напргѣнѣли сѣтнѣи-тѣ си силы и излѣхѣли на бой но и сега были поѣкѣдени. Заграденнѣи-тѣ вѣ Цариградѣ грѣцы дѣа пѣти пращали послѣаннѣицѣ съ златѣ и дарѣвѣ да рахѣмиратѣ

Въркы-тѣ и Кроаты-тѣ противъ Българы-тѣ въ кое-то исподъчили; но скоро Владимировы-тѣ воеводы потѣшили това размирваніе и дали время на цара си да продължава Цариградскъ-тѣх окаяж. Гръцы-тѣ за нѣколко години сѣ запазували въ Градски-тѣ стѣны, но кога-то Владимиръ събрахъ си сили и пристѣпилъ съ войскъ-тѣх си, кѣмъ столицъ-тѣх, Императоръ-тѣх уплашенъ за сѣтнинытѣ, проведилъ двамъ отъ първы-тѣх си синовицы да просатъ миръ, коиъ Царь-тѣх върналъ и искалъ лично съ Императора да сѣ види и само съ него да говори за миръ.

Колко и да не было драго това свижданіе на новоримскій самодържецъ той сѣ принѣдиль 9 го септемвриа да сѣ види предъ Владимира и лично да говори за миръ, кой-то сѣ и заключилъ споредъ царско-то искаіе. По снова время кои-то видѣли български-тѣх войскари описватъ че едни отъ тѣхъ были украсени съ златы щитови и позлатени копѣя; на дрѣгисѣ сѣ лышели сребърни щитове и посребренни копѣя. (Ахъ! тѣхъ сѣ были злати български години). И тѣхъ оквѣчани съ побѣды и славъ Владимиръ, слѣдъ заключеніа мира, завѣрилъ сѣ въ столицъ-тѣх си. За вѣрно неможемы да опредѣлимъ кога сѣ е представилъ, може да приложимъ че не по късно отъ 931.

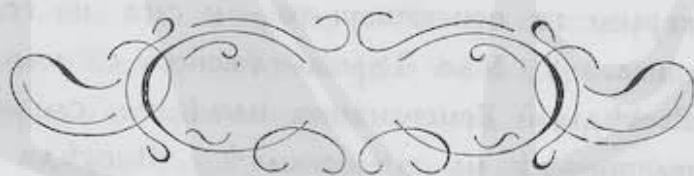
Яко търсимъ велики мжжіе по това время въ Европѣ, то ще сѣ покаже първий отъ тѣхъ този незахравенный Българскій монархъ, достойный за има Великій; что-то, сичкій западъ лежалъ подъ мѣгж-тѣх на невѣжество, Българи-тѣх имали царь кой-то съ сакъ-ж-тѣх заедно, и перо-то не пѣщалъ отъ ржкж, кое-то посвѣдожава изданна-та отъ него книга златоострѣй и съ примѣра си подканалъ учены-тѣх си въ обраотваніе-то на бащиный

МЕДЪ ОКНОВИЛЪ МИРЪ И ОКРЕКЛЪ СѦ ДА МЪ ДИВА ГОДИШНЪ
 ЗАПЛАТЪ ЗА ВЪИКА СИ ОРКАНА, ЧТО Е ЖИВЪЛЪ ТАМО, ЗА ДА
 БЖДЕ ВЪ БЕЗОПАСНОСТЪ ОТЪ МОХАМЕДА А КОНСТАНТИНЪ МЪ О-
 КРЕКЛЪ СЪЛТАНОВЫЙ ПРЕСТОЛЪ ДА СѦ НЕ КОИ ЗА НИЧТО ОТЪ
 ТОЗИ КНАЗЪ. Но МОХАМЕДЪ НЕ ПЛАТНАЛЪ ОБРЕЧЕНИЖ-ТЪ СЪМ-
 МА И КОНСТАНТИНЪ ОТЪ НЕ ПРЕПАХВАНИЕ СѦ СЪБЪТАЛЪ СЪ НЕГО
 И МЪ СѦ КАНИЛЪ ЧЕ НЕЩЕ ДА ТЪРПИ ВЕЧЕ ОРКАНА ПРИСЕКЕН.
 СЕГА НАМЪРИ ПРИЛЪГЪ МОХАМЕДЪ ДА СЪЖСА ПРИАТЕЛСТВО-ТО
 СЪ ГРЪЦКІЙ ЦАРЬ, КОЕ-ТО МОЖАШЕ НА СКОРО СЪ ДРЪГЪ НЪКОИЖ
 ПРИЧИНИЖ ДА СѦ СЪРЪШИ. Той ЗАПОВЪДАЛЪ ДА НАПРАВИ-ЖТЪ
 АЖ КРЪКОСТЬ (КАЛЕ) НА ЕВРОПЕЙСКО-ТО КРАЙ МОРИЕ ПРИ ВХОДА
 У БОСПОРЪ, НА СРЕЩО ДРЪГЪ-ТЪ КРЪКОСТЬ КОИ-Ж-ТО ВЕЩЕ НА-
 ПРАВНАЛЪ КАЩА МЪ НА ЯХІАТСКЪ-ТЪ СТРАНЪ. Ако-ТО МЪ-
 СТОПОЛОЖЕНИЕ И МНОГО-ТО ТОПОВЕ У ТЪЗИ ДВѢ КРЪКОСТЫ ПРЕ-
 СЪКЛИ СЪ ПРЕВОЗВАНИЕ-ТО НА ХРАНЪ-ТЪ ОТЪ ЗАПАДНА-ТА
 СТРАНА ЗА ВЪ ЦАРИ РАДЪ.

СлѢДЪ ТЪЗИ ПРЕДЪГОТОВЕНІА ПОКАЗА СѦ МОХАМЕДЪ НА
 2 АПРИЛІА 1453 СЪ 300,000 ВОЙСКА, КОА-ТО БЫЛА ПОДКРЪ-
 ПЕНА СЪ МНОГО ТОПОВЕ И ЕДИНЪ ФЛОТЪ, ПОДЪ ЦАРИГРАДЪ.
 ОКСАДИНИИ-ТЪ ЕДВАМЪ СЪ МОГЛИ ДА ПРОТИВОСТАВАТЪ 10,000
 ВОЙСКЪ И ПАКЪ НА ДЪЛГО СЪ СѦ ДЪРЖАЛИ НА СРЕЩО СТРАШНЪ
 И ГОЛЪМЪ СИЛЪ. МОХАМЕДЪ Е У ПРАКАЛЪ ЛИЧНО СИЧКИ-ТЪ
 ПРЕДПРИАТІА. ВЪ РАСТОЯНИЕ-ТО НА 51 ДЕНА СИЧКИ-ТЪ НА-
 ПРАГАНІА НА ТЪРЦЫ-ТЪ БЫЛИ ОТКЪВАНИ, НА КОИ-ТО НЕ МАЛКО
 ПРЕЧАЛЪ ЗАТВОРЪ-ТЪ НА ПРИСТАНИЩЕ-ТО СЪ ЖЕЛЪЗНЫ СИНИЖИРИ,
 ЧТО-ТО НЕМОЖАЛИ ДА НЕПАДНЪТЪ ОТЪ СТРАНЪ. Но СЪ НЕИ-
 СКАЗАННО УСИЛІЕ ТЪРЦЫ-ТЪ ЗАВЪРЪШИЛИ ДА ПРЕНЕСЪТЪ ПО СЪХО
 НЪКОЛКО КОРАБЫ ВЪ ПРИСТАНИЩЕ-ТО, И СЕГА ПО ГОЛЪМЪ-ТЪ
 СИЛЪ НАДВИЛА. 29 МАѦ ТЪРСКА-ТА ВОЙСКА СѦ ВМЪКНАЛА ВЪ
 ГРАДА. ПОСЛѢДНЫЙ КОНСТАНТИНЪ НАМЪРИЛЪ СМЪРТЬ-ТЪ СИ
 ПОДЪ РАЗЪБАЛИНЫ-ТЪ НА СЪЛАПОВЫ-ТЪ. СпорѢДЪ МОХАМЕ-
 ДОВО-ТО ОБРЫЧАНІЕ ВОЙСКАРЫ-ТЪ СЪ ПЛЪНИЛИ ТРИДНИ. ЦА-
 РИГРАДСКИ-ТЪ ЖИТЕЛИ ПОКЪБЪГНЪЛИ ПОМНОГО-ТО ВЪ ЦЪРКВЫ-ТЪ,
 НА КОИ-ТО БРАТІА-ТА СКОРО СЪ ПАДНЪЛИ ПОДЪ КРАДЪВЫ-ТЪ.

Никој не можали сега да стои среќо Тврци-тк; тк сж карали на преда си сички за кои-то мислали че шжтж имж слбжатж като роби и за кои-то са надѣбали че шжтж да зематж откѣпж грамады пары; 60,000 дѣши може и жени извели кжмж лагера си. Слѣдз изминѣвање-то на три-дни-тк влезнажз Мохамедж и слажажз отж кона предж црквиж-тж свата Софіа, гдѣкто е убилж сж ножа си едногѣ Тврчина, кој-то шѣлаж да задигне единж кжсж отж мермернж-тж постилаж, што-то мислажз да задържи това зданіе за себе си; вж тож денж нагледа и запѣстелнй царскій дворж.

Отж сичко сѣ види че Мохамедж са охѣдилж тврѣдѣ доврѣ сж покѣдннж-тк, за много отмѣни самси прашалж пары да ги искѣпи отж войскары-тк си, на сички-тк о-брекаж безопасностж и запжжж, покарижаж имж половинж-тж цркви-тк, и далж имж залогж за свокодно-то брѣшаніе, на закѣны-тк и вѣрж-тж имж. Подтврѣдилж свокодно из-браннагѣ Патріарха на Христіани-тк, както предшннж-тк Грѣцки царіе. Освобваніе-то на Цариградж е нај свѣтло Мохамедовѣ дѣкло, ако и да кылж вж сички-тк си коње покѣднтель. Умрѣлаж е вж кол противж Перы-тк 1481 год-етарж на 51 година. Былаж възпитанж и ученж повече отж много дрѣги Османски Принцѣве, знажаж е доволно набги, и ималаж чѣстѣва за искѣтѣва и набки.

ЦѢТЬ 5.

ЗДРАВООСЛОВІЕ.

СПОСОБЪ ВЯКЪ ДЯ ЛѢЧИМЪ ЗДАВНИЦЫ.

Има доста примѣри, да сж изкавбани отъ смърть чело-
вѣцы, кои-то сж за нѣколко время въ водах-тѣ лежали.
Траква да сѣ постараймы да извадимы здавиникъ изъ во-
дах-тѣ по скоро, и да назимы въ изкажкваніе-то да го
неповредимы нѣкакъ, да го свелечемъ отъ сички-тѣ мѣ-
дрѣхи, а кое-то не може да сѣ свелече да го скжсамы
тѣи что да остане голъ. Имали негдѣ наклизо кѣща или
колика, то да сѣ внесе, и право на земі-т-тѣ, на дѣкѣ,
или на одѣрѣ да сѣ тѣри, но да мѣ не виси глава-та на
предѣ, слѣдъ това трѣква да обвиемъ доврѣ всичко-то
мѣ тѣкло сѣ вланим или дрѣги какви да е дрѣхи. Не
има ли на близо кѣща, то онзи кои-то сѣ при здавиника
намѣрва може да свелече свон-тѣ си дрѣхи и сѣ тѣхъ
да го покрые, но най напредѣ трѣква да очисти зета-та,
носа и очы-тѣ мѣ отъ калъ-тѣ и нечистотѣ-тѣ. Слѣдъ
това трѣква да сѣ земе подъ мышцѣ, така, что-то ли-
це-то мѣ да гледа къмъ земі-х-тѣ и нѣколко пѣта да поу-
гвбамы брата и гърды-тѣ мѣ на предѣ, и чело-то мѣ да
държимы сѣ рѣка, кога-то излиза вода-тѣ отъ него. Мно-
зина мысли-хтѣ че е довро да прижртамы здавиника и да
го държимы на горѣ сѣ крака-та, това не само че не е
довро, но може да мѣ докара и смърть ако е еще былъ
за изкавбаніе. Ако че има у здавиника надежда за животъ,
то ще сѣ познае тогази кога-то излезне вода-та отъ не-

го. Соба-та въ кои-ж-то са внесе не трѣбва да е тврѣк
топла, што-то това може да го вреди, най доврѣ е да по
отворамы малко прозорцы-тѣ, да близа прѣсенъ въздухъ.
Ако че може да са стопли на скоро вода, то е най до-
врѣ да го кжпимы въ топла вода, но глава-та мѣ да о-
станва бамъ, слѣдъ това трѣбва да вдъхвамы презъ уста-
та мѣ въздухъ въ тѣло-то мѣ, или съ пицалкж (масѣрь,
калмѣканъ отъ тръстъ или цыбаѣгж) или съ уста или съ
дрѣго нѣшто. Слѣдъ кжпаніе-то, или ако и да не е мож-
ло да стане то, трѣбва непрестанно да го тримы съ па-
мѣчены крѣпы или съ мѣтки четки, а повече плесеницы-тѣ
(табаны-тѣ) на крака-мѣ, отсѣкнъ това трѣбва и да гле-
дамы, за да бжде топло покрѣтъ съ на топлебаны дрѣ-
хи. Волко-то е възможно да са продъжава непрестанно
вдъхваніе-то на въздухъ въ тѣло-то мѣ; доврѣ е, ако
може да мѣ са даде клистиръ съ дѣханъ (тютюнъ) или
и само съ топла вода въ кои-ж-то да има солъ растопена.
Ако бждѣтъ мѣ отекали вратни-тѣ жили, той часъ да мѣ
са пѣсти крѣвъ, и ако че не потече, то да са пази како
са трѣне не щели сама да потече.

Не помогнѣтъ ли сички тѣа средства, тогази трѣбва
да тримы тѣло-то съ пасакъ и солъ, въ уста-та мѣ да
дѣхамы дымъ отъ дѣханъ, около уши-тѣ и слѣпы-тѣ
очи съ четкж да тжрками, да квасимъ платно съ лютъ
оцетъ и да мѣ тѣрамы подъ носа. Пригледамы ли най
малый бѣлегъ на животъ, трѣбва да оставимы тѣхъ раз-
дразнителни средства; помрѣднатъ ли мѣ устни-тѣ или
дрѣга нѣкоа става, то има надежда за животъ; започне
ли пѣлез-тъ (дѣмаръ-тъ на ржкж-тж) да тѣпа, скоро ще
да си отвори и очи-тѣ отъ тамъ на послѣ трѣбва да го
предадемы на лѣкара.

ЗА ПРЕМРЪДНО-ТЪ ОТЪ ВЪЗГЛЕЩА ИЛИ ОТЪ ДРУГИ
ВРЕДИТЕЛНИ ИСПАРЕНІА.

Най първо трѣбва да отворимъ врата-та и прозорци-
тѣ, и да изнесемъ при падналы на въздухъ, да мѣ съ-
влечемъ дрѣхи-тѣ и така да го слошимъ, а глава-та мѣ
да ежде по горѣ отъ тѣло-то. Слѣдъ това да го прѣс-
камы съ вода, и окопито главъ-тѣ, да мѣ вадимъ въз-
духъ презъ уста-та. Немогатъ ли да са отворатъ уста-
та-мѣ, то презъ носа съ уста или съ друго нѣшто. Междъ
това трѣбва да го покрывамъ съ топли дрѣхи и съкъ чет-
къ или съ дрѣги, каквы да е, кърпы да го тремъ докѣ
по сичко-то тѣло. Ако е отекло лице-то мѣ, то да мѣ са
пѣстни кравъ на лице-то или на врата. Съ перце да са
дразни изъ вѣтрѣ носа, и да мѣ са даде докѣръ кли-
стирь. — Ако мѣ не помогнатъ тѣзи средства, то да са
икономисва както ѡдавника, сирѣчь, кѣпаніе; по агкы
клинстири ѡбываніе въ топли дрѣхи и д. т.

Дойде ли на себе си и може да глѣта, трѣбва да го
поймъ съ оцетъ размѣсенъ съ вода, или да мѣ давамы
чай отъ матичина и слѣзъ (камилакъ, ѡкрыліе, молоха).

ЗА ДѢЦА-ТА ВОИ-ТО ВЪ РЯЖДАНІЕ-ТО СА
ЪДЪШІАВЯТЪ.

Дѣте-то което е было предъ само-то ражданіе живо,
ако са роди на време-то си кѣзъ да има никаквы белѣхы
на животъ, нарича са ѡдѣшено. Причина-та на това
злочестіе е тѣла, че или е шѣкѣ-тѣ мѣ е замогана съ пѣ-
повѣ-тѣ цывалѣгѣ, или отъ трѣдно то и мжиченно-то раж-
даніе тѣрдѣ е стиснѣто, или въздушний каналъ е задрѣ-

стниѣ сѣ гжстѣ мокротѣ или ѡхмыкѣ-тѣ мѡ е прилѣпнѣлѣ
 у нецѣ-то че не може да поема. Вѣ таквѣ слѡчкѣ трѣкѣва
 да сѣ стараймѣ не забавно да отвѣрнимѣ причинѣ-тѣ на
 колѣктѣ-тѣ. Пжповѣ-тѣ цыбаѡтѣ да развѣржимѣ, да о-
 чистимѣ мокротѣ-тѣ сѣ палецѣ или сѣ перце сѣ масло нак-
 басено прилѣпнѣлѣмѣ у нецѣ-то ѡхмыкѣ дѣ тѡрнимѣ на мѣ-
 сто-то мѡ и кѡто разсѣкѣмѣ пжповѣ-тѣ цыбаѡтѣ да пѡс-
 нимѣ изѣ неѣ-ж до двѣ лѣжнѣки крѣвь. Яко понскжтѣ об-
 стѡстѣлѣства-тѣ, може да вѣжѡвамѣ вѣздѡхѣ вѣ гѣрло-то
 мѡ. и да обмывамѣ все-то мѡ тѣло сѣ вино и бѡдѣ.

Вомахаѣ по той обраѣж може да оживимѣ, и тѣжѣ
 кои-то сѣ ѡдѡшни на сѣнѣкѣ отѣ пригисканѣе-то на майкѣ-
 тѣ. Я осокитѣ ако мѡ пѡснимѣ крѣвь отѣ братнѣ-тѣ жи-
 лы или отѣ главѣ-тѣ и рѣжѣ-тѣ, и да го тѡрнимѣ на
 чистѣ хладничѣкѣ вѣздѡхѣ.

ПРИБѢВѢВШІЕ ЗѢ ДѢЦѢ-ТѢ.

Шѡмѣ сѣ роди дѣтѣ-то, то непремѣнно трѣкѣва каѣ-
 та да разгледа докрѣ сѣчко-то мѡ тѣло, и да сѣ поста-
 рае за редѡвно-то мѡ очѣстванѣе, измыванѣе и поыванѣе.
 Чѡ-то сѣ слѡчѣва на временѣ, че глава-тѣ вѣ тѣжко-то раж-
 данѣе сѣ понскрѣваѣба малко отѣ причинѣ-тѣ на тѣснѣмѣ про-
 ходѣ. За това трѣкѣва да поправимѣ главѣ-тѣ лекичко,
 и да ѣ-ж докарѡмѣ полѣка лека на мѣсто-то ѣ; слѣдѣзѣ това
 дѣтѣ-то не трѣкѣва да сѣ стаѣга вѣ поыванѣе-то, но толко
 колко-то да мѡ сѣ загѣватѣ рѣцѣ-тѣ и крака-тѣ. Я коѣ-
 то поѣакнѣе малко на снаѣж, то не трѣкѣва чоѣѣзи и да го
 поывѡвамѣ. Воѣ-то ѣемѣ да ги поывѡвамѣ трѣкѣва да ги
 измывамѣ сѣ хладничѣкѣ водѣцѣ, за предпаѣванѣе, да не
 вѣ отѣ пѣкѡчѣтѣ имѣ да сѣ прѡранѣ-жѣтѣ долнѣ-тѣ мѣста.
 Яко ли сѣ пригледа; че сѣ е прѡтрыло или подсѣкѣло междѡ

крака-та, что е полезно да се посыпе съ дрегничакъ живи-
теленъ прашицъ кого-то казватъ лѣкари-тѣ плавѣниъ, или,
(Pulvis feminy Licopodii).

Скоро слѣдъ раждане-то майка-та трѣбва сама да
кърми дѣте-то си, что-то нинно-то млѣко слѣдъ ражда-
ние-то бива твърдѣ рѣдко като сыроватка, и има свойщи-
нъ да слаби стомаха кое-то по онова време е много по-
лезно на дѣте-то; а когато дѣте-то се поддържа отъ дрѣ-
вѣ женѣ на кол-то млѣко-то се е счесало, лишава се отъ
тѣзи полъж. Много майки, като се хванали а дѣте,
на товарватъ слабий стомахъ на дѣте-то съ кърмене отъ
кое-то лииѣ дѣте-то. За това тѣ трѣбва да пажатъ, че
все по едно време да мѣ подаватъ гърдытѣ си.

За да докыва дѣте-то сила съ време, трѣбва майка-
та или подойка-та (таа) да овича работата, да отбѣгва
мързела, и да не спи много, что-то все на едно мѣсто се
дѣние-то, мързела и много-то снѣ развалятъ кърмѣтѣ и
отслабватъ дѣте-то.

Когато дѣца-та начиватъ вече да занасатъ по тежкѣ
хранѣ, много майки ги пѣшатъ кезъ разкирѣ да адѣтѣ
белакатво лѣгѣ, както млѣко, млинѣ сыране и д. т. Но
тѣ много поврзкватъ въ това. Что-то отъ това на дѣца-
та малки-тѣ жилци се наекхтватъ и задрътватъ се съ
крѣвь, кицилина-та станва много въ стомаха и имѣ стан-
ва често хлѣ, забждатъ глисты, и дрѣги колѣети, както:
Сѣхотка, колики на гърчване на черва-та и силенѣ сѣрд-
цокотъ. И тѣ трѣбва да ги пазимы отъ млинобе, грахѣ,
кочѣ, отъ еднѣ кашѣ, отъ неспеченѣ хлѣбѣ; а по доврѣ
е да имѣ давамы похлѣкы (хошавѣ) млѣсна каша, градин-
ски зрѣли чисти овоциа и травы, младо месо, и дрѣкнѣ
прѣкнѣ рыбѣ очистенѣ отъ кости.

Трѣбва да не тѣрамы дѣца-та клизо до врата-та или
до прохорци-тѣ да ги не подѣхва хладѣ когато е попотино
обывото кѣ люкѣ-тѣ. Что-то отслабва твърдѣ отъ това,

и като порасте добива склонностъ къмъ простѣда. Да пазимъ да вжде въ кѣши въздухъ-тъ чистъ, ако е лѣтѣ да отворамъ врата-та и прозорци-тѣ, ако ли е зимѣ да подпшвамъ сокъ-тъ съ паръ отъ оцетъ излани върхѣ горещи кирпичи.

Не трѣбва да носимъ дрѣте-то все на една рѣжъ, что-то отъ това криво расте. Не трѣбва да го тѣрами съ люлѣжъ-тъ на споредъ прозорци-тѣ, да не мѣ свѣти отъ къмъ едно-то око само, что-то така станва разногледно. Дрѣхи-тѣ и окѣца-та мѣ не трѣбва да сж тѣсни.

Когато мѣ понхураетъ косьмци-тѣ, и глава-та мѣ не е вече гола; то трѣбва въ кѣши кѣжъ шапѣжъ да ходи; и кога-то хване датичка, да го пѣшамъ по често на дрора за да са приучва на Хландийскій въздухъ и отъ това са усилва.

БЛАЗИМЪ ЗА ВСАКА РАНА.

Взми доврѣж и чистѣж рѣкѣж 100 драми сакѣжъ 2 драми Ялой, Дарфирфирѣж, Шафранѣж, Камфора, Мѣрсафи, нишадѣжъ все по 2 драми; сѣдѣкай сички тѣжѣ работи много на дрвно и ги тѣрни въ стѣкленѣ сѣдѣжъ съ рѣкѣжъ-тъ, затѣли го доврѣжъ за да не охѣтѣра. Слѣдѣжъ това тѣрни го на слѣнце за 40 дни; ако ли че трѣбва за по скоро и въ зимно време, тѣрни го по край огъна не тѣврдѣжъ близо да стои 20 дни. Таа балсома очиства какѣва да е рана, и не чистотѣжъ, и помага на израстванѣ-то на здраво мѣко.

За полѣжъ-тъ на топла-та вода.

Человѣци кои-то страдатъ отъ несмыланѣ-то на сто-

маха, и што иматъ адовити колѣсти, много е полезно да пий-жъ топла вода а не студена; зацо-то може по много да са пие, отмахва ада, предпазва камькъ-тъ и затворе-ние-то на мокринъ-тъ. А особито е полезна на подагри-сты-тъ (кои-то ги колъ-тъ крака-та.

РЯЗНИ ВЪЩНИ СРЕДСТВА.

За зжкоболъ.

I.

Ако е причина на колѣсть-тъ кѣфината зжкоба, то възми на теглило колко-то двѣзрѣна ечемькъ сѣканъ соль и толко пиперъ, размѣсни въ мѣднъ лъжичкъ, слѣдъ това истопи на свѣць-тъ сжшо толко жълтъ захаръ въ лъжицъ-тъ, и отъ това ще да стане масса отъ кои-ж-то масса тѣрни малко въ кѣфинъ-тъ на зжка, и щешъ да видишъ какъ ще престане колѣсть-тъ.

II.

Возми еднъ сѣхъ шикалкъ, разсѣчи 1-ж на много кж-сове и тѣрни едно кжече на зжка кой-то та коли. Колѣ-сть-та ще престане и щешъ да пригледашъ че шикалка-та е изваќкла сичкъ-тъ нечистотъ и влагъ.

За кашлица.

Прѣсно малко сж четири драми жълтъ захаръ възварн добрѣ, и пий отъ него сѣтра вечеръ горещо по двѣ чаши.

За слаби очи.

Накбаси финъ помѣкъ въ рѣжанъ вода (гюлъ сѣю) и

нощѣ го тѣрай на очи-тѣ си това го прави всѣкж вечерь до гдѣ-то ти олекне.

ЗА ОПАДВАНІЕ НА КЖСЖ-ТЖ.

Нарѣжи еднж главж чървенж лѣкж на много кжсове тѣрни 1-ж въ едно малко гърне и 1-ж халѣй съ 3 до 4 лѣжици лютж ракии-ж, сѣтиѣ 1-ж стопли доврѣк на огънѣ; предж лаганіе на сѣнѣ накваси доврѣк коєж-тж си, сѣрѣши 1-ж и си закради главж-тж доврѣк съ кжрпж.

За пжтници-тѣ, кои-то пжтѣватж рано, а осокенно за стары-тѣ хора укрѣпително питіе.

Тѣрни въ еднж паницѣ жьлтѣкж отѣ айце размѣси го съ малко млѣко и захарѣ, и като го разжжрѣкваш доврѣк, наливай помалко еднж чашж ракии-ж. Това питіе е осокито полезно въ влажно и хладно време.

ЗА КАФЕ-ТО.

За хора-та кои-то много стоєж-тж на едно мѣсто, твѣрдѣ е полезно кафе-то съ млѣко, а осокито на стары-тѣ. Но на онѣзи кои-то страдатж отѣ лдовити колѣкти, не е добро. Кѣтж са прави ако и често, и като, са піе твѣрдѣ много, разждражва даба огънѣ, приносѣ жарѣ, и не даба сѣнѣ. Я като са піе умѣренно, тогази ускорава скарабаніе-то на стомаха, препатствова на колница-та, умалѣва глабоколіе-то, възвышава дѣкателностѣ-тж, и е за докро на онѣзи кои-то чрезж малко теченіе на кривѣ-тж често са затварѣтж.

ОТЪ ЖЪЛЪДЪ ИИФЪ.

Омоци зрѣла жълъдъ раздѣли зърна-та, и полѣгка ги сѣши, като изсухнѣтѣ, трѣбва да ги опечешъ както кафе-то, само да вардишъ да не са препекнѣтѣ. Подиръ ги смѣли или сѣскай какъ-то кафе-то, и всакъ сѣтришъ и вечеръ сварѣбай по 5 драми, или свѣсѣмъ само, или сѣ единъ два драма кафе, захаръ и млѣко. Единъ славный докторъ въ Германіи-жъ предпорѣчилъ е това питіе като твърдѣ здраво и укрѣпително срдѣсто; за това свидѣтелствѣва, че тамъ гдѣ-то сж много лѣкарства, при затвараніе-то на чрвбата, при костовалѣ-та, напраздно употрѣкѣвани, това успѣло.

Предпазително средство за говеда-та противъ колѣсти-тѣ пролѣтѣ и есень, като са испядатѣ на травъ или отъ травъ на сѣно.

Говеда-тѣ колѣсти, най много произлизатѣ пролѣтѣ и есень, кои-то ако и по право немогнѣтѣ да са нарекатѣ прихватлици колѣсти, но отъ некреженіе най подиръ може да са преобранѣтѣ на таквици колѣсти и да станѣтѣ прихватлици. Отъ тѣзи нехгоди можнѣтѣ да са опази-ж-тѣ говеда-та, като не са държѣтѣ гладни, като не са каратѣ на разбаленъ и мирисливъ водъ; а осокито като ими са даватѣ тѣзи предпазителни средства.

Мы сѣ пилнѣ истиннѣ можемы да наречемъ соль-тѣ както най важно средство противъ различни говеда колѣсти, кое-то е засвидѣтелствовано сѣ стопжтенъ опытѣ. И тѣхъ презъ цѣла годинѣ, трѣбва да са дава на говеда-та соль; осокито пролѣтѣ, баримъ въ недѣлѣ-ж-тѣ единъ пѣтъ, по една пилнѣ шѣпѣ соль, кое-то може да са прави или на кжез хлѣвъ или въ армѣ, ичомникъ обесѣ и водъ. Чрезъ това малознатно средство говеда-та щѣтѣ да добвѣ-ж-тѣ,

по голѣмъ охотѣ кѣмъ адинѣ, по много месо, и малѣко
цѣтѣ да докѣмѣтѣ, сичко цѣо имѣ е въ стомаха сѣрѣво,
развалено и гнило, цѣе да сѣ разѣдѣи, и така много колѣкѣтъ
цѣе сѣ предѣвари.

Бѣлѣи лѣкѣ, отѣ кого-то не само множокѣо сѣтно
скѣлцѣнѣ трѣкѣва да сѣ тѣрѣа въ гѣшѣ-тѣ на говѣда-та,
но трѣкѣва еѣе и поздѣрѣ-тѣ имѣ сѣ него да сѣ нагрѣ-
ватѣ; и зимника имѣ сѣ сѣмпорѣ да сѣ кади.

Зѣми едѣнѣ лѣжѣницѣ чѣстѣ мѣдѣ хѣбѣи го въ листѣ отѣ
хѣлѣе хѣа да не сѣ разлѣи, кое-то дабай на говѣда-та трѣ
недѣкли, едѣно подѣрѣ дѣрѣго, сѣкѣ недѣкли-ж по едѣнѣ пѣтъ,
сѣтрѣнѣ, па сѣ не кой отѣ никакѣвъ морѣ. Онѣи кой-то
е изѣнамѣрилѣ това средство кѣвилѣ го е до смѣртѣ-тѣ си,
бѣакѣ годинѣ го сѣпотрѣкавалѣ на говѣда-та си, кой-то сѣ
мѣ бѣлѣе хѣдѣавѣи и жѣи, ако и да сѣ на оноба мѣкѣто, и
тамѣ на около говѣда-та мѣрѣкли рѣдомѣ отѣ морѣ.

Гѣски хѣа малѣко бѣреме да ѣгонѣшѣ.

Зѣмѣси отѣ ичѣмѣно бѣрашно тѣкѣто, и го тѣрѣи прѣ-
дѣ тѣхѣи нека лѣжѣтѣ кога-то цѣжѣ но кое-то трѣкѣва да
имѣ мѣнѣвалѣ сѣ бѣренѣ обѣсѣ и водѣ, хѣацо-то тѣхѣи прѣ-
мѣнѣ тѣкѣ тѣвѣдѣкѣ драго и-ж имѣтѣ и скоро сѣ сѣголѣватѣ.
Ежѣцо тѣи и патѣи-тѣкѣ (юрѣдѣчки-тѣкѣ) можѣтѣ да сѣ сѣгожѣтѣ,
само трѣкѣва да има бѣнѣзо до тѣхѣи кара.

Дѣвѣрѣ бѣкѣсѣ да дадѣшѣ на вѣно-то.

На бѣре отѣ 10 бѣдра, хѣеми 20 драми карѣмѣилѣ и
толѣкова дарѣинѣ (канѣла), тѣрѣи го сѣ едѣнѣ кѣсѣйкѣ въ
вѣно-то, коѣто хѣа да падѣе на дѣно-то вѣрѣви и-ж ѣнѣ-
цѣо, отѣ това докѣмба вѣно-то дѣвѣрѣ бѣкѣсѣ; но трѣкѣва по-
чѣсто да го опѣтѣвалѣ, и кѣто хѣакѣлѣжѣишѣ че вѣно-то има
дѣвѣрѣ бѣкѣсѣ, то тогаба трѣкѣва да изѣбѣдѣишѣ кѣсѣи-ж-тѣ.

РЯЗВЯВНО ВИНО ДЯ ПОПРЯВИШЪ.

Яко са коишъ да ти са не вкисни вино-то а ты го размжти при хладно време колкото можешъ, чрезъ това за 14 дние докыба кой-ж-тж си и гѣби киселинж-тж. Яко ли мѣ не помогне това, а ты стори отъ лоза пепель, тѣр-ни еднж шьпж въ еднж кисѣ-ж, окѣси го въ вино-то не-премѣнно ще да са поправи. — Яко ли удара вино-то на плесенъ, то зєми еднж върхонъ тѣкашенъ чай, кого-то изсѣши на въздѣхъ и го окѣси въ средъ вино-то, но за да можешъ да направишъ това, трѣкѣва да го превържишъ и тежко нѣцю. Тѣжи листове остави въ него 24 сахатѣ. Яко ли удара еше на плесенъ, а ты дрѣжи тѣжи листове въ него до тогава, до гѣк-то да изчезне. Само трѣкѣва да пазишъ, за да не стои-жтж листове-тѣ много време въ вино-то, зачтото ще да мѣ преокци-жтж мирижмж-тж си, за това е най докѣро по често да опитвашъ вино-то.

Средство да преокражишъ всако нухвилито
вино въ докѣро.

Зєми половинъ окж тригѣ-ж, коа-то да е донесена отъ тамъ, гѣк-то излазатъ доври-тѣ вина, и 1-ж тѣрни въ шесть оки водаж, нека бри до тогава, до гѣк са растопи. Подиръ тѣрни половинъ окж ичемикъ въ тжжи водаж, кой-то некаври сѣ тригѣ-ж-тж, до гѣк-то да са разцѣвне. Я подиръ това тѣрни половинъ окж медъ, ако е изврѣла много вода-та при вареніе-то, а ты тѣрни толкова, за да стане равно 6 оки, подиръ това прицѣди сичко-то презъ еднж чистъ кжрпж, и налѣй прицѣдена-та чорка въ кѣре отъ 50 оки вино. Повторителни-тѣ прови сж подтвър-дили, че тжй направно вино докыба сжщый онзи вкѣсѣ, отъ какво-то вино е донесена тригѣти.

*

Разваленъ оцетъ да поправиши.

Земли дребнѣ тригѣ-ж, тѣрни 1-ж въ единѣ чашѣ въ лютѣ оцетѣ некаса вкисни; подирѣ го изсѣши на сѣцице и готѣрни въ разваленыи оцетѣ.

Разваленъ тютюнъ да поправиши.

Земни двѣ оки водаж, тѣрни въ ней-ж три шепи трешневи листіе, и го тѣрни на огъна нека бри доврѣ; подирѣ исхвѣрли онѣзи листове, и изсѣди водаж-тѣ, въ кој-ж-го сыпи малко ситнѣ соль. Въ тѣзи водаж накваши изрѣзанныи тютюти, и го притисни доврѣ въ единѣ сѣдаж, но всакой день го пребрашай, да не наплесне, и пакѣ го притиснѣвай доврѣ. Въ този начинѣ не само че щешѣ да го поправиши, но еще ще да има по доврѣ бѣсѣ и мирризмѣ, нежели колко-то е ималѣ отѣ напредѣ.

Средство да не са вкисне малѣко; піеніе,
и еденіе.

Направи отѣ дървени пепель лѣга (лекшіа), силна была или слаба все едно, и като осетиши, че нѣкоа отѣ горѣ-опоманѣти-тѣ нѣща ще да са вкисне, а тѣ накапи нѣколко капки. Най доврѣ щешѣ да знаешѣ доволно ли или много си тѣрижалѣ, ако го опитвашѣ.

Граха и сочиво отѣ мѣшицы да опазиши.

Бато сѣдкаши и очистиши това сочиво, тогава го омий въ студенѣ водаж, и го изсѣши на сѣцице. Всака мѣшица кол-то са намѣрва въ него вѣга на гънѣ, а онази кол-то остане, неможе да са развѣе. Този начинѣ, пред-

почитатъ отъ онзи, что-то вари-жтъ граха въ врѣкѣ водѣ,
или го сѣшѣтъ въ топлѣ печи, защото-то чрезъ това ста-
ва непосокенъ за сѣканіе, а и мѣшници-тѣ немогѣтъ да
са очистатъ.

Развалено сирание да поправиши.

Налей въкло вино на силитра (гюверцеле), кое-то ще
начени да вари, и ты все наливай вино, до гдѣ-то са
утиши, подиръ накваси съ него нѣколко кесии, тѣрни въ
тѣхъ сиранието, и го остави за 24 сахатѣ на хладно мѣ-
сто, подиръ пакъ ги кваси и сиранието прекращай; кое-
то до то гавѣ непреставай да правиши, до гдѣ-то са по-
прави сиранието. Съвсѣмъ сѣхо и развалено сирание,
може съ този начинъ не само да са поправи, но и мно-
го сладко да стане.

Текателна или каква къ была, дрѣгъ водѣ
да очистиши.

Растопи 5 драми стипца въ топлѣ водѣ, кое-то е
доболна и на 200 оки водѣ, сыпи стипца-та въ нѣ-ж, и
докрѣ и-ж размѣти: Така ще наскоро да падне на дъно-то
сичкій вѣкѣкъ, и подиръ два дни щешъ да имашъ ки-
стрѣ и здравѣ водѣ.

Орѣдство да не са кѣса прежда-та като
тѣжѣтъ жени-тѣ.

Тѣрни въ едно гѣрне неварено млѣко, нека стои 48
сахатѣ на хладно мѣсто, отъ кое-то ще да излѣзе сичка-
та мастъ на млѣко-то на врѣха, и ще да стане на кай-
макъ, него подиръ така раскѣсай да не остане на млѣко-
то нѣколко, съ това млѣко нека наквасѣтъ прежда-тѣ, кое-

то ще да стане тѣж ѿж, че нече са кѣса при тѣжаніе-то; тоа сѣщо-то може да се прави и сѣ славо платно, сирѣчь да го намокришѣ сѣ малѣко, да го изцѣдишѣ, сѣ-тѣк-да го изсѣшишѣ и подирѣ да го кѣлишѣ.

Какѣ да опазишѣ сѣжнати дрѣхи отѣ молци.

Оѣси или тѣрни едно пѣрче отѣ кедрово дрѣво вѣ за-тѣбора гѣк-то ти са дрѣхи-тѣ, и така отѣ особита-та мѣ-миризма никой момолецѣ нече да доди.

Средѣтво за измораваніе-то на мышки-тѣ
и на плахови-тѣ.

Мнозина тѣватѣ тѣзи животни сѣ стрѣвы подѣ-васи, но зашто-то сѣ направени тѣзи отѣрови отѣ мышѣ-морѣ, прозѣждатѣ много злочести сѣлѣчки, то ѣеми тѣка дрѣго средство, а кѣхѣопасно: Размѣси сѣтѣнѣ не ѣгасѣнѣ-варѣ сѣ шекерѣ, и при онѣи прашѣнѣ. тѣрни единѣ пли-такѣ сѣжѣ сѣ водѣ. Тоѣи прашѣнѣ сѣ радѣсть адѣтѣ и плаховѣ-тѣ и мышки-тѣ, подирѣ тоа докѣватѣ огѣнѣ и жарѣ, тичатѣ на водѣ-тѣ и пѣ-жѣтѣ смѣртѣ-тѣ си.

За растѣніе-то на овоѣиѣ-та да помогнешѣ.

Тѣкѣва по чѣсто да мѣешѣ пѣзна на дрѣвѣто сѣ чистѣ-водѣ, кое-то можешѣ да правишѣ сѣ метѣлѣ-тѣ.

За гѣсеници-тѣ по овоѣиѣ-та.

Тѣрни вѣ тиганѣ жарѣ и дѣнесѣ подѣ всако дрѣво, на кое-то са гѣсеници-тѣ, сѣпи малѣко сѣлѣканѣ сѣмѣпорѣ, отѣ кого-то на дѣма сѣчки-тѣ ѣжѣтѣ да окапатѣ, и прѣхѣ онѣсѣ годѣнѣ ни единѣ нече да са покаже. Зелѣе-то мо-

жешѣ да опазишѣ отѣ гженицы, като поскешѣ около тѣ
сѣ земѣ-ж, гдѣ-то е зелѣ-то, конопи, тѣ шѣтѣ не само о-
нежи что сѣ са затекли да очистатѣ, но нито отѣ странѣ
шѣтѣ да додѣтѣ нѣкои конопи-тѣ да поскешѣ по 3 стѣп-
ки на широчинѣ.

Младо цвѣте да опазишѣ отѣ червен и отѣ
голеши.

Помажи сѣ перце белѣх килчица сѣ дървено масло,
чакѣ до корена, и така неше да мѣ са приближи никаква
бѣвица, червен или мравѣ. Зато-то има твърдѣ малко
кѣблечки, кои-то можѣтѣ да тѣрпѣ-жѣ масло-то, а на нѣ-
кой е вредителна и сама-та миризма.

Цвѣтѣ чакѣ до зимѣ прѣсно да държишѣ.

Дай да ти направѣтѣ отѣ коршѣмѣ единѣ сѣдѣ, на-
пизли го сѣ цвѣтѣ що са разцѣвтѣва, кое-то трѣва сѣ
най възможно предпазване да берешѣ; на този сѣдѣ,
трѣва отѣ коршѣмѣ захлѣпачка, която тѣй да е залѣна,
че презѣ не-ж да не може да прокѣе нито вода. Около кор-
шѣмѣнѣ сѣдѣ трѣва да исплетешѣ желѣзна жицѣ (гѣль)
кол-то за да не раждаѣса, замажи т-ж сѣ масланѣ кои-ж
(аала кои-ж) подирѣ вържи за онѣзи жицѣ (гѣль) вѣже и го
спѣсни вѣ геранѣ, гдѣ-то да стои чакѣ до зимѣ когато
ти потрѣва да го отворишѣ, шѣшѣ да намѣришѣ, не само
прѣсно цвѣтѣ, като че е този часѣ охрано, но то има еше
и твърдѣ акѣ и прѣатѣх миризма. Ако ли неможешѣ да
намѣришѣ коршѣмѣнѣ сѣдѣ, а то можешѣ да готѣришѣ и
вѣ прѣгѣнѣ (гниленѣ) сѣдѣ, само трѣва тѣй да го зас-
молиш отгорѣ да не може да прокѣе вѣ него нито въздѣхѣ
нито вода. И ако ти е дрѣго да имашѣ цѣлѣ зимѣ прѣ-
сно цвѣтѣ, а ти по много малки сѣдѣве тѣрни, да ги ба-

дишѣ единѣ подирѣ дрѣги, зашо като са отвори единѣ пѣтъ, и го дрѣне въздрѣи-тъ, тогава цвѣтъе-то само еше за нѣколко днитрае. Трѣка и това да закѣлѣжишѣ, че само това цвѣтѣе можешѣ да тѣришѣ за едно, кое-то въз едно време едно сѣ дрѣго цвѣти, а не да мѣсишѣ всено и Пролѣтно цвѣтѣе.

Скѣпоцѣкнии направи отѣ стѣкло като са сѣч-
патѣ пакѣ да гислѣпишѣ.

Отрѣи въз водаж Мастисѣкѣ (сакѣсѣ) но напредѣ помажи сѣ перѣе отдрѣлно краѣе-тѣ на сѣбнѣно-то стѣкло, кое-то цешѣ да слѣпишѣ, и остави го тѣи да изсѣхне. Подирѣ наднеси онѣзи краѣца, надрѣ огнѣи отѣ кюмюрѣ, да са растопи оноѣа помажѣванѣе, и склопи и дрѣк-тѣ страни точно единѣ сѣ дрѣгѣ.

Средство за чистанѣе на орѣжѣа, и дрѣги же-
лѣзни направи.

Оаправи отѣ липово дрѣво цѣкѣ, коа-то трѣбѣа да бѣде тѣи тѣнка, като харѣа за да са биди презѣ ни-ж слѣнце-то; въз тѣзи цѣкѣ налѣи масло и закачи на слѣнце; подолѣи единѣ чистѣ сѣждѣ, въз кого-то цѣе да прокѣе мас-ло-то презѣ онѣзи цѣкѣ. И тѣи сѣ тоѣа масло чисти орѣжѣа-та, и слободно подирѣ неѣа кисѣжѣи не цѣжѣи да раждѣсатѣ.

Календарѣ на време-то за сѣлачанина.

Тѣри въз едно гѣрѣе окѣ или дрѣк киеѣло млѣко, и го тѣри на огнѣице-то, или на дрѣго сѣгѣрно тоѣло мѣтего.— Колько-то повѣло и корѣа тало пригледѣвашѣ да е млѣко-то, то цѣе попостѣанно, да бѣде хѣбѣво време, бѣжѣ дѣждѣ, неченѣли да са стага корѣсѣванѣе-то и да излѣжѣа сѣрѣват-

ка-та на горѣ, то непременно ще да бжде джѣз колко-то по на горѣ излѣзва сѣрватка-та, то можеш да са надѣ-ваш по на дѣло за джѣз. Този календарь никакъ не лѣжи, при това можеш да го изадеш сѣкѣ вечерь ако не щеш да ти са изгѣби каймакѣ-тѣ и дрѣги да на-правиш.

С М Ъ С Ъ.

УМНИ ИЗРЕЧЕНИЯ.

Аристидъ, като го попыталъ нѣкој си, на какво най-много трѣбва да учимъ дѣца-та; отговорилъ, на онова, кое-то ще да имъ трѣбва, и кое-то ще ги ползѣва кога порастѣтъ.

Теокритъ рекълъ, на едногo учителя кой-то славо прочиталъ. Защо не учишъ дѣца-та на Геометри-ж? что-то не зна-ж отговорилъ той; че какъ ти учишъ на чтение, повторилъ Теокритъ, когато и да прочиташъ не знаешъ!

Сократъ като видѣлъ едно момче богато а неучено, его, рекълъ, злато рече.

Диогенъ казвалъ че, челоуѣцы-тѣ са стараи-жтѣ, а за да живѣи-жтѣ доврѣ не са стараи-жтѣ.

Хрисиппа попытали зашто не са намѣса на граждански-тѣ работы? а той отговорилъ; что-то ако права добрини на челоуѣцы-тѣ ставамъ умраженъ, ако прави-ж злины на Бога ставамъ умраженъ.

Нѣкој селаченинъ давалъ писмено жалѣж на Антипатра, а той мѣ рекълъ, не имамъ време сега; недѣй пакъ и царѣва и отговорилъ селаченинѣтѣ кога-то не имашъ време.

Кочо Тракийскій Царъ, кыль страшенъ мжчитель на Подданници-тѣ си: Нѣкой си отъ неговы-тѣ пріатели мѡре-кыль; Това е лѡдость а не царѡваніе. Я той отъговорилъ, истина, но тази моа-та лѡдость прави начальници-тѣ ми умни.

Демократъ рекыль, кой-то е сполѡчилъ зеть намѣрилъ сынъ; а кой-то не сполѡчилъ загѡбилъ дѡщери-ж.

Бѡдинъ когатъ Македемонанинъ оженилъ дѡщери-ж си за сиромашъ; а като го попытали роднини-тѣ мѡ зашто прави така. Язъ рекыль, зехъ за зеть тогози кой-то може да стане когатъ, а не кой-то може да стане сиромашъ.

Диогена като го укорѡвалъ нѣкой си че кыль сиромашъ, отъ говорилъ не съмъ видѣлъ никѡга да увѣсалтъ нѣкого да сиромашѡ-ж, но за лошабини мнозина.

Обычай отечество-то, общество-то и живѣи съ всакого въ любовь и согласіе.

Отечество-то е дѡрво, на кое-то ми сме корени и стебла; за да кжде дѡрво-то довро и кичесто трѣкѡва всакой коренъ да смѡчи благъ отъ земе-та и всакой листъ въз-дѡхъ.

Кога-то тежка върхарка-та съ жито-то кое-то влачи една мравѡа, той часъ дѡрѡга мравѡа са хавтича да и помогне.

Пчела-та цомъ види дѡрѡгаркѡ-тѡ си притоварена, тича да и отнеме отъ товара.

Пази обычаа на мѣсто-то въ кое-то живѣешъ.

Старай са за общо-то довро, и пази реда на всако нѣшто.

Отѣкѡвай отъ зли-тѣ хора, нагледѡвай докѡри-тѣ и ненавиедай пороци-тѣ.

Най безопасный пѡтъ за да постигне нѣкой истинно-то благополѡчїе е правда-та.

Кой-то не има пари не трѣкѡва да има приѡебки.

По доврѣ едно на рѡкѡ а не десѡтъ на окѡрѡкъ.

Кой-то има стькленж глабж, не трѣбва да сѣ чѣка съ камьни-тѣ.

Кѣче, кое-то клижи пепела не го вѣрвай за крашно-то. Кой-то дѣма какво-то џе, чѣбва какво-то не џе.

Свѣтѣлакж-тж 1-ж гравва Прилѣпж-тж, а не жѣкж-тж (сѣчко рогачи Бажднакж).

Всакій има таквжзи старость, каквжто си приготви на младость.

Ако е тежко на квачкж-тж да мжти, ѡйца-та не станбатж пиленца.

Не трѣбва да казвамы на коткж-тж гдѣ стои ѡстѣе-то. Тежко на кожа-та на силно и гнѣвно кѣче.

Само дѣца-та и бездмни-тѣ, кога е день не размыслатж че џе мржкне.

Списгавай време-то.

Каго стане едно безж пжтно, десатж го подираатж.

Кой иска да сѣбере много ѡвжакж, изѣдшава дѣрво-то. Свсица-та не станба приѣтель съ не винивѣтѣ жайчета за дрѣго, оствѣкжж за да са набчи гдѣ имж е ѡгло-то.

Брешленж-тж не са убыва отж приѣтелство убѣка, но за свое-то възлжжанѣе.

Птичка-та вье толко гнѣздо колко-то и трѣбва да си измжти пиленца-та.

Коприва-та са не миреше, и тарлешж-тж са не милава.

Кой-то расправа хорски-тѣ работы, по криква свои-тѣ.

Кой-то ходи всакій день примѣкненж, сѣчки часж има кѣтнж съ шивеца.

Кой-то са ѡглага сѣкимѣ скоро си сѣдира калпака.

Кой-то са кои отж врапчета-та да не сѣки просо.

Кой-то ти дава ѡмж вѣкето да ти помогне не е докжрж приѣтель.

Кой-то прави както мравьж-та лѣтѣ, не заемба жимѣ крашно.

Кой-то хвърла камък на възкога, браца са и го ударя по главж-тж.

Кой-то въз издъхване-то отж кжци, мьсли онова което ще прави, кога са върни, работа-та мѢ е свършена.

СТОАНЪ И ДРАГАНКА.

Вж тъмнж вечерж-ж, страшна кѢра вѢлаше, и едърж джждь са лелаше, кога-то младж Стоанж отж полбгара си отиваше кжмж село. На пжта сръшнж той селанкж-тж си Драганж, възнж отж пжта, като са скиташе изж трзнака; немаше въз това мѢсто и време никой покровитель или защитникж на невинность-та и-сж искренж любезность, възнж отж най малкж съкладжнь, попыта 1-ж цо 1-ж е дотерало тж-дѢва въз това кжсно и начомерено време? въз толкози гж-стж тъмнинж, сълзи-тѢ и льщѢхж въз очи-тѢ и, и та сж умиланж гласж мѢ отговори, че немилостиба-та и мащижж 1-ж погнала ради загѢкнинж-тж отж дѢте-то и обцж и какж не може догѢк 1-ж не намѢри Стоанж сж крайно сж жаленье, безж забавя, промѢни пжта си, и тржгнж сж неж-да търси обцж-тж. ТѢк преминжхж и обьколинж сички затѢлани и Ѣединини мѢста, и кога-то заничаше тѢка тамѢ драки-тѢ кжсахж оклекла-та мѢ, но до совѢте-та мѢ нищо са недокачаше; измокри са и подж мьшцы но не промѢни ума си нито мѢ отмала прилѢжаніе-то сж което 1-ж търлаше. ВѢтърж силно донесе клѢканіе-то на обцата край Ѣши-тѢ мѢ и той на въз часж са намѢри клизо при нея, помами 1-ж при себе си, бдигнж 1-ж на рамо и победе Драгана кжмж село. Каква радость не усѢщаше сърдце-то мѢ като гледаше жално-то положение Драганино промѢнено? най честитж днь отж живота си считаше този въз кой-то можа да завраши довро на Драганка, и да 1-ж о-

дзлажи кога го види другъ пжть да го подарава сѣ драго-
 ликно усмихваніе. Малко предъ средъ ноцъ сие окца-та отъ
 рамкѣк-та си предъ Драганкина вратникъ, и сѣ хавьрна
 дома си доволенъ отъ себе си че направилъ докро дѣло.
 Презъ ноцъ-тж морфей мѣ представи че Драгана за награ-
 да на докро-то кое-то и сторилъ подари мѣ сърдце-то си
 и окрече вѣчнѣ вѣчностъ и постоаниѣ любовѣ. Драгана не
 сѣ закаби на авѣ да мѣ направи сжцо-то, и крачный вѣ-
 нецъ быде вѣнецъ на слава-та за докродѣтель-та мѣ.

П. Р. С.

НАМЪРЪННО-ТО БОГАТСТВО.

Семирамида поръчала надъ гроба и да напишатъ това, на кого-то царя потрѣкатъ пари, да раскопае гроба и да земе колко-то иска. Дарій раскопалъ гроба, пари не намѣрилъ, но дрѣги писма ископалъ кои-то казвали така яко че не беше лошавъ человекъ, и не наситенъ на пари, не щеше да раздѣтвашъ жилища-та на мрътвы-тѣ.

Заплата на крѣвници-тѣ.

Помира Масагетска-та царица като покѣдила кира Персидскаго царя, и го зарокла живъ, потопила го на долъ съ глабж-тѣ въ единъ сѣдъ пжленъ съ крѣвъ и дѣмала. „Шй сега крѣвъ за кои-што си бвлъ жеденъ.“

Умный въ гнѣва си.

Кочо царъ Тракійскій бвлъ природно гнѣвливъ лесно-раздразванъ, и строгъ мжчитель на слабги-тѣ си. Нѣкой странникъ мѣ донесълъ единъжъ прѣстенны сѣдове тѣнки и леснострѣшаванни но изракотенни чисто и нашерни и-зацно. Той окдарилъ странника, и строшилъ сички-тѣ сѣдове за да не мжж, рѣкълъ, въ гнѣва си дрѣги-тѣ като ги трошжтѣ едно по едно.

Опазваніе на тайнж-тѣ.

Антигонъ царъ Македонскій, видѣлъ на сѣнь Митридата че жне златъ жатва, за това тѣрилъ на ума си да го убіе. Вазалъ това на сына си Димитрія, но го заклеалъ да не укажда; а Димитрій като бжлъ на странж

Митридата, и са расхождали съ него край море-то, написали съ копието си на пасака. Бѣгай Митридате! и той като са усѣтили поѣбнижали.

Какъ смири Вократа Якивидадовъ-тъ
гордость.

Като гледали Вократи Якивидада че са горди за когачество-то си и са голѣмѣе за мюлюбвѣтъ си, забелего на едно мѣсто, гдѣ-то било окачено едно описаніе (карта) на нѣкои-жъ землениж оокржностъ, и мѣ порѣчали да намѣри на него Яттижъ, той и-жъ намѣрилъ, и Вократи порѣчали пакъ да намѣри и мюлюбвѣтъ си: но Якивидада са отговорили че тѣ не сж писани никждѣ; кога е така, реклиж Вократи зашто са голѣмѣшиж съ нѣкто кое-то не са счита нето една часть земѣ-жѣжъ.

Менекратова-та гордость и какъ мѣ са при-
смѣ Филиппъ.

Иѣкаръ Менекратъ, до толко кѣ са възгордилъ, что-то наричаше себе си Богъ. Еднижъ писалъ на Македонскій царъ Филиппа таквожи писмо. Филиппѣ Менекратъ Богъ благополѣчиѣ крѣти. На кое-то Филиппъ отговорилъ. Филиппъ Менекратѣ здравѣ крѣти.

Нѣкога Филиппъ правилъ голѣмо угощеніе; призовали и него и мѣ приготвилиж оокитѣ високѣ столѣ. Като дошелъ поканилъ го дасѣдне и тѣрналъ отпредѣ мѣ кадило да го кади, а дрѣги-тѣ сѣднали да ѣдѣжѣ. Отъ най напредъ са въздържали, и са радавали за почета что мѣ стѣрѣватѣ; чо слѣдѣ малко като го натиснѣ глады издаде го че е человекъ ане Богъ что-то като не можѣ да дотѣрни скочи и си отиде сѣрдитѣ и гладыжъ.

Приемкено лѣкавство.

Филиппъ царь Францускѣи срѣкшна нѣкога си едногo просака, кой-то искаше отъ него богатъ дарѣж, зашто-то мѣкылъ братъ. Царь-тъ сѣ заемк на това, и го попыта, какъ може това да вѣде? и отъ кого ваца сѣ е родилъ. Просакъ отговори: Язъ произхождамъ отъ Ядама, кой-то е ваца на сички-тѣкъ человекъци. Вато чѣ това царь-тъ каза на слѣги-тѣкъ си да мѣ дадѣтъ едно докатце. Но зашто-то просакъ-тъ сѣ оплакваше, че това не е царска дарѣка, царь-тъ мѣ рече: Яко дадахъ азъ на сички-тѣкъ Ядамовы братѣ по толкозъ, трѣкваше да продамъ царство-то си, и мени или нѣколко, или тѣврдѣк малко щеше да ми остане. Иди, приложи царь-тъ, при сички-тѣкъ си братѣ, и ако ти даде сѣки по толкозъ, ще да ти сѣ ивѣзани торба-та.

Хитрость на едногo слѣпца.

Единъ слѣпецъ ималъ 500 грошовци, и ги заробилъ въ единъ г-жгълъ на гридина-та си, близосѣдъ-тъ мѣ видѣлъ го, извадилъ ги и мѣ ги зель. Слепий като не си намѣрилъ парички-тѣкъ, тѣрилъ сѣмнѣние на близосѣда си; но какъ да направи сега да си ги земни на задъ? Отишелъ при него, и мѣ казалъ, дошелъ съмъ да ми дадешъ умъ, имамъ 1000 гроша, отъ кой-то половина-та сѣ скривти на безопасно мѣсто, и не знамъ-ж сега, да ли да тѣри-ж и дрѣги-тѣкъ тамъ, или гдѣ да ги скривъ-ж? — Близосѣдъ-тъ мѣ го сѣбѣктѣвалъ да ги тѣри при оныа, и сѣхатѣквалъ скоро да тѣри откраднѣгы-тѣкъ, сѣ надеждъ да земе слѣдъ малко и 1000 та. Но слѣпий като намѣри парички-тѣкъ си же си ги, и като повыка близосѣда си рече мѣ. Вѣмче! слѣпий видѣк по хѣво отъ оногoва що има двѣ очи.

Неученый е камькз нечубственз и не е до-
стоенз да живѣе.

Диогенз свѣтоваше едного благороднаго да проводи сына си въ училище-то да са наѣче философи-ж. Той го попыта; кои-ж ползъ ще земне сынз ми отъ наѣка-та на философи-та? Диогенз отговори; когато са намѣри негѣ на сворзъ, не ще коже никои за него. Камькз сѣди на камькз. Стрѣшый философз подканаше едного приателя за наѣка-та на философи-та, той са отръчаше и казваше: не съмь способенз за философи-ж. Тѣй като е, кажа Диогенз, що ти трѣва да живѣешъ, ако свѣкмз са не грижишъ да живѣешъ право.

Распжденный простакъ.

Единз момькз толгози неѣченз, и тѣй да речемъ кезкниженз, що-то едкамъ знааше да пише има-то си, като са наѣкваше на кашино-то си достоинство понска отъ цара Юсифа II. да мѣ даде единз санз достоенз за него. Царь-тѣ не само що не мѣ са врене, но мѣ даде и запечатано писмо кымъ учителя на просто-то училище, когто сѣдържаше тѣя дѣмь; Тойзи що носи настоаше-то нека са наѣчи онова кое-то учатъ начални-тѣ ученици въ малко-то училище, за да са наѣчатъ и дрѣги що сѣ като него да искатъ санобе, приди догѣ не сѣ са наѣчили да четятъ и да пишятъ право.

Благополѣчна Греца.

По слѣчаю Сократъ срешнѣлз въ еднѣ тѣснѣ улицѣ Ксенофонта. И като гледаше момчето много красно и честно, препрече си толгѣтѣ за да не замини. Като са спрѣк по-
8

пыта го Сократъ, гдѣ са продаватъ потребни-тѣ за живѣнье-то? и како мѣ са отговори за това на скоро, попыта го пакъ: гдѣ ставатъ докри-тѣ и почетни-тѣ чловѣци? и защо-то са умзлача; вжрви подирѣ ми, кажа мѣ. Сократъ, и научи са. Отъ оноба време Ксенофонтъ станъ Сократовъ ученикъ, и биде великъ и прочѣтъ чловѣкъ.

ЧЛОВѢЧЕСКІЙ ЖИВОТЪ СА НЕ ПЛАША.

Олимпиада Александрова-та майка, принѣждаваше го единъ пѣтъ да убіе едного невиннаа, и мѣ казваше често; Смысли, сыне мой, какъ съмъ та държала 9 мѣсеца въ утробѣтъ си. И той отговори смисленно и благоговѣйно; Любезна майко! дрѣтъ жаплатъ искай отъ мене за това, защо чловѣческій животъ не са искѣпѣва съ никое благо-дѣаніе.

ЦАРСКА ПРОШКА.

Адрианъ Римскій царь въ сжщій день скиптръ-тъ на царство-то като взе, срешна едного отъ много време не-пріателя своего, и вмѣето да мѣ отмъсти, съ тихъ гласъ мѣ рече: Отарва са защо-то станахъ царь.

СЪВѢРНИЙ.

Мышки-тѣ сжели на едного свѣрца гацы-тѣ, той като ги видѣлъ, уплашилъ са и попыталъ Катона, какво ли зло предсказва таа салчка? не ще да е нахѣкаво това! а Катонъ мѣ рече: нема нищо кога-то съ мышкы-тѣ ижели гацы-тѣ, но ако вѣхъ гацы-тѣ ижели мышкы-тѣ, тогасъ не е на хѣкаво.

Свѣтъ-тъ е колено.

Въ царстваніе-то на Василія Македонца, добникъ Краль Францускій, пороки едного отъ Анатолскитѣ Бейовѣ, който живѣ двѣ години рокъ въ Франца, и никой го не видѣ да са хасмѣ. Като са чѣдаше Краль-тъ за скъзменность-тъ на кѣа, обрече са да даде голѣмъ даръкъ ономъ кой-то ми каже че го е видѣлъ да са хасмѣ. Навъ сѣтнѣ едниъ днъ са хасмѣ, като чѣ това краль-тъ, викна и го попыта, за коа причина, толкосъ време като е былъ все умисленъ сега са хасмѣлъ? на което Бей-тъ отговорилъ безъ страхъ; видѣхъ, о царю, колелата на колесница-та ти, какъ са обрацахъ лесно и хавѣлежихъ, че тѣхна-та страна, цю кѣ отъ долъ въ калъ-та, излезе отъ горѣ, и пакъ горна-та страна падна долъ, низко-то са дига, а високо-то пада. За тѣи като мислѣхъ че по той начинъ са промѣнѣватъ и свѣтовни-тѣ работи, хасмѣхъ са защо смѣтамъ, че какъ то отъ високо паднахъ низко, тѣи може и отъ тѣи ничтожно свое сѣстоаніе да са дигнъ пакъ и да възлѣза на първо-то си достоинство. Тогази Краль-тъ цю скѣдше на свѣтла колесници покѣдитель, като тѣри на ума си и свое-то сѣстоаніе, и промѣнѣваніе-то на чѣсть-та (тѣхъ) отсѣди че е умениъ кѣа и отъ тогази го почиташе.

Мисли смърть-тъ, и ще са смиришъ.

Саладинъ великій владѣтель Египетски, като покори сичкій възтокъ и укои западъ? като покѣди Ази-ж, и поклати сичкѣ-тъ вселеннъ съ мачежа на войски-тѣ си, като гледаше че приближава страшний часъ на смърть-тъ мѣ; порѣча като токо издихни, да покачатъ на едно копіе ризѣ-тъ мѣ, и като 1-ж разнасатъ нхъ сички-тѣ улици на града, да вика телламина съ голѣмъ гласъ: Саладинъ,
*

бичь на Анатоль, овладателъ на Ази-ж, и трепетъ на сички-тѣ народи, отъ сички-тѣ си погѣды, що докы въ кой-ветѣк противъ неприатели-тѣ си, най сетнѣк като дава мѣсто на смърть-та, дрѣго нишо не земба, съ себе си, отсвѣкиъ тѣзи рижъ, съ коато ще да са покрые въ грока.

Дервишъ въ гажкокомысліе.

Мостацемъ Билла, най сетный отъ Калифитѣк. Единъ день като са разхождаахъ, на великолѣпна колесница съ многочисленны тѣлохранители, около столица-та си, при развалины-тѣ на нѣкой вѣтѣхъ храмъ пригледахъ едногo вѣлокосета старца, кой-то държаахъ нѣщо око на колѣнкѣ-тѣ си, и го разгледвахъ съ голѣмо внимание. Слѣнце-то было еще на Истокъ. Мостацемъ изминяхъ, и са барнаахъ край развалины-тѣ пакъ, кога-то слѣнце-то залѣзвало. Старецъ-тѣ сѣдѣахъ пакъ на онѣи мѣсто, и какъ-то отъ свѣтринь-та, съ таквози гажкокомысліе разгледвахъ кѣлѣ-то. Почѣднъ отъ това непомръдване, и като желаше да разкере причинъ-тѣ мѣ, Калифъ-тѣ слѣзѣахъ отъ колесница-та, приближилъ са при него и мѣ казахъ! „Какво правиши ты? що е въ рѣцѣ-тѣ ти?... Боже мой! какво види-ж!... черепъ (гола кость отъ челоуѣческа глава)!“ — Старецъ-тѣ познаахъ царя и мѣ отговори: „Величественный Господарь! гато изгрѣваше зорница-та дойдохъ на това тихо и кезмалбно мѣсто — Дойдохъ да са мол-ж Богъ. Кракъ-тѣ ми въ каль-тѣ, въ праха на сѣмпыны-тѣ на стѣпи този черепъ; гледамъ го, и не мож да познаи-ж; кой е кылъ той: Дали на нѣкого преславна Калифа или на нѣкого като мене Сиромаха Дервишина.

Ка дѣй.

Когато Ярапи-тѣ владѣахъ Испаніи-ж, единъ Калифъ

поискали да разпростани градини-тѣ си, и да съгради
кѣщицѣ на една близна тамо нивица коа-то была на една
Сиромашка вдовица што не рачала да и-ж продаде. Но Ка-
лифѣ-тѣ или Министрѣ-тѣ мѣ превзелѣ тѣзи малкѣ нив-
ницѣ и направѣ свѣтѣлѣ и всехлатѣ палатѣ. Сиромашка-та
вдовица отиде и са оплака на кадиѣ. Подлогѣ-тѣ (масла-
хата) беше мѣченѣ, но Кадѣи, като беше докѣрѣ челоуѣкѣ,
станѣ и отиде при Калифа, по оноба време кога-то той
сѣ дворани-тѣ си намѣрваше са въ новѣ-тѣ палатѣ. Ка-
дѣи носаше сѣ сека си единѣ голѣмѣ платникѣ (чобаль).
Като са поклони на Калифа, помоли мѣ са да мѣ даде
бол-ж да си напълни платника сѣ прѣветѣ отѣ градина-та
мѣ, Калифѣ-тѣ мѣ даде бол-ж; и като напълне Кадѣи
платника си продѣма на царѣ; за да си свѣрша работѣ-
та мом-ж ти са да ми подигнешѣ. Калифѣтѣ са опы-
тѣва и намѣрва платника тѣвѣрдѣ тежѣкѣ. Царю, кажа то-
гасѣ Кадѣи-та, ако ти са видѣлаш този платникѣ сѣ тол-
кози прѣстѣницѣ тежѣкѣ какѣ цѣши можѣ да носиши прѣди
Бога сичѣкѣ тѣзи земѣ-ж кои-што си отнелѣ отѣ вдовица-
та? Калифѣ-тѣ умиленѣ отѣ Ялегорѣ-ж-тѣ, отдаде нивѣ-
тѣ на сиромашка-тѣ женѣ, като и подарѣ и направениѣ-тѣ
кѣщицѣ сѣ сичѣкѣ-тѣ драгоцѣнинѣ нѣща што вѣхѣ въ неѣ-ж.

Гладный Ярапинѣ.

Единѣ Ярапинѣ жагѣки са въ единѣ песковитѣ пѣстѣнѣ
два дни не е ималѣ нищо ни да ѣде ни да пѣе, вѣше са
уплашилѣ да не умре отѣ гладѣ; до едѣк-то най сѣтѣлѣ
намѣри единѣ кладеницѣ, иѣи кого-то пѣтницѣ-тѣ поили
камили-тѣ си. Той пригледа на пасѣка единѣ малѣкѣ
коженѣ мѣхѣ. „Благодарѣ-ж-те коже!“ рече той, като го
подигѣ и опыта. „Това е, мисѣ-ж или форми, или орѣхѣ!“
Какѣ щѣ да са намѣ азѣ и наслади-ж!“ въ тѣзи слад-
ска надежда отборѣ мѣхѣ, и като видѣ цѣо има въ него,

вѣтна го, и пзленѣ отѣ жалость повыкнѣ:“ Яхѣ! че това е само Маргарецѣ и пари.

И хлѣганый дѣволѣ.

Ярапи-тѣ едно време разракогли нивѣ-та си. Дѣволѣ-тѣ дошелѣ и имѣ кажалѣ. Половина-та отѣ свѣта са стои на менѣ. И така искамѣ да зема часть отѣ доходѣ-тѣ ви. Но Ярапи-тѣ сѣ лѣкви. Зими, мѣ рекли, ако щешѣ, что е въ земѣ-ж-тѣ часть-тѣ. Не, реклѣ дѣволѣ-тѣ, щѣ земѣ-ж кое-то е отѣ горѣ. Ярапи-тѣ тогази посѣкали земны аѣлки, и кога-то дошло време-то на крание-то, тѣ зехѣ отѣ земѣ-ж-тѣ аѣлките, а дѣволѣ-тѣ не има какво дрѣго за земне отсѣки сѣхи листове. На дрѣгѣ-тѣ годинѣ дѣволѣ-тѣ разадосанѣ быкаше; сега щѣ земѣ часть-тѣ на производѣ-тѣ кол-то е въ земѣ-ж-тѣ. Ярапи-тѣ тогази посѣкали ичмикѣ и пшеницѣ, и като дойде време-то на берѣдка-та, взехѣ класове-тѣ, и за дѣвола останѣ слама-та.

Кой е дѣволѣ.

Вднѣжь са возалѣ на калѣскѣ нѣкой си министрѣ (везирѣ) и отѣ заду на калѣскѣ-тѣ столѣ слѣга-та мѣ Ярапинѣ. Вднѣ простѣ селанинѣ, кой то не былѣ биждалѣ никога Ярапинѣ, пришепилаѣ на дрѣгитѣ одного гражданина кой-то са слѣчилѣ до него: „Господине! изгѣкени сме! видите ли на карѣца-та дѣвола!“ Я той мѣ отговорилѣ: не кой са Господине отѣ него, то не е дѣволѣ, той е челоѣкѣ както и мы, отѣ далечны-тѣ горецы предѣлы (синорѣ) гдѣ-то непрестанно пече слѣнице-то че за това е и чернѣ. но отѣ оногѣ что сѣди въ калѣскѣ-тѣ, трѣкѣба да са бонмѣ; той сега е сѣщѣй дѣволѣ.

Настратинѝ Ходжа.

И даше отѝ Иконѝа на Цариградѝ сѝ мѝле-то си. Ка-то стагнѝх вѝ Юскюдарѝ, покачи сѝ на една ораничка, за да мине отѝ вѝдѝк. И кога-то стигнѝх за да слезе отѝ ораница-та, попыта канкѝѝа-та си що е должнѝх да плати. „Двѝк пари за тебе и двѝк за мѝле-то ти“ каза канкѝѝа. И какѝ може това, каже Ходжа-та, да плати мѝле-то ми колко-то и азѝ? — Така е чѝка обѝчѝаѝ отѝварна канкѝѝѝ — „Тѝѝ като е, на ти еще четѝри пари, Господине, и за-беди ма назадѝ.“

Слѝдѝ малко, Настратинѝх, минѝбаше сѝ мѝле-то си пакѝ на Юскюдарѝ. Зрители-тѝк като го видѝхѝх че сѝ вра-ща толко скоро отѝ Цариградѝ, чѝдаше сѝ, пытахѝх го, що сѝ варна кезѝ да излезне? — „Приѝтели имѝ рече: не ми е ѝгодно да отѝхождамѝ вѝ такѝвѝзи градѝ, гдѝкѝто мѝ-лега-та иматѝ еднакѝѝ цѝѝѝ сѝ человекѝѝ-тѝк.“

РАЗНОЦВѢТІЕ.

ПОЕЗІА

ИЗЪ ОССІАНА.

Оссіанъ былъ сынъ на Валедоніанскій царь Фингала, и жи-
вѣлъ, най право, въ краа на третій и въ начало-то на че-
твѣртый вѣкъ. Валедоніане-тѣ, жители на Сѣверна Шот-
ландіа, имали комахай непрестаннъ бойнъ или сѣсѣ сѣсѣ-
ды-тѣ си, или съ Римляны-тѣ; Ионачество-то было у
тѣхъ най-първа докродѣтель. Барди-тѣ, сирѣчь Поети-
тѣ на това время, прославали Фингала за тѣхъ докродѣ-
тель; и колко-то было слабенъ Фингалъ междѣ юнацы-тѣ,
толко было слабенъ и сынъ его Оссіанъ, междѣ Валедонски-
тѣ пѣвцы.

Оссіанъ оплаква мрътвѣцы.

Дойде Уллинъ съ Арфж-тѣ; и възпѣ намъ Ялиновъ
пѣсенъ. Яхъ играхъ съ Улина на Арфж-тѣ и пѣаніе-то
на скръвь та са нача

Р и н о.

Вѣтъръ-тѣ са утиши и дъждь-тѣ преминъ; полденъ
асенъ. Облацы-тѣ на неке-то са раздѣлихъ. По зелены-
тѣ хъламовѣ тече непостоянно-то сажце. Хъсавѣе са рѣ-

ка-та на горы-тѣ, кои-то са стрѣми по камънливж-тѣх до-
чинѣ. Сладко, рѣко, твое-то чѣртеніе; но посладжкѣ гласѣ-тѣ,
что чѣбамѣ — гласѣ Ялпировѣ, сыне на пѣснь-тѣх, что о-
плаква мрътвы-тѣх. Повѣлѣла-та мѣ глава са приклони-
ла; зачѣрвили са слѣханьи-тѣх мѣ очи. Ялпине, сыне на
пѣснь-та! Зачто си самѣ си на тихій хѣламѣ? Зачто е
тѣженѣ гласѣ-тѣ ти; като вѣтѣръѣ въ пѣсѣнни-ж-тѣх, като
вѣлама на удаленѣх брѣгѣ?

Я л п и р ѣ.

Мои-тѣх сѣлази, о Рино! текѣтѣ за смѣрѣли-тѣх; гласѣ-тѣ
ми възпѣва усопивѣ-тѣх. Големливѣ си ты на хѣлама, пре-
красенѣ междѣ синове-тѣх на долинѣж-тѣх. Но ты щешѣ да
паднешѣ както Морара, и надѣ грока ти ще сѣди кой-то
ще тѣх оплаква. Хѣламовѣ-тѣх щѣтѣ да тѣ забравѣтѣ; аж-
кѣ-тѣх ти ще да лежи въ стаѣ-ж-тѣх не напреганѣх.

Бѣрѣѣ кѣше ты, о Морарѣ! както сѣрна пѣсѣнниѣ, сѣ-
жасенѣ както огнѣнѣх метеорѣх. Гнѣвѣ-тѣх ти кѣше вѣра;
ножѣ-тѣх ти на кой като свѣтѣкавица въ поле. Гласѣ-тѣх
ти приличаше на рѣкѣх отѣ перѣй предошла, и на грѣмѣх
по отдаленни хѣламовѣ. Мнозина паднахѣ подѣ рѣжѣ-
тѣх ти; изгори ги пламѣкѣх-тѣх на гнѣва-ти. Но ахѣ, какѣ
кѣваше мирно чело-то ти. кога-то са забравѣаше отѣ вой-
скѣх! Лице-то ти приличаше на слѣнце слѣдѣ градѣшкѣх,
като мѣсѣчко въ мѣлчаніе-то на ношь-та; тихо като вода
вѣзерѣна кога-то мѣкне шѣмнѣнѣ вѣтѣръѣх.

Тѣсно сега жилище-то ти, тѣмно мѣкѣго-то гдѣ-то жи-
вѣшѣ. Съ тѣри раскрѣча измѣрамѣх грока-ти, о ты, кой-
то нѣкогда кѣше толко великѣх! чѣтыри камъни сѣ мѣхѣсѣн-
тѣх главы останали сѣх еднинѣнѣнѣ твоѣх памѣтникѣх. Безлист-
венно-то дѣрво и висока-та тѣраба что шѣпне на вѣтѣръѣх, у-
казватѣх грока на силѣнаго Морара. Морарѣ! гдѣх твое-то го-
лѣмѣство? Нѣкѣмѣшѣ ты майка, сѣна си да оплаква. Нѣкѣмѣ

батъ. Тамъ ожида армаръ Дабрж. Азъ дойдохъ за неговж-тж люковницъ. — Она отишла и выкала армара. Само свинъ-тж на скалы-тѣ (отхываніе-то на стѣны-тѣ) и отговаралъ. Армаръ любезный, милый армаръ! зашто ма съ страхъ ты мжчишъ? Чѣбай, сыне Арнартовъ, чѣбай! Дабра та зове. Злобный братъ съкъ смѣхъ са удалчилъ; она съ гласъ гримливъ, баща си и брата си выкала. Армине! и Ариндале! бы неизкабвате Дабрж.

Гласъ-тж и са презъ море-то пренесла. Свинъ ми Ариндалъ, хълама преваляла, наготоваренъ съ довыкъ отъ ловъ. На плещы-тѣ мѣ стрѣли дрзикали. Въ ржжж-тж мѣ былъ лжжъ, и петъ ужьлати песове тичали слѣдъ него. Той видѣла на брега лютаго брата, хваняла и свръжала го съ дубелы ремни у джжъ. Съ стиртене напзанила той въздѣха — Ариндалъ скѣдиха въ черника си, и падва за Дабрж. Армаръ дошелъ разгнѣвенъ, и пѣсналъ стрѣла перната — Та закранчала и са хаки въ сърдце-то ти, о Ариндале, сыне мой! ты умрѣ кмѣсто брата Злодѣа. Черникъ-тж са възпрѣла. Ариндалъ падиха на каменный крѣгъ, и умрѣла. Какво чѣветвѣваше ты, о Дабра, когато твой-тѣ ножъ са окливахъ отъ братовж-тж ти крѣвъ? Черникъ-тж са развила у камька. Армаръ са хвърлилъ въ море-то или да помогне на свои-ж-тж Дабрж, или да умрѣ. Той часъ сильный вѣтръкъ размѣтилъ възмы-тѣ. Армаръ потхналъ и отгналъ въ море-то.

Сама на островъ каменный умыванъ отъ възмы-тѣ. Хленчеше дъщеря ми. Какво да праба азъ нейный отецъ? Цѣла ноць стоахъ на брега, и гледахъ и-ж при блѣдабо-то грѣаніе на мѣсачинж-тж. Цѣла ноць чѣвахъ писька и. Силно шѣмгеше вѣрний вѣтръкъ; силно са леше джждъ-тж поржта. Предъ зоры гласъ-тж и отелавнж. Той умираше както умира бечерний вѣтрѣкъ въ трѣвж-тж по камьны-тѣ. Дабра изиоренна-та отъ скърѣхъ свърши, жисота си, и оста-ви Армине, тебе саминакъ. Исчезла сила-та ми въ бою-

вы-тѣ; исчезла гордость-та ми междѣ мамы-тѣ. Кога-то шѣматѣ вѣри-тѣ, и скверный вѣтѣръ раздвигъ възамы-тѣ, сѣди-ж на брега и гледамѣ на гиганѣ-тѣ скалѣ. Тѣжениѣ съмѣ азѣ о Карморѣ! и не е малка причина-та на скѣрѣ-тѣ ми.

Оссіанѣ говори за себе си.

Сички-тѣ позахѣбалами на пѣканіе-то. Но старостѣ-та чаготи сега азѣка ми, и дѣша-та ми повѣнала. На временѣ ми са авабатѣ дѣхове-тѣ на карды-тѣ, и ма на-сѣабатѣ на прѣлѣтѣны-тѣ си пѣсны. Но слаекѣи паматѣ-та на дѣшѣ-тѣ ми. Чѣкамѣ гласа на години-тѣ си, тѣ пре-минѣватѣ и дѣматѣ: зашто пѣе оссіанѣ? скоро ще той да лежи въ тесный домѣ, и никой изѣ карды-тѣ не ще да възпѣе слаѣ-тѣ мѣ. — Течете, течете мрачны години, въ сѣ сеѣ си радость не принасате. Открѣйте гробѣ на оссіана, что-то сила-та мѣ исчезнала. Почибатѣ вече сички-тѣ синове на пѣенѣ-та. Останаѣ само мой гласѣ при-личанѣ на славо-то вѣканіе, кое-то слѣдѣ вѣры-тѣ и вѣ-тѣрове-тѣ ѣединенно въздиша на обѣколениѣ-тѣ сѣ море скалѣ. Тамѣ шепне мрачный мѣхѣ, и одалеченный мореплаватѣль види моленіе-то на дѣвѣа-та.

ЗАВРАЩАНІЕ НА ОТВЧИНА,

Както при пролѣтъ, прелѣтна-та птичка са хабрѣща да нагледа сѣтѣова и гнѣхѣдо-то си, така са хабрѣщамѣ азѣ кѣмѣ тебе вашино моѣ, да дири-ж изчезнаѣльѣи свѣтъѣ на дѣтѣински-тѣ си дѣне.

„Отѣ тоѣа времеѣ какѣ оставихѣ азѣ обичны-тѣ брего-ѣе, преплѣвахѣ много морѣта, преживѣхѣ много тѣжѣовни

години. Често въ удаленны-тѣ краища, слабѣваше ми са да кажа радостниъ, но и често проливахъ слезы горечи.

„Вто азъ са варижъхъ, изново видѣ-а тѣзи къща, гдѣ-то была моя-та люлница: ѿж да позна въ азъ васъ, халивъ, възамъ поле и стѣни васъ свѣтъ на минѣи-тѣ мои дни.

„Въ не сте са измѣнили. На таа долина стои сѣщо-то зелено дърво и сѣща-та пѣсень огласава горы-тѣ и въздѣха.

Дѣтки-тѣ възамъ както първниъ играи-хъ съ Неки, и екхъ на островы-тѣ са отговара на веселы-тѣ момчешки екове.

„Всичко като първниъ. Но азъ вече не съмъ той что бѣхъ, о мила моя кащино! чело-то ми покѣднѣ, сърдце-то ми захвана по тихо да тѣпа, и радость-та ми погаснѣ.

„Азъ вече не умѣ-ж да оцѣнавамъ всички-тѣ красоти на твои-тѣ картини, всички-тѣ хѣкости на твои-тѣ дармы: азъ вече не разбирамъ, нито чѣртеніе-то на твои-тѣ чѣчори, нито азыка на твои-тѣ цѣктовѣ.

„Азъ станахъ глѣхъ къмъ хѣбка на некесны-тѣ ярофы, что са отдаваше въ плакнание-то на твои-тѣ възамы, и погледъ-тъ ми не види вече плакание-то на Вилфы-тѣ по хѣлмовы-тѣ и лѣки-тѣ.

„Кога-то та оставихъ азъ бѣхъ когатъ... когатъ, пѣленъ съ надежды! азъ възехъ съ себе си ижъ подъ свѣты-тѣ твои сѣнки толко мысли свѣтливи като злато.

„Азъ възехъ съ себе си възпоминаніе за твои-тѣ красни пролѣтни дни, за спокойствіе-то на твои-тѣ села. Отъ дѣтинство-то ми, твои-тѣ дѣери гинѣи ма оцѣнавахъ съ крѣліе-тѣ си.

„А сега, какко донасамъ азъ отъ страны далечны? старниъ, коано сърдце, и желаніе на смѣрть-тъ.

„Не искамъ азъ отъ тебе, о мила кащино, забращаніе на сички-тѣ ми хѣбѣвы. Дай ми само грѣкъ подъ вѣт-

вы-тѣ на твои-тѣ тополи, на брега до чѣртливый извори.

„Тамъ цѣ ахъ да спи-ж подъ вѣрвий твой покрывъ
до дна, кога-то цѣ въскрѣсиж на новъ животъ.“

НЯ СЪРДЦЕ-ТО.

Спи, вѣдно сърнице, почибай спи.

Какво-тѣ си искало, и любило

На този свѣтъ за него закрави.

Надежди да нь ти развал-ж-тѣ покоа,

Да не поплашватѣ твоа сѣнь мечтанья.

Защо за вѣдѣще размышляшъ ты?

Какво отъ него сѣ надѣвашъ!

За раны-тѣ си ли цѣлительно растѣнье?

Горкана си! а не мисли.

Не! рѣжа-та на твой животъ уврѣдена:

Цвѣтъ-тѣ цѣлитель-тѣ ти въ сѣнно селище.

Поспи, като лале строшено тѣ вѣтъръ,

Поспи, като сѣрна ударена сѣкъ копье.

Зачто жалѣшъ за миналы-тѣ дни?

Зачто ли поманивашъ предш-ж-тѣ си честь?

На цвѣтны-тѣ животни дни, на радоститѣ

Ведно да угаснѣтѣ отредено.

И тебе вѣ дадени радостни и свѣтелъ Май

Но дадени кыль не за докрай;

Сега не цѣ намѣришъ въ зимѣ тьминѣ

Зари-ж отъ ликаво-то мѣ Блещканиѣ.

И ты сърце, знаило си что е за честь!

Земла-та зеленѣла, птички-тѣ сѣ пѣли,

Любовный твой храмъ вѣ пѣлъ сѣ благовонья.

Какво? да ль помнишъ ты свѣты-тѣ си цѣлѣвки,

Что си ги отъ напрѣшъ узнайвано?

Какво? да ли помнишъ ты и тѣи сърце огнано,
 Което та е родомъ дигило.
 И младж-тж момж сѣсж нейнж-тж цѣлѣбкж?
 Вж тѣсж дни на погледы-тѣ и сѣсж погледж четохж,
 И мывьль-та ми вж мысли-тѣ и сѣ гледѣва;
 Тогасъ ты, О сърдце. недремаше
 Вега пакж сичко захрави ѝ хасни.

СПОМЕНЪ.

На западъ сланице-то трепти, едва гори,
 И вж сгнени вѣлмы маждѣ;
 Змыслени мѣсѣцж-тж ханича презж гори
 Стрѣи-тѣ си какж вѣтрж лѣе.
 Заспало все, и пѣсти рѣчни брегове;
 Вдѣамж е тѣтж като чѣрти-жтж води-тѣ,
 И вѣтѣрж-тж като молкѣи гори-тѣ
 И шапни сж лиетове.
 Самж тѣка по разѣжжканѣ-тѣ камѣни
 на чжсж огромнж-тж напрабж
 Пѣлзи-ж, и мѣрка ми сѣ междѣ тѣмнини
 Глѣда отж минѣла-та слаба;
 Сжсипани стѣкни, окраси трапица,
 Палати срѣтени сж земѣ-ж-тж бравнени,
 Тѣврдни мѣхобити, цѣркѣи запѣстени,
 Сж харѣти трокница.
 Ввредж тишина, мѣлчанѣе мрѣтко вж тѣ мѣста
 Вдѣамж едно вжспоминанѣе
 Живѣи, и ма вѣжжѣкака вж сладостнж ментж
 За да пригледѣамж сѣсж мѣлчанѣе.
 Тамж, тамж, кждѣ-то е обрасло сж кѣранакж,
 Гдѣ вѣтѣрж-тж молкѣи пѣстѣлж-тж копривж

Гдѣ мѣсяцъ-тѣ насиламъ зары-тѣ си влива
 Подъ дребный камынакъ;
 Тамъ нѣкога Юнакъ отъ китви уморенъ
 Въ дома отъ старинъ оставалъ.
 Испрацалъ сына си на кой, и око дренъ
 Свои-ж саги-ж-тѣ мѣ подавалъ.

И този вечеръ, о свѣтликава лѣна!
 Бѣва ли, нѣкъ подъ тьменъ облакъ са подавашъ,
 Блѣдавъ, меланхолнъ, скъренъ свѣтлинъ,
 Съ зары тѣжовны, около мене распылавашъ.
 Погрѣй... что гаснешъ въ втробы-тѣ гажини,
 Не видишъ ли? очи отъ тебе ахъ не снемамъ!
 Предъ тебе оплаквамъ тѣжнѣ-тѣ си младины,
 И отсвѣнъ тебе утѣхъ дръгъ нѣмамъ.
 Самичакъ тѣкъ, на голы камыни стѣны,
 Навъртамъ са по мѣх-окраси развалини.
 Умысленъ; ахъ тѣкъ има въ тѣзи схемпни
 Отъ дирки-тѣ на старо-славны години.
 Разжжкани-тѣ камыни по трапица,
 Сравни-тѣ палати, съ травъ и прѣсть покрыги,
 Ахъ качини подражмѣквамъ грочица
 Тѣдѣсь да съ нехнаино зарыти.
 Милчатъ, не даватъ гласъ нѣми-тѣ камыни,
 И вѣтъръ-тѣ като развѣва горска шѣмъ
 Рѣчь ти не произносъ; но отъ старини
 Въспоминанье тѣкъ живѣй и тихо дѣма:
 Тамъ, тамъ кждѣтъ протакатъ свои-тѣ върхове,
 Высоко по стѣмный горизонтъ некесный,
 Оголенни отъ слабъ-тѣ си хѣлмове.
 Надъ втробы-тѣ лакатѣшки прѣдѣсни;
 Тамъ нѣкога си на обкиченъ съ слабъ тронъ,

Съ скриптъ на ржцѣ, седѣлъ ѹнѣкъ Карана;
 Отъ тамъ на кой излѣзбала съ вѣхророденъ конь
 Юнала, и гѣздила сѣ какъ страшенъ змѣй въ Балкана.

Промѣна.

Тѣженъ съмъ сега напрасно.
 Вы за тѣй глечите мѣнь,
 Ахъ кѣхъ веселъ съ сердце ѡсно,
 Като слънце въ младый дѣнь.
 Драга кѣ на мѣнь хорница,
 тихій чѣчоръ на лжж,
 въ тѣмный вечеръ гласъ отъ птица
 и прохладна безрника.
 Любахъ что е сердце мило
 Яко злыи разжжжкъ спи;
 Но ми лике измѣнило,
 И сердце ми не тѣрпи!
 сичко минж, и напрасно
 Дири-ж минжлы-тѣ дни.
 ѡсно неко ми ѹжасно,
 Драги ноцини тѣмнини;
 Мили облацы ебхлати
 Яко силенъ джждъ рѣчи,
 Яко вѣтѣри-тѣ крылатый
 Прахъ разкѣва и ебчи.

Тя.

Вы чѣхте ли какъ плаче та?
 Какъ дѣма какъ нарежда?
 Съ какъхъ сердечнж теготж

Очи кзмиз него бувежда!
 Видѣхте ли и-ж какз милѣи,
 Какз кыстры слазы рони?
 Яхз! до кога ще да жалѣи,
 И мисли-тѣ да гони?

Незнайте вы каква кѣ та,
 Какз весела и драга!
 Горка та! рано на свѣта
 Пролива слези благз,
 Изгуби радость сзсз денье,
 На младость сжззи лѣе.
 Бдиниц неше и-ж помане
 Неше и-ж пожалѣе.

Т а м о.

Видѣли тато гдѣ цвѣти-жтз
 Зелени-тѣ и-ж доли,
 И върши-то си гдѣ плетжтз
 Высоки-тѣ тополи?
 Видѣ ли старж планинж
 Сзсз разны вилки покрита,
 И нейна-та височина
 Небе-то какз подпирз?...
 Тамз жали-ж азз
 Да бждж сз васз.

Тамз вѣи-жтз тихи вѣтрове
 И листовце люлѣи-тз,
 Тамз чѣвашз птичи гласове
 Любовно како пѣи-тз.
 Обчарски пѣсни вилкове
 Вз долины-тѣ зелени,
 Тамз гдѣтз незнаи-тз лдове

*

Сърдѣца-та имъ блжкени.

Тамъ жал-ж азъ
Да бждж сѣ басъ.

Ходили тамо гдѣ тече
Быстра катъ сълзи вада,
Гдѣ перонига са влече
По цвѣтнж-тж либадж?
Видѣли чбчорж какъ рами?
Стрѣди трави омыватъ,
И тамо гиздави моми
Кврчази си наливатъ,

Тамъ жал-ж азъ
Да бждж сѣ басъ.

СПОМЕНЪ.

Тамъ горѣ, задъ балкана, има мѣсто
Не е прочѣто, него толко ъсбаво,
Но азъ са сѣ него запознахъ въ иргенетво.
И сѣ таенъ споменъ то на менъ е либаво.

Тамъ дико, прѣсто все; но на година шеста
Какъ отъ тѣи мѣсто азъ съмъ удалень;
А тайный споменъ отъ люковъ злочеста.

По-злѣ ма мжчи, и рани отъ день на день.
Тамъ мило лице вѣчь за менъ непоманѣва,

и кждравы косы

за мене не реси;

Оъ люковъ сърдечна пламенна,

прѣдъ свѣтлж-тж лѣнж

Дрѣгара си кезъ насыта цѣлѣва;

Оъ даръ менъ обрѣчанный, то дрѣгито дари,

А тайный споманъ на минало-то менъ гори.

ОТЧАЊИЊЕ.

Отъ общества-га
 Здалеченъ,
 По Брежища-га
 Осамотенъ.
 Тѣкъ азъ отчаланъ
 На адове-тѣ
 На плачове-тѣ
 щъ кждъ ровъ.
 Катъ странно птиче
 Въ пѣствини пищъ,
 Твърдо момиче.
 Щъ да поищъ
 Отъ мой-тѣ сълзи
 Изворъ въ горы-тѣ
 Междѣ травы-тѣ
 ще да прилѣи.

Тѣги дѣшеви
 Въ плачь сѣ претваратъ
 Гори сѣ плачевный
 Гласъ отговаратъ.
 Сѣсѣ горестъ гледамъ
 Сѣкта, и братство;
 Я за когачество
 жалѣи-жъ грочъ.
 Листецъ откъенжтъ
 Самъ отъ лилака
 И отъ Долнака
 Безъ милость прженжтъ.
 Сърдце любезно,
 Не ще да рачи
 Да ма оплачи
 Да пожалѣи.

ЗАЧТО?

На далечъ въ странъ тѣкъ чѣждъ,
 Задъ балкани задъ гори,
 Заранъ рано ма разѣждатъ
 Златоогненни зори.
 Весели-тѣ; но напрасно,
 Сърце тѣжно и мзачи!
 Зальщѣкѣ сълзице лено
 Въ кметри сълзи на очи,
 Что ли тѣжно сълзи лѣи-жъ,
 Что ль въздишамъ ноць и день?
 За какво ли тѣи милѣи-жъ

И ВСЕГДА СЪМЪ НАЖАЛЕНЪ?

Азъ забравихъ отъ одавна
 Мой-тѣжъ кѣшъ кащинѣ,
 Мой-тѣжъ отечинѣ похвална
 Тамъ подѣ старѣ планинѣ.

Но отъ таматѣ не излиза
 Райска хубоость нѣжнѣй гласъ
 На мол-та драга лиза,
 И за тѣи въздишамъ азъ.

К Я Н Я Р Ч Б.

Млзкни, Ванарче у Кафесъ,
 Не пейми пѣсенъ сладкорѣчна,
 Напомна ми тѣжовно днесъ
 Станало-то въ странѣ далечнѣ.

На помна ми за у дома,
 Твоа-та пѣсенъ сладкогласна,
 Гласа на мила-та мома
 Въ средѣ ноць, предѣ месечинѣ лснѣ.

Когатѣ сѣ расплетенѣ косѣ,
 Предѣ нашъ-то сегне раздѣленѣ,
 Слъзлива бѣршаше росѣ,
 И опрощаваше сѣ сѣ мене.

Забравилъ кѣхъ 1-жъ азъ на часъ,
 Но ты запѣ, и какъ въ почвѣди
 На прави сходство сѣ нейнѣй ласъ
 И въ менѣ тѣги развѣди.

С Ы Д З Я.

У злочеста земге

На усилно време,
 Вж сиромашин-ж роденз,
 Бѣхъ отъ сички презрѣкиъ,
 На свѣта меланхолно живѣахъ.
 Отъ дѣте вж пелены,
 И до тѣснъ младини,
 На тжгж всакій день,
 Всакій день нажаленъ
 Предъ смъртж за животъ не милѣахъ.
 Но неке-то рѣши
 За да ма утѣши,
 Изеднжжъ на очы,
 Чрѣхъ сълаза да рѣчи,
 Разгорени гърди да оклиба.
 Нема горестъ вж сърдце
 Ни тжгж на лице
 И дѣша-та спокойно почива.
 На, не съмъ вече уныла,
 И животъ пакъ ми мила,
 Тѣснъ ранни гърди
 Не усѣщатъ бѣди,
 Чрѣхъ сълази вж весележ преминѣвамъ.
 Който ще да е живъ,
 И вж живота щастливъ,
 Като мѣ дожалѣи
 Той сълази да пролѣи,
 И сжснъ тѣхъ весележ да кѣпѣва.

ЛЮКОВЪ.

Вж гърди-тѣ ми люковъ, ужасно
 Отъ не-ж страдамъ и горѣ-ж,

Издихвамъ за лице прекрасно,
 Не смѣи-ж пакъ да мѣ ави-ж.
 Надежда нема заради мене,
 Животъ ми пленъ сѣсѣ вѣди,
 Бдинко ми сѣ утѣшене
 На небо асни-тѣ звѣзди.
 Кимъ тѣхъ очы-тѣ си азъ вивамъ
 И кимъ-то красны цвѣтове
 Тѣмъ азъ тѣги-тѣ си откривамъ
 Озъ сѣрдечны пѣсты адове! —
 Цвѣта-та гледамъ оживаба
 Ношна-та росна хладнина,
 Любовь пакъ мене издѣшаба
 И гѣки вѣ младѣ младина.
 Отъ день на дань все вѣнѣ сѣхнѣ
 Бехъ животворнѣ-тѣ росѣ
 На милость-тѣ ти, шѣ издѣхнѣ,
 Какъ цвѣтѣ шѣ клюмнѣ подѣ косѣ.

 У Т Р О.

Глазце-то изгрѣва
 Горѣ надѣ планини,
 Редомъ освѣтлѣва
 Полски равнини.

Водопадъ сѣ пѣни
 Вѣ вѣины стрѣминни,
 Водни искри пѣща
 Вѣ сини глабини.

Лакатѣшни бади
 Тихомъ сѣ лѣ-жтѣ,
 Край росни ливади

Птицы-т'к п'ки-жт'з.

В'кт'р'з им'з пригласа

На крода р'кчн'ий,

И далечь разнаса

Т'к'хни-т'к п'кени.

Витни-т'к морави

П'зани с'з красоты,

Г'жети-т'к ажкрави

С'з в'рховы златы.

Утро ажчехарно!

П'зано с'з драгости!

За пр'ятности,

Моє-то с'р'дце

Теб' е благодарно.

С'з х'бкости врачовни

Исток'з ты красиш'з

И с'р'дца т'жжовни

С'з него беселиш'з.

Н О Щ Ъ.

Горь от'з млечно неко

Н'к'жна-та л'зна

Тихо озарила

Ноци'з т'мнин'з.

Вижд' зв'кзди-т'к г'р'ки-жт'з

С'з асн'з св'к'глин'з!

Дол' по земе-та

Редом'з тишина!

Птици-т'к заспали,

Сичко-то м'злчи.

Незапирн'ий ч'счор'з

Излика рѣчи.

По цвѣтіа роса-та
Бисерна льши,
Вѣтрѣцѣ по гора-та
Тихичко шѣмти.

Върховце преведатѣ
Врѣхки-тѣ елѣи,
Мѣсаца здрависватѣ
Нѣжны-тѣ трави.

Тиха ноцѣ прекрасна
Оз хладнѣ вѣтринѣ!
Колко си пріатнѣ
Оз вѣднѣ свѣтлинѣ!

Ты поврѣхность земнѣ
Аикаво сребришь,
Сърдѣца подгорчени
Сладостно тѣшишь.

З В Ъ З Д А.

Звѣзда что свѣтишь въ часѣ ужаснѣ
Когато спѣща са ноцѣ-та,
О колко е свѣтѣ твой прекраснѣ
По средѣ ноцнѣ-тѣ тѣмнотѣ!
Изъ облацы-тѣ ты подембаши
Блистателнѣ-тѣ си глабѣ,
Вървиши, величествено срецвашъ
Высочинѣ-тѣ хжамовѣ;
Отъ истокѣ ты сега катѣ идиши
Отъ кѣмѣ далѣоки долове,
Речи ми, о звѣздо. что видиши?... —
Млчатѣ вихрѣшки вѣтѣверѣ,

Далеч са чѣва шѣмоленѣ
 Отъ выстрижій-а водовлакѣ,
 Взлами-тѣ тамо съ устрѣмленѣ
 Ударбатѣ камънный-а крагѣ;
 И дрекни-тѣ мѣхи вечерни
 На славы-тѣ свои крыла,
 Тамѣ по широчини безмѣрни,
 Брамчатѣ, лѣти-жатѣ на крѣжила. —
 Свѣтло мило! что не казваш!
 Что видиши горѣ катѣ сѣдиши?
 Что тѣи тѣжовно ты залѣкуваш
 Да никомѣ не са авиши? . . .
 — Съ радость взлами-тѣ свѣтлоасни
 Шжатѣ да та на обиколѣ-жатѣ,
 Космы-тѣ ти толко прекрасни
 Какъ снѣгѣ шжатѣ да ги увѣли-жатѣ.
 О тихаа зара! прощай.
 Съ аз голѣманѣх свѣтлинѣх
 Ты часто мене поскашвай
 Какво-то въ прежни-ж младиѣх.

С Л А В Ъ Й

Чѣхѣ гласа ти славей сладкогласный
 Междѣ листи въ кичасты горы,
 Ты посрѣщашѣ мѣсца май прекрасный
 Предѣ слънице, прехѣ злати зоры.
 Видѣ-ж потрави росѣ алмазна
 Выси, като вѣсерѣ на гърди
 Нѣжни; но животѣ-тѣ ми подгазна,
 И сѣрдце повѣнѣх отѣ бѣди.
 Даль не помнишь какѣ са съ тебѣ надварахѣ

Да посреќамъ и азъ кичливый май,
 На гласа ти какъ са отговарахъ
 Тамъ отъ росовлечный рѣчный край?
 Какъ гласъ-тъ ти преди да развѣди,
 Пьстрокрѣлни легки пемперѣ ди
 По цвѣтѣ-та да са разнесѣтъ,
 Азъ сѣкирахъ майска-та роса.
 Та и нинѣ лицабо дрѣгарче
 Озъ пѣсенъ среќашъ маа; но отъ зло
 Твой дрѣгаръ сѣнпанъ жално плаче
 Боленъ, слакъ, отпадналъ, налегло.
 И не може бече както пьрвенъ
 Да предбара слѣнце предъ зори,
 Но не болно у легло замьрвенъ,
 Жаденъ погледъ мѣта кьмъ гори.
 Предъ очи ми гробъ отворенъ
 Скоро скоро иде черный день!
 И на вѣки твой гласъ разговоренъ
 Ше да мазкне зарадъ мень.

ГОРИ.

Отъ планински-тѣ рѣтища боѣица
 Снѣжлива низко, като че пьлзи,
 Оклива блѣдобрѣхла-га травицъ,
 Какво-тъ горещи крѣвави сьлзи
 Гжрды-тѣ на злочеста удовица
 Кога прегрѣѣба дрѣвны си дѣвица.
 Гори посьрижали и меланѣлни!
 Вы голи, блѣдни като колни,
 Безвиденъ, както хажомѣлз мрѣтвѣцъ,
 Люлѣи са тѣкз тамѣ самъ сѣхъ листецъ.
 Оплакѣ вѣтеръ васъ, бѣчи нареѣѣда,

Но вы не тжните, у васъ надежда.
 Стѣдени-тѣ вихрѣшки Весни
 Сѣбаратѣ жьлты-тѣ ви листове,
 Но пролатѣ прозвбательна, сѣ зелены
 И прѣсны, пакѣ оклича ваш-тѣ вѣрхове.
 Я человекѣ катѣ покѣлей вѣ гроевѣ слиза.
 Да чака срокѣ, обкытѣ ѣ гнойнѣ риж.
 Речете ми речете, о любезни
 Гори! зѣшто тѣй младость-та ми чезни?
 Безѣ да сѣ враца; както вашѣ разцвѣтѣ,
 На пролѣтѣ дважды вѣ този бѣлый свѣтѣ.

ВОСНЬ И СТАРЕЦЪ.

Посѣрижали днесь сички-тѣ трави,
 И пожьлатѣли, вижѣ, гори зелени!
 Все покѣлѣли планински глави,
 И вѣ долища-та спѣща сѣ мразѣ стѣденыи.

Природа-та какѣ старецѣ предѣ брата
 Гроковни, сѣ кждры ослани' оккичанѣ
 Вѣвамѣ ли что отвара свой уста
 Завѣтѣ послѣдныи сынѣ да нарича.
 Зелены-тѣ джебавы, гдѣкто кѣхѣ
 Како невѣста гиздава окнизани.
 Зеленый тѣхуный нанизѣ ослани
 Слана, оголени вѣчь почьри'кѣхѣ.
 Покрѣти сѣ сабанѣ кѣлѣ высочини,
 И камьны-тѣ осребрава вѣггри-та водица,
 Цвѣкто-оксыпанни-тѣ равнини
 Сѣбахли какѣ хѣбость та на мрѣтва дѣвица
 Влѣдѣ мало ще югѣ топлый да покѣи
 Ще махне мрѣтво-то природы покрѣвало,

И какъ отъ гробъ встала, ще да са засмѣи,
 Раззеленило, все подъ блѣдность что е спало
 Тамъ тихій зефиръ ще зашѣмоли
 Въ джеравы-тѣ джеобы,
 И слабий-а подъ сѣнки-тѣ елхови
 Горы-тѣ ще развесели.
 Но старцѣ югъ главный не разстопѣва снѣгъ,
 Нито кривъ-тѣ мѣ Зефиръ подмладѣва;
 Покривъ съ бѣло платно, въ покойный крагъ
 Въ нечувственность закабно пролѣтъ ожидава.

СВѢТА ПЪСАНЬ.

Какво е на клетый-а смрътникъ гробъ неговъ стѣдний?
 На сѣхо нувлеченъ слѣдъ бѣрж коракль сшрѣшенный.
 Животъ-тѣ е море испълнено съ вълненьа страшни,
 Коракльничъ е человекъ съ бѣды-тѣ что са кори
 И трѣдобе-тѣ съ завѣдѣва-та. отъ сѣверъ бѣри,
 Что блжскатъ корака изъ подмоли ужасни.

* * *

Яко умрж, дѣщице, недѣи оплакватъ смръть-тѣ ми,
 Что си ма сторила да съмь въ животъ съсѣ горесты
 Вла, и мон-тѣ очи,
 Съ сладкѣ цѣлѣвкѣ, заключи,
 Ты мрътви цвѣтѣве хвърли надъ гроба брѣхъ прѣсть-тѣ ми.

* * *

Отъ смръть азъ не трепера;
 Отъ сичко что остававъ въ този свѣтъ азъжовни,
 Жали-ж ухайбе-то на пазвы-тѣ ти благовоини,
 Жали-ж за мой-тѣ лирж.

СТАРА ПЛАНИНА.

Изгрѣка ношна-та ламбада,
 Орехри джалоски-тѣ долчини свѣтлина.
 Повѣй повѣй вечернаа прохлада
 Бѣлѣй са ты пред мене стара планина!

Взема дѣнавѣ долѣ на поле-то
 Свзвирамѣ азѣ, мѣржей са росна равнина,
 Яхѣ, споменѣ-тѣ на нейнѣ-тѣ хѣвавинѣ
 Влече и мамѣ ми сърце-то.

Замокрихѣ ми сѣлѣи по страни,
 Дѣша-та ми кипѣ, примира (каладисѣ),
 Познаници мечти околу менѣ са скирати;
 Припомнихѣ люковѣ-тѣ на предни-тѣ си дни,
 И мѣжи и тѣла, приѣтностѣ и отрадѣ,
 Отѣ желѣи и надеждѣ пѣстѣ праздиниѣ.
 Повѣй повѣй вечернаа прохлада,
 Бѣлѣй са ты пред мене стара планина.

.

НИ НИКИФОРОВА-ТА СМЪРТЬ. (изѣ Яприловѣ)

Приѣтель-тѣ нѣ нѣма вече!
 Пресели го задѣ гровѣ смъртѣ-та,
 Живота мѣ като прѣсѣче,
 Удалечи го отѣ свѣта,
 Горкана си! вси ще умреме,
 За сакого са готѣи гровѣ.
 Смъртѣ-та не гледа редѣи и време
 Отѣ насѣ е всакой неинѣ ровѣ,
 Тѣзи бѣхѣ лични и богати,
 Прекрасни, млади бѣ стройнѣ врьстѣ!

лежатъ тамѣ, днесь, дрѣхи злати,
 а тѣхъ покрыва хладнъ прѣсть.

Тѣхъ кѣхъ силни и юначни!

И тѣхъ смърть та съ единъ ударъ

Събори до жилища мрачни,

Гдѣтъ съ еднакви робъ и царъ.

Ахъ кратковременность свѣтовна!

Какъвъ кы кылъ йдамовъ сынъ,

Отъ смъртих-тѣ кося отрокнх

Не са ѿ укрьмъ нито единъ.

Смърть-та отъ милость не разкира,

ни отъ чбствителни сьрца,

Коси кезъ разкоръ и прикыра

Иргени, старцы и дѣца.

Блазѣ томъ что е поминъмъ

на този свѣтъ все съсъ людовъ,

че тамъ, въ небеси-тѣ градинъ,

вѣнецъ за него е готовъ.

Какъ нашій дрѣгъ, что кѣ любезень

на свой-тѣ и на всакого,

на общество-то ны полезень

безъ вредъ ни на едного.

Пріатели! мы нажалели

длзгъ тѣжнѣ да мѣ въздадемъ,

сълзы надъ гроба мѣ стѣденыи,

и мы така щемъ да умремъ.

На гробо В. Ярилова.

Мълчаніе и тишина

въ мрътвешки-тѣ жилища;

но въ тѣзи глѣхъ тьминнх

кого азъ дыри-ж, ни-ж?

На кръсть, грамади камънини,
 Писма, и мѣхъ, и плесень.
 Априловъ! гдѣ си ты? Стани,
 Продѣмай изъ домъ тѣсенъ.

Азъ твой съмь сродникъ, отъ земли-ж
 Далечнѣ, тамъ отъ Балкана;
 Дошелъ съмь да те поздравѣ-ж,
 Млечишъ ты! Ахъ горкана!

Почивай, лежь... на двѣ сълзи
 Поклонь отъ твой родинни,
 А мой-тѣ данокъ ты взъми

.....

ВПИТЯФИИ.

И живъ и мъртъвъ все едно.
 Умрѣхъ, но то не ми окидно,
 Отечество-то ми е свидно.

Млада какво-то капка отъ роса
 За малко време траахъ жива;
 Дѣша-та ми са варна въ некаса,
 Прахъ-тѣ ми тѣкъ почива.

Колко-то роса въ зоры-тѣ трай,
 И красна рѣжа въ мѣсациъ Май,
 Толко траахъ на свѣта,
 Ангелъ на има и на красота,

Надписъ на портрета Венелина.

Умрѣла ѹ тогасъ
Кога-то сѹ живи насъ.

* *

Праха-тъ ти въ тъмный гробъ почиба,
Но памать-та ти еще жива,
И ще живѣе.
Догѣ-то слънце-то надъ Бѣлгары-тъ грѣе.

На портрета Ярилова.

Ты на животъ бѣ милостивъ,
За то и слѣдъ смъртъ тѹ си живъ.

На портрета Шишмана.

На твой-то брѣма кашина преславна издѣхнѹ;
Не съществувате въ свѣта отъ-давна и та заглѣхнѹ.

ВѢРОДОМСТВО.

Пакъ на коварства сѹ готови
Что бѣхѹ дѣлѣски бѣга,
Плетѣтъ бѣди за мене нови
Отъскать отъ мили мѣста.

Какво притворство чѣдно!
Добро и зло сѹ единъ азъкъ.
Какъ промѣни безъ трѣдно

Хвалы, на скоризнень выкх?!
 Кога не съмь ти вылх люкхень,

Зачто са милкваше предх менх?

Показваше ми са полехень

Кога си выль препагхбень.

Коварне! да ти отмети-ж не мож,

И азх какх ты челкхх и слакх;

Но ты, збойса варх отх Бога,

Смири твсй хвкрскій нравх.

Не кжсай тбй сърце строшено.

Что та е вкрно люкнло

На држжство-то ти увкрено

Отх край до днесх что е выло.

До вчера држжх, днесх неприателх.

И пакх сз едны и тксх уста

Какво-то I-Ода предателх

Цклавашх и предавашх Хрїста.

О ягнецх Божїй, ты хд мене

Търпкнхл си примкря

И въ теке видх-ж уткшнхь

Отх той гбкителнїй хвкрх.

Б Я С Н А.

Бдно време кога-то нхъ Влада

Испхдили стары-ткх когове,

И ткххны-ткх мкста кой гдк-то владалх

Размктали междх си въ дклове,

То едномх чогаех

Паднало са Парнаех.

Той новх стхпанїнх мхслилх често

Какво да прави него мкста,

*

Най сѣтиѣ како да мѣ изнесе
 Пѣстилъ осли тамъ да пасе.

И ето еше въ сѣщѣ-тѣ годинѣ
 Отъ тѣзи почетни дрѣжина
 Ђдинѣ дрѣтлакъ Оселъ
 Незна отъ гдѣ доземъ,
 Че спървомъ Мѣзи тѣкъ живѣли
 И сладки пѣсни пѣли.

На вчасъ свѣира старо младо,
 Все что пасало по Парнаса стадо

И проговорилъ имъ така:

Послѣшайте что ѣж рекъ.

Любезни, скопѣсни дрѣгаре!

Вы знаете колко годишно сѣмъ магаре,

Отъ дѣда и отъ кака чѣвахъ азъ

Че таа планина была Парнасъ

Что е за Мѣзи отредна

И настанена;

А пакъ какво-то гледамъ днесъ

Намъ са паднала таа честь.

Разбира са че на свѣта умръхнѣ

Да слаша грозный Мѣзинъ гласъ,

За то така ги и неплахнѣ

И на далечъ пропхди отъ Парнасъ.

Ако да питате вы мене,

Не сми за вѣтъра тѣкъ настанени;

Прицѣло са е на свѣта

Да чѣи и на гласа ны сладость тѣ.

Но Хайдите сега сѣ гласъ асенъ

Да запѣмѣ нашѣ-тѣ пѣсенѣ

Азъ ѣж почнѣ, и вы слѣдѣ мене

Како да стане хоръ сгласенъ.

Не бойте са, о дрѣзи,

Мы лесно ѣемъ да замѣнимъ

Испжденими-тѣ деваѣ Мѹзи,
 И тѣкѣ на вѣки џемѣ са настанимѣ.
 Тогаѣ сичко стадо, на това ослово
 Красно-хитро-сплетено-слово
 Ребналаѣ старѣи оселѣ на чело,
 Слѣдѣ него сѣ гласѣ ѹдесенѣ
 Запѣлаѣ е всакѣи свой-тѣж пѣсенѣ,
 Единѣ на тѣнко, другѣи на дебело.
 И реѣкѣ и красѣкѣ не разѣранѣ,
 Като че са дигналаѣ кербанѣ
 Сѣ хилады ненамаѣхани кола,
 И заскрипѣкли какѣ продрани тѣрѣвила.
 Горѣи ослоѣкѣ хорѣ! не харосалаѣ,
 Сѣтѣпанѣ-тѣ имѣ са разѣдосалаѣ
 Пристигѣва тоѣи часѣ
 Сѣ слѣгы-тѣкѣ на Парнасѣ,
 И смѣкѣва ги кѣѣ рѣчь,
 Пропѣжда ги далѣчь.
 Не имаѣ себеси че си нѣкѣю.

С Л Т И Р Я.

Като вѣ горѣ высоѣи корѣ
 Надѣ дѣрѣи са вѣздигнѣлаѣ
 И облаѣи пристигнѣлаѣ,
 Така вѣ града ны стихо-творѣ.
 ѹѣ слаѣ-та мѣ вѣредѣ гѣрми,
 Като вѣ платникѣ вѣргѣно,
 Като хѣвѣнче строшно
 Изѣ подѣ Парнаски калдарѣми.
 Но, о почтѣнѣи Господарѣ!
 Хатѣрѣ да нѣ ти остане
 Отѣ твоѣ-то списанѣ
 Дичишѣ, че си маѣ Гобедарѣ.

Какво тѣ е писано чети
 Ако пакъ искашъ по-добро
 Въ рѣкѣ ти книга и перо
 Хвани че напиши и ты.

ОТРИВКИ ОТЪ ПИСМА.

Незнайте ли какъ съзи азъ прольвахъ
 Кога-тѣ безъ боли-ж съ васъ съ радѣлихъ?
 И колко страдахъ гдѣ-то какъ отивахъ,
 Отъ гдѣ и на кждѣ околнихъ!...

Пакъ азъ при толко горестни страдања
 Далечъ като съ скитахъ въ тѣсь мѣста,
 Въ дѣшѣ-тѣ си таахъ въспоминанѣ,
 И има-то ви шепнахъ въвѣ уста.
 Сърдце-то ми съ сърдце-то ви останѣ
 Безъ него азъ испаднахъ въ тѣ страни
 Затѣленѣ отъ горы и планины,
 Самъ сълазы ле-ж въ средѣ Балкана.
 Можъ вече мы да съ несъберемъ!
 Можъ тѣй, докрай радѣли, да умремъ!!
 До днесъ съмъ бѣлъ на сичко злополѣченѣ,
 Умрѣ надежда-та ми за напредѣ
 (Азъ отъ дѣтинство тѣй съмъ си наѣченѣ)
 Сѣдѣката не мѣнава своа рѣдѣ.
 Не видѣхъ азъ день съ златѣ зорницѣ,
 Нито безъ трѣнѣе рѣжѣ въ мѣсѣцѣ Май,
 И на живота си цѣкта, горчица!
 Какъ го минухъ, отъ Вази бѣскоѣ знай....
 Но, ... знайте ли какво сърдце е въ мене?
 Азъ живо помни-ж ваш-то дрѣжество,

Въ тѣги и скърби, то е утѣшеніе
 Тѣдѣсь на мой-то единочество.
 Азъ въ басъ живѣи-жъ съ такво мечтанье
 И вѣрвамъ какъ ще то да ми остане.
 Така цвѣти междѣ горы-тѣ крини,
 Улита безъ да го скърѣ едини!...

Земнете днесъ въ мой-то поздравленье,
 Кой-то испрашамъ вамъ изъ отдалень,
 Смыслете какъ-то азъ и въ за мене,
 И ми барнете кѣрѣ единичкѣ рѣчь.

ЗА СОФІА. ГРАДЪ.

„Ще ли да лежишъ ещѣ въ тьмотѣ.
 Софіе, нѣкога похвална?!

Ще вѣнешъ ли ещѣ въ простотѣ,
 Въ таквоуи положенье жално?!

Угасиѣ твой-та слаба и хвала
 И има-то ти са не чѣба;
 Бѣдамъ ли нигдѣ по свѣта съ хѣлѣ
 За вѣченѣ срамъ са поманѣва.

Не мислишъ ты за предни-тѣ дене,
 Не слѣшашъ искрени съвѣты,
 И кой-то дѣрзни да ти помане
 Пострадва отъ навѣты.

Горди-жѣ са малки-тѣ села
 Съкъ забедниѣ зчевни,
 Я ты! гдѣ въ тебѣ таквиѣ дѣла?
 Или не съ ти тѣ тотрекни?...

Твоитѣ чада съѣди сынове,

Горчави сълзи катъ проливатъ,
 Свезъ плачь лѣти-жтѣ по чужды градове
 Ученье да добыватъ,

Ты равнодушно гледашъ на това
 И мръзнатъ ти какъ ледъ гърди-тѣ,
 Мрътвѣй сѣрдце-то ти. Вж главж,
 Не зрѣли бѣхнатъ все мечти-тѣ.

Таквожи ли сѣрдце нечувствено
 Измъ твои-тѣ любезни чада
 Бато че носишъ има бащино
 Таквасъ ли хладнина са пада?

За тѣхъ какъ да не та сѣрце боли?
 Родителска ль у тебе кръвь неври,
 Или вж гърди любовъ та не гори?!

Смили, ты, нежњи-тѣ имъ младини
 Почувствѣбай и сжжалѣние
 Снакди ги свезъ спасокнини
 За да довы-жтѣ ученье.

ЗА ВРАЦА.

(Градъ Вратца са оплаква на гора-та).

. . . . Три пжть са, горо. ты развива
 И три пжть рони листове
 Три пжта тебе снѣгъ покрива,
 Отъ какъ мои-тѣ синове,
 Като роса млади дѣчица,
 Измъ истокъ мѣтатъ погледн;
 Ожидатъ аснж-тж зорницж
 Свезъ свѣтлость да ги охари.

Горки-тѣ, колко сж злочести!
 (Отъ немаренье бащино)

Не са зорница-та помѣсти
 И тѣмъ да свѣтне мжнено.
 За тѣхъ вѣстоки съ тѣмъ преблени,
 Зора побѣга ѿ мзгли,
 Задъ чѣрний облакъ затѣленъ
 Златый прозорецъ не льци.

Немогѣтъ никѣдѣ да идѣтъ
 Замрежено имъ предъ очи
 Свѣтливо слзничце не видѣтъ
 На колесарка какъ чѣрчи.
 Сѣмнало ли е не познаватъ,
 Намѣрватъ са все въ ноцъ мрѣчкѣвъ,
 И крѣпка-та имъ младина
 Издѣхва въ клетъ тѣмнинъ.

ЗА ТРАВНЯ.

„Мило село! знашъ ли че съмъ принѣдѣнь
 Да не мысли-жъ както помѣнѣвахъ
 Да захрѣви-жъ сичко что каинѣвахъ!
 Скоро, скоро щѣ да бѣдѣ удаленъ.

Остави ма и непытай что ми дозѣла,
 Тѣи сѣрце е и рѣниса отъ тѣги.
 Какъ не знаешъ отъ что ми е докрѣвѣло
 Каго чѣвашъ жалбы вынѣги?

Азъ не считама прѣвни трѣдове,
 Даръ отъ мѣнь земни ги, село мило!
 И не пытай сѣсь кои си добе
 Клето сѣрце толко охладило.

Приготви ми прошка, време наклижи
 „Съ когомъ“ да ми кажешъ въ часъ послѣдний
 Нека отъ далеко та погледни
 Мое-то око, (злогъ не бѣржи).

Нека са изнизвашъ моитѣ дене,

Какъ мзниста изъ ржѣѣ момински,

По далечны краища чѣждински,

Нека никой да нѣ ма помане

Само ты, о селище любезно,

Катъ си сѣ за честь заселило

Свирай сичко что ти е полезно,

И не стой какво-то си было.

Оъ умъ обширенъ сѣ дѣхъ си ты дарено

И разкыраши что е злато что сребро:

Знаши че нищо не е отредено

Изкери кое-то видиши по-докро.

Что са грыжешъ ты заполахъ чѣждаж

Кога твоей-та не е настанена?

Знаши ли пролѣтъ кой травы разкѣжда?

Зелениль са трава осланена? . . .

АНЕКДОТИ

РАДАНЪ ВОИВОДА.

Въ время-то на Константиноградскій императоръ Васи-
ліа кога-то Българско-то царство подпадало подъ Гръцкж
власть, и нова-та еше столица, Търново, была окладана,
и нѣколко градища а повече-то планински не были еше по-
корени, междѣ кои-то были и братца. Вратчанскій по онова
время правитель Раданъ виевода, като видѣлъ оцѣж-тж бѣ-
дѣ и позналъ мѣчностъ-тж за да упази разложенный на от-
ворено мѣсто градъ братца, дръпнѣлъ сѣ задѣ прѣхода на
тѣсны-тѣ, отъ естество-то направени братца въ крѣпость-
тж сѣ горы градъ и тамо юнашки сѣ запазувалъ и отбы-
валъ сички-тѣ Гръцки нападеніа.

Видѣлъ много крѣкопролитни опытаніа брѣхъ крѣпо-
сть-тж Гръци-тѣ видѣли, че заради сгодно-то и мѣстопо-
ложеніе, и заради юначество-то на Български-тѣ войскары,
что сѣ сѣ затворили въ ней-ж сѣ хитрый си виевода, не
щѣтѣ да можѣтѣ да и-ж привземѣтѣ; Отверѣнѣ това прѣс-
нати-тѣ по горы-тѣ Българи сѣкой день сѣ прикирали
въ крѣпость-тж, подѣ Радановы-тѣ знамена. И тѣж Гръ-
цы-тѣ въ страхѣ да не км Раданъ подкрѣпенѣ нападналъ
на тѣхѣ, намислили да употреки-жтѣ нѣкакѣж хитрость и
прекрасли сѣ въ града.

Сынѣ-тѣ на засѣднѣльнѣ въ Вратца Гръцкій полков-
никѣ, жѣденѣ за слава, и като вѣщѣ на Българскій ѣзыкѣ,
наумилѣ си прокленѣ самси да сѣ вмѣкне, като Българ-
скій войскарь, въ сториградскѣ-тж крѣпость и да погѣби как-

то мѢ прилѣгне храбраго Радана. Намыслила и завършила да вѣде превранѣ въ крѣпость-тѣ.

Той сѣ казала сынѣ на дрѣги нѣкоя чѣтовени Килгарски воєвода и вѣла на учение въ Царигради че, дошелѣ сега да помогне на погиванио-то си отечество. Радани самѣи сѣ голѣмѣ почетѣ го приелѣ, и той отѣ това въсприемвание разсѣдилѣ за безопасность на живота си сѣ отрова да лиши Радана отѣ животѣ и вѣводство, и тѣй дѣрилѣ време.

Междѣ това Раданова-та дѣщерѣ Велка свална отѣ ловко-то обхождание на прекрасни гостѣ страстно сѣ влювила въ него. Самѣи Радани не сѣ прихиралѣ на обходѣ-тѣ имѣ облягвани сѣ знаменитность-тѣ на измыслини мѢ родѣ; но писма ѹловени отѣ сѣгледачѣ-тѣ дали мѢ да разбере кой е, какво мысли и за зла честь видѣла какѣ и единика-та мѢ дѣщерѣ е готова да остави баща си и да вѣгѣ сѣ опасни чѣжденецѣ.

Огорчени до крайность за измамѣ-тѣ си, той потрѣсилѣ ѹжливи си гостѣ, и го намѣри сѣ Велкѣ надѣ братца-та отѣ гѣ-то и показваше разложенни въ полы-тѣ на планинѣ-тѣ гради братца, и Гръцкѣ-тѣ стражѣ готовѣ-тѣ да ги приеме. Въ часа на гѣ-та си кога-то сподирници-тѣ мѢ обехоржжвали открити врагѣ, той схватилѣ дѣщерѣ-ж си за косѣ-тѣ и сѣ дѣмы-тѣ: „ѹмри издѣйнице! комѢ-то не е мило отечество-то и родѣ-тѣ мѢ, не е достоени да гледа сѣнце-то.“ Въ сѣщѣ-тѣ си десницѣ отрѣзалѣ главѣ-тѣ и.

ѹплашинни Гръкѣ стоѣла вързани предѣ него, но той сѣ сѣки-ж-тѣ си сѣрѣзалѣ вѣски-тѣ мѢ, оставилѣ го свободенѣ и рекзалѣ: „Иди рѣчи на ваща си да вѣде готовѣ, ѹтрѣ сѣ мои-тѣ юначни сватове щѣ мѢ дойдѣ на кѣрѣвѣ сватѣж“ и дѣйствително на дрѣгѣи дѣнь побелѣ юначнѣ-тѣ си дрѣжинѣ кѣмѣ града, гѣ-то въ крѣвопролитѣнѣше сраженѣе ѹбилѣ виновника на дѣше-

риниш-тж мѣсмерть и сами паднахъ поѣдоносци. — (замѣчаніе). Единъ хвърлей надъ града вратца има едно тѣсно устїе на високи тѣ стѣни, кое-то са казва вратца. Отъ лѣвж странж кѣмъ паднѣ на тѣзи камени вратца, стѣнж-тж е оклана отъ нѣчто черно, кое-то тѣкашни-тѣ жители наричатъ Велкина-та кръвь, тѣка сѣ и стори града и вѣводишъ долъ что носатъ и до сѣга сѣщо-то има.

МОМИНВѢЯ-ТЯ СТѢНЯ.

Междѣ Габрово и Сибалево на пѣта, кѣмъ сѣвернж странж, има стѣна висока, и надъ нея отгорѣ равнище на кое-то са видѣ-жтѣ развалины отъ пѣтѣ старѣ гради. На старо время (дѣматѣ тѣ дѣкашни-тѣ жители), като са превзела тѣа крѣпость, поѣдители-тѣ разарени за упоритство-то на укрыти-тѣ въ ней-ж Българи поклеми сѣги да истрекатъ до единъ живѣ дѣшж. Красота-та на дѣк Благо-родни дѣвицы развѣкала клетѣж-тж, и истрекителный мѣчителскій ножъ пощадѣлъ нѣкѣнж-тж имѣ младинж, за да ги лиши отъ дѣвичекж-тж имѣ невинность. Колко мѣчителна была за дѣвѣтѣ дѣвойки тѣа пощада! Тѣ са погледнѣли една-дѣрѣж и погледитѣ имѣ открили сѣгласїе-то на сѣрдечны-тѣ имѣ чѣвства.

Оставени подѣ стражж въ палаты-тѣ, что были надъ стѣнж-тж, да умремѣ, рекла една-та; Да умремѣ отговорила сѣрѣга-та; а не да останемѣ недостойни на Българекото има. Безчестїе-то е по страшно отъ смѣрть-тж, а невинность-та и въ гроба е сладка. Това рекли, сплели длъгитѣ си коѣи една у дѣрѣж, за да не са побон една-та като скочи понапредѣ дѣрѣга-та, уловили са за рѣцѣ и хвърлили са.

Читателю! мѣтни невѣненъ вѣнецъ на гроба имъ, и
почети съ славы съ жалѣніа память-тѣ имъ.*)

Заклеж. Раскажатъ че на стѣна-та има исдѣлано
образа на двѣ момѣ съ сплетены косы и развѣкани дрехи
каго скачатъ.

*) Можаше да помѣстимы еще анекдоти, но единъ Любого-
дницъ са обѣща да ги печата на свое иждивеніе и мы при-
бавихмы вмѣсто тѣхъ друго.

РАСПИСЪ

НА

РОДОПОБИВЪ-ТЪ СПОМОЩЕСТВОВАНЪ.

Т Ъ Р Н О В О .

Всепреподобенъ отецъ Григорій Рылскій ; 1	— Христо Къцаръ отъ Блена 1
Благог. попъ Петко Н. 1	— Станю Славчовъ 1
— Попъ Стерю 1	— Танасъ Ивановъ Гавровецъ 1
— Попъ Кочо П. Ивановъ 1	— Станю Стоевъ отъ Коювци 1
— Попъ Иванъ Плаковскій 1	— Трихонъ Недюбъ 1
— Попъ Иванъ Самоבודскій 1	— Колю Стоиновъ 1
— Попъ Йорданъ Самоבודскій 1	Почтенный момъкъ Пенчо Р. Панаѳотогъ 2
Ученый мъжъ Никола С. Миханловскій 2	— Тодоръ Карастанювъ 1
Ученолобивый Пантелей Х. Г. Весимовъ 2	— Манолъ Генчовъ 1
— Спиридонъ Петровъ К. 2	— Иванъ Станювъ Яхтаръ 1
— Теодоръ Николовъ Ш. 1	— Василъ Врачногъ 1
Учит. Д. Петръ Давидовъ 1	— Ганю Р. Басмажи 1
Учит. Димо Николовъ 10	— Ганчо Петровъ К. 1
Маринъ Д. Пиперовъ книгов. 3	Словес. Г. Георгій Аврамовъ 1
Почтенный Гачъ казанжи 1	Почтенный Г. Константинъ Х. Колевъ 3
— Тодоръ Иліа отъ Тро. 1	— Х. Сава Х. Колевъ 1
— Даню Попъ Иикола отъ Аѳековъ 1	— Иванчо Калиногъ 1
— Иванъ Пенювъ отъ Сивліево 1	— Стоанъ Мариновъ 1
— Георгій Иванъ Кождогъ 1	— Сабба Данювъ 1

— Стоянъ Дончовъ Ах- таръ 1	Учитель частный Иванчо С. Райнѣшковъ 1
— Анкѣ Христовъ кожѣхъ . 1	Ученицы. Ганчо Генчовъ . . 1
— Петръ Карадончовъ . . . 1	— Стефанъ Христовъ 1
— Георгій Недювъ Т. 1	— Иванъ Димитровъ 1
— Иліа Танасовъ 1	— Петръ Стоановъ 1
— Стоянъ Стоянчовъ 1	— Райнѣшъ Ивановъ 1
— Даміанъ Колювъ 1	— Маринъ Недѣлковъ 1
— Константинъ Ожеювъ терзи 1	— Димитръ Вжичовъ 1
— Юто Мариновъ кожѣ . . . 1	— Савва Вжичовъ 1
— Нейко Илиевъ кожѣ 1	— Танасъ Пенчовъ 1
— Николчо Димитровъ к. . . 1	— Петръ Ганювъ 1
Учитель и пѣвецъ Никола П. Василевъ з. 2	— Димитръ Недювъ 1
Ученицы Димитрій и Сте- фанъ Ганчови 2	— Николи Вирчовъ 1
— Иліа Андѣевъ 1	— Коси Танасовъ Марно- полъ 1
— Панаютъ Тодорокъ 1	— Колю Мавродиновъ Мар- нополъ 1
— Никола Х. Стоанъ Сантѣрзи 1	— Ангелъ Ивановъ 1
— Даміанъ П. Ганевъ отъ Пиперково 1	— Василъ Рачовъ 1
— Димитръ Цачовъ отъ Троанъ 1	— Петръ Варкановъ 1
— Маринъ Димитръ отъ Хотница 1	— Иванчо Петровъ отъ Кованлжкъ 1
— Иванъ Х. Петровъ 1	— Христо Димовъ 1
— Константинъ Ц. Мозакъ . 1	— Стоанъ Минчовъ 1
Мѣзлюбивал Маріа Ради . 1	— Димитръ Станчовъ 1
— Хараламкій Петровъ . . . 1	— Юрданъ Вжневъ 1
— Миланъ П. Савовъ 1	— Ради Ивановъ 1
— Ангелъ Стоановъ 1	— Стамо Петковъ 1
— Стефанъ Мартиновъ . . . 1	— Колю Радославовъ при- сово 1
— Никола Ятанасовъ 1	— Танасъ Минчовъ 1
— Михалъ Тодоровъ 1	— Петко Стоановъ 1
— Иванъ и Георгъ Х. Д. Марнополъ 1	— Иванъ Х. Димитровъ . . . 1
	— Нидѣлко Станевъ 1
	— Пейко Велевъ 1
	— Иванъ Славчевъ 1
	Родюлюбивый и многостра- дальный за народно-то

Докро Стефанъ Пеневъ
Ахтаръ и сынове него-
ви: Димитрій, Нико-
лай, Параскева и Спи-
ридонъ 10

Искренній неговъ прѣлтель и
друзъ Х. Теодоръ Ко-
стогабъ 5

РАХОВЦЪ.

Благоговѣнный отецъ попъ	Г. Петръ Кириллвкъ отъ Ял-
Х. Петръ Сакеларъ . . . 1	канасъ в. 1
— Евтиміа свѣщенноинокъ 1	— Иванчо Анастасъ КСМ-
Почтенный Г. Димитрій Х.	коогабъ съ сына 1
Ивановичъ 1	— Стефанъ Параскева отъ
Благородный Николай Ди-	Ялканасъ в. 1
митровъ Ярнабдогабъ 1	— Василъ Николъв отъ Елена 1
Мѣхикословенный първопѣв.	— Георгіе Николовъ Х. То-
на църквѣ-гъ С. Апостоли	доранъ Ялканасъ 1
Г. Евстагій Петровъ Х.	— Маринъ Димитровъ жи-
Ивановъ 2	лепъ 1
Пѣвцъ Димитръ Ятанасо-	— Пеню Вилчовъ джилепъ 1
вангелогабъ 1	— Богданъ Данковъ джил. 1
Г. Х. Ангелъ Петровъ в. . . 1	— Николчо П. Христовъ И-
Словес. Иванчо П. Теодоровъ 1	кономовъ 1
— Г. Варканъ Рачовъ . . . 1	— Х. Констан. Стойковъ в. 1
Г. Теодоръ П. Анаковъ в. . 1	— Ятанасъ Георгіевъ в. . . 1
	— Венкѣ какалъ 1

РЕФЕТЪ ВЪ ГАСЕРСКОЙ.

Почт. Спиридон Димитровъ 1	П. Назаръ Стоановъ . . . 1
— Х. Параскева Докревъ . 1	— Димитръ Стоановъ . . 1
— Х. Евстагій Христовъ . . 1	— Иванчо Димитръ 1
— Николай Х. Пенковъ . . . 1	— Кънчо Ивановъ 1
— Минчо Петковъ 1	— Христо Стоевъ 1
— Стефанъ Стойковъ 1	— Теодоръ Недѣлковъ . . 1
— Теодоръ Теодосіевъ Па-	— Георгіи Ивановъ Яйнажи 1
новъ 1	— Евстагій Докревъ 1

РЕФЕТЪ АКАЖИЈСКІЙ.

Почтенный Маринъ Рашков	1	П. Дончо Христовъ	1
пѣвца	1	— Ангелъ Иванов Арман-	
— Филиппъ Окрешковъ	1	чоолъ	1
— Генчъ Докревъ	1	— Стоанъ Райков о. Елена	1
— Х. Иванчо Димитровъ	1	— Юрдан Стоанов о. Елена	1
— Вню Стойковъ	1	— Петръ Пенчов Долна Ра-	
— Стоанъ Вичовъ Травна	1	ховица	1
— Никола Иванов о. Травна	1	— Стоан Райков отъ Бе-	
— Тодоръ Ивановъ	1	крево	1
— Ягандасъ Пеевъ	1		

РЕФЕТЪ ПАМЪКЧИЈСКІЙ.

Почтенный Анастасъ Назаров	1	З. Теодоръ и Константин	
— Назаръ Петковъ	1	Момчилови	1
— Райкъ Докревъ	1	— Панајотъ Паскалевъ	1
— Христо Петковъ	1	— Димитрій и Анастас Па-	
— Христо Георгіевъ	1	скалеви	1
— Райко Христовъ	1	— Михаль и Рашо Христови	1
— Димитрій Караминковъ	1	— Хараламкіе и Михаль И-	
— Димитръ Димитровъ	1	банови	1
— Иванъ Назаров кожъх.	1	— Давидъ Константинъ	1
— Иванъ Стойковъ Елена	1	— Николай Тасевъ	1
— Стоанъ Георгева	1	— Иванъ Попъ Тетрадовъ	1
Благарскій учитель Стайкъ		— Маринъ и Теодосій Ни-	
Ивановъ Влавецъ	10	колови	1
Учен. Слов. Георгій Иван.		— Трифон и Христо Стой-	
Чертазановъ	1	кови	1
— Братъ неговъ Христо	1	— Стефан и Парашкеба И-	
— Николай и Анастасъ Га-		ванови	1
теви	1	— Димитрій Антоневъ	1
— Петръ Василевъ отъ Афе-		— Константинъ Пантелеевъ	1
ковецъ	1	— Филиппъ Пеневъ	1
— Николай Димитровъ	1	— Юрданъ Николовъ	1
— Димитрій и Теодоръ Сте-		— Михаль и Стефанъ Х.	
фанови	1	Давидови	1

— Иванъ Х. Райковъ 1	— Николаос Маринъ 1
— Стоанъ Докревъ 1	— Георгиос Теодосиъ 1
— Иванъ Докревъ 1	— Христоос Иоанъ 1
— Анкъ Белчовъ Търново 1	— Петрос Х. Иоанъ 1
Почтен. Г. Намкринъ Вичовъ 1	— Константинос Григориъ 1
Иоанис Сигаласъ Тиреосъ Ди- даскалос тис ано Орехо- вицас 3	— Димитриос Цани 1
Матитъ. Николаос Георгиъ 1	— Иоаннис Харамеъ 1
— Панагиотис Х. Стефанъ 1	— Иоаннис Николаъ 1
— Анастасиос Теодоръ 1	— Петрос Димитриъ 1
— Атанасиос Иоанъ 1	— Атанасиос Х. Теодосиъ 1
	— Христоос Х. Иоанисъ 1
	— Панагиотис Анастасиъ 1

Въ мѣнастыри-тѣ около Търново.

Игъменъ С. Преображеніа 1	Х. Силвестриъ иннокъ тамже 1
Герафимъ 1	Братъ Х. Петръ тамже 1
Исаіа Иннокъ тамже 1	Братъ Рачо тамже 1
Игъменъ на Аѣсковскій М. от. Харитонъ 2	Общо за мѣнастырь Св. Тронца 2
Игъменъ на Присовскій М. от. 2	Общо Калифарскій мѣнаст. 3

Мѣнастырь кѣпинскій.

Всепреподобный отецъ Х. Пана- сіа игъменъ 3	— Даконъ Герафимъ 1
— Отецъ Партеніа 1	Никола Петковъ отъ Зин- гивцы 1
— Отецъ Порфиріа 1	

Мѣнастырь Плаковскій.

Всепреподобный отецъ Х. Со- фроній игъменъ 1	— Константиноу Теодоровъ 1
— Богословъ Иннокъ 1	— Савва Василевъ 1
— Епифаній Свещенноиннок 1	— Теодоръ Стойковъ 1
— Теофанъ Свещенноиннок 1	— Стефанъ Жиласковъ 1
	— Велчо Иванскъ 1

Около Търново мали-тѣ селца.

Благоговѣнный Попъ Иванъ въ полискрацие 1

*

Благог. Попъ Христо тамже	1	Търчета	1
— Попъ Теодоръ въ лѣсичери	1	— Попъ Петръ въ лѣденик	1
— Попъ Петръ въ Ыиновец	1	Словес. Василь Досевъ Ѹчит.	1
— Попъ Стоанъ Самоводс.		Благог. Папа Анастасъ Тео-	
— Попъ Никола отъ Г. въ		доровъ	1
Граднице	1	Почтен. Ангелъ мѸтафчи .	1
— Попъ Властью Вилковъ въ			

БЪЛАКОВЦЪ.

Благог. П. Иванъ П. Теодо-		— Г. Христо пѸвецъ	1
ровъ	1	— Иліа Христовъ	1
— Попъ Кръстю	1	— Ювчо Стоановъ	1
Словесный Г. Недю Цанковъ	1	— Петко Стоановъ	1
Почтенный Стоанъ Иліевъ	1	— Димитръ Христовъ	1

СВРТОВЕЦЪ.

Благоговѣйный П. Иліа ико-		— Попъ Теодоръ	1
номъ съ сын.	1	Славесн. Г. Никола Иванов.	1
— Х. попъ Иванъ	1	— Иванчо Колевъ ковачъ	1

ПРИГОВО.

Благоговѣйный Попъ Сава	1	Почтенный Кжню Богдановъ	1
— Попъ Симеонъ	1	— Иванъ Минчовъ	1
Почтен. Теодоръ П. Ивановъ	1	— Петръ Манювъ	1
— Минчо Кировъ	1		

ДВБЛАВЦЪ.

Благог. Попъ Стефанъ Д.	1	— Иванчо Тодоръ	1
Почтенный Тодоръ Минчовъ	1	— ДенчѸ попъ Парановъ	1
— МомчѸ Стоанъ	1		

КОВАНДЖКЪ.

Благоговѣйный п. Драганъ	1	Словес. Ивановъ попъ Гергевъ	1
— Попъ Михаилъ	1		

ЦРОВА КОРА.

Благот. X. П. Харитонѣ 1	Братѣа X. Пановѣ за учи- лицѣ-то 1
------------------------------------	---

ВНИИФАРВРО.

Благот. попѣ Иван икономѣ 1	— Попѣ Генчо Парцалски 1
— X. попѣ Дончо Стойчовѣ 1	Словес. Драганѣ Столановѣ 1

ДРЪНОВА.

Словесный учитель Столанѣ	Г. Тодорѣ Колювѣ 1
Поповѣ 5	— Данио Рѣсиновѣ 1
Почтенный X. Славчѣ Иван. 1	— Геню Тотювѣ 1
Въ Бѣчѣкѣ вѣцѣ. Зчит.	— Геню Пенювѣ 1
Георгиѣ Пенчовѣ 1	— Георги Дончовѣ 1
Г. Епитропѣ черковный	— Иванѣ Колювѣ отѣ вѣ-
Стойко 1	мани 1
— Пенчо Рѣсиновѣ 1	— Иванѣ Христовѣ отѣ вѣ-
— Пенчо Димовѣ 1	мани 1
— Варканѣ Петковѣ 1	Словесный Зч. Иванчо ихѣ
— Нено Деневѣ 1	Казанажкѣ 1
— Досю Ивановѣ 1	

ТРАВНИ.

Благоговѣнный Икономѣ П.	Б. Попѣ Никола Икономѣ 1
Иваникиѣ 1	— Попѣ Георгиѣ Петровѣ 1
— Протопопѣ Попѣ Димѣ 1	— Попѣ Григорѣ Ботевѣ 1
— Епитропѣ Попѣ Ялекѣ 1	— Попѣ Петърѣ Врѣстевѣ 1
— Хартофилакѣ П. Врѣстю 1	— Попѣ Димитриѣ Врѣстевѣ 1
— Сакелѣ П. Димѣ. 1	Дѣховникѣ Юсафѣ Хилен-
Попѣ Белчо 1	дарецѣ 1
— Иеромнимонѣ П. Никола	Почтеннородный Никола И-
П. В. 1	ванчѣ ч. 1
— Екдикосѣ П. Констан-	Почтеннород. Никола Тодо-
тинѣ в. 1	ровѣ в. 1
— Попѣ Столанѣ Андриевѣ 1	

Почтенород. Тодорз Попз	1	С. Тодорз Ниновз а	. 1
Иванз	1	— Гено Иванз Налканчз	. 1
Почтенород. Ангелз Х. Тахо	1	— Цаню Вайчовз СантѸржи	1
Почтенород. ВзнчѸ Генков.	1	— Недю ВичѸ Халачь	. 1
Почтенный. Никола Райковз	1	— Никола ГенкѸ миню ж.	1
Почтенный. Цаню Райковз	1	— Иванз Венковз ж.	. 1
Епитропз Школскій ИванчѸ		— Георги Ратковз Гайтан-	
Т. Казасовз	1	жи 1
Епитропз Школскій ИванчѸ		— Цаню ДимѸа к. 1
Стоевз	5	— Цаню МомчѸ к. 1
Епитропз Школскій Минчо		— Цаню Тотю к. 1
Генчо Девне	1	— Никола НачѸ Терзи	. 1
Почтн. ВалинчѸ Цаневз	1	— Петрз Деню СкорчѸ	. 1
— Димитрз СтоичѸ	1	— Георги ДамѸанз	1
— Цаню СтоичѸ	1	— Момчилз Миню за см-	
— Злато ДимитрѸ	1	на си мига 1
— ПенчѸ Геню за сына си		— Взнчо Ангелз а Бажи	1
Рала вѸ БѸкѸрещ	1	— Цаню МомчѸ Казасз	1
— Петрз Пейчовз	1	— Тодорз Колю ЦѸровз	1
— Генчу тюфекчи	1	— ЦѸра Колю ЦѸровз	1
— Момчу тюфекчи	1	— Петрз Тотю отѸ БехѸвци	1
— ВзнчѸ Карагеновз живо-		— Тодорз Взнчовз за дѸ-	
пись	1	че-то си 1
— Марко Михо Вюркчи	1	Момче-га. Райко Иванчо чо-	
— Димитрз Сергевз д.	1	хажн 2
ПѸенословесный ЮнкѸ П. Ви-		— Станчо Т. Поповз	1
танз	1	— Ганю БелчѸ 1
Цою и Симеонз Симео-		— СтоинѸ П. Димовз	1
нови	1	— Марко Вьганз 1
Досо Кою живописз	1	— Икончо Котю 1
Взнчу ИванчѸ ж.	1	— Тодорз Никола 1
ГенкѸ Взню ж.	1	— Никола РачѸ 1
Витанз Димитрз	1	— ТанкѸ Ангелз 1
Димитрз и ДимѸ Цаневи В.	2	— Недю ЦвѸтко терзи	1
Тодорз Рачо волжн	1	— Кръегю Цаню живопис	1
Тодорз Кою гзнчерь	1	— Георги Цаню Тютюнжи	1
Слов. ЮвчѸ кончѸ	1	— ИванчѸ Цаню ГенкѸ	1
— ИванчѸ КончѸ	1	— Никола Тихолз 1
— Алекса Анастасз лѸкарз	2	— ВзнчѸ ТомчѸ 1

М. РайкѸ Цаню чоѸ 1	З. ИванѸ попѸ Алекса и
— ВѸнѸ РачѸ ВахасѸ 1	Юнко 1
— Тихоль КонѸ 1	— ПетрѸ ДимитрѸ 1
— СтонѸз БонѸ 1	— Георгій ТодорѸ 1
— МитѸ ВѸмѸ 1	— СтонѸз попѸ БелчовѸ 1
— Димитр Петров живописѸ 1	— Юнко попѸ Никола И. 1
— Димо стѸйчов вѸ ГакрѸво 1	— ВѸтанѸ и ДимитрѸ П.
— ИлѸ Цаню АвраамѸ 1	КовѸ 2
— Цаню ДамѸнѸ 1	— Георгій и ТотѸ ЦанѸви 2
— КойѸ ДимитрѸ БалѸани 1	— РайкѸ Никола 1
— БонѸ РадославѸ В. 1	— ПетрѸ КалѸнѸ 1
— БонѸ ТодорѸ Ч. 1	— ТодорѸ и БонѸ Ив. Ва-
— Герги ГроѸю 1	засѸви 2
ВѸдѸмнѸй ЗчитѸлѸ Никола	— ТотѸ и МинѸю Миха-
КовѸвѸ е. 2	ловѸ 1
Зченицы. ДимитрѸ ИванѸвѸ	— ДонѸо и МинѸю Трифе-
отѸ ВраѸа 1	новѸ 2
— ДосѸ ВѸтанѸ 1	— Никола ВѸнѸ 1
— Кою ДосѸ 1	— Георги МинѸо 1
— ИлѸ ДимитрѸ 1	— Христо МомѸвѸ 1
— Юнко П. ПетровѸ Ик. 1	— ИванѸ АнгѸловѸ 1
— Венко КалѸо 1	— АнгѸлѸ БогданѸвѸ 1
— Христо ПенѸо 1	— Цаню ЗахарѸа 1
— КойѸо и ИванѸ попѸ Ни-	— ЗлатѸю ПенѸо 1
колѸви 2	— Христо ТодорѸ 1
— Никола и МихѸль П. Ди-	— НиколаѸ МанѸлѸ МелѸнкѸй 1
мовѸ 2	— ПетрѸ Христо 1
— Георгій, СтефанѸ и Пе-	— Алекса Колю СемѸрѸи 1
трѸ кѸнѸовѸ 3	— МихѸль ИванѸвѸ 1
— Христо НикифоровѸ 1	— СтанѸ ЦонѸ Волю 1
— Юнко и МихѸлѸ СтѸй-	— ХристѸ Колю ЧѸларѸ 1
новѸ 2	

ВЛВНѸ.

Благо. п. АндѸреѸ СакеларѸвѸ 1	— попѸ Никола ГѸнѸовѸ 1
— попѸ ИванѸ МомѸнѸлѸ 1	— ПопѸ МихѸлѸ 1
— попѸ Сава 1	ВсепрепѸд СофронѸй Хилен-
— попѸ ХристѸ ИванѸвѸ 1	дарѸцѸ 2

Б. Теодосій Хиленд 1	П. Абрамъ Добревъ 1
— Благо. попъ Нилола Ко- стовъ 1	— Стоанъ Кръстевъ 1
Почтенородный Х. Йорданъ Х. Иванъ 1	— Иліа Х. Стефановъ 1
Люко. Х. Теодоръ 2	— Нѣкола Минковъ 1
— Х. Христо Х. Стоановъ 2	— Никола Димовъ 1
— Михалъ Х. Стоановъ 1	— Петкъ Стайковъ 1
— Х. Михалъ Николовъ 1	— Стефанъ Мартиновъ 1
— Х. Петко Х. Тодоровъ 1	— Никифоръ Мартиновъ 1
Словесный Теодоръ Х. Сто- ановъ 1	— Йорданъ Х. Йордановъ 1
— Назаръ Гѣргановъ 1	— Тодоръ Ангеловъ 1
Почит. Петкъ Х. Момчиловъ 1	— Дичо Марковъ 1
— Иванъ Х. Йордановъ 1	— Иванъ Калчовъ 1
— Стоанъ Коювъ 1	За окци-то училище 1
	Учит. Иванъ Н. Момчилов 1
	— Никифоръ П. Констан- тиновъ 1

КЪБРЕВО.

Благог. п. Савва икономъ 1	П. Недю Николовъ 1
Протопопъ П. Михалъ 3	— Иванъ Димитровъ 1
Благог. Х. попъ Димитрій 1	— Минко Петровъ 1
— Попъ Симеонъ Петровъ 1	Слов. Учит. Стоанъ П. Ян- древъ Елена 1
Благородный Х. Теодоръ 1	Благог. попъ Маркъ 1
— Станчо Драгановъ 1	Почтен. Петкъ Гранчаръ 1
Почтен. Савва Х. Стефановъ 1	— Герги Тодоровъ 1
— Савва Михаловъ отъ Ки- килово 1	

МИРАНЬ.

Почтенный Стойко Тодо- ровъ 1	Слов. Учитель Пеню Белчо отъ Търново 1
--	---

ГЯБРОВО.

Благог. О. попъ Иванчо ико- номовъ 1	Почтеннѣйшии Г. Петко Х. И. Манафовъ 1
— О. п. Стойкю Главановъ 1	— Х. Пенчо Х. Цачовъ 1

Почтѣнный Георгій Д. Хесап- чювз	1	П. Петръ Никола Рехче	1
— Андреа Д. Хесапчювз	1	— Гинко Стоино чихларз	1
— Георги Х. Хесапчювз	1	— Теодор П. Зографз трав.	1
— Х. Андреа П. Хесапчювз	1	— Андреа Продановз грзи.	1
— Станчо Јанковз арн.	1	— Стоанз Райковз папѣк.	1
Учит. Христо Слав Костовз	1	— Никола Тонковз рашей.	1
— Иліа П. В. Грѣдовз	1	— Цоню Јоновз кѣюм.	1
— Цвѣтко Недю самаржіов	1	— Иванз Х. Досювз	1
Почт. Иванчо Андрейчовз	1	— Вню и Рачѣ Михови кою.	1
— Колчо Пенчо Калпаханов	1	— Колчо Ганчо крзгн.	1
— Христо Пенчо Селвели	1	— Иванчо Илов Гологман	1
— Рачко Данковз	1	— Пенчо П. Генювз	1
— Иванз П. В. Грѣдовз	1	— Јосю Проданз касма.	1
— Георги П. В. и Теодорз П. В. отз Травна	1	— Иванз Минчо касм.	1
— Х. Стоанз Х. Георгиовз	1	— Гатю М. Махни отз П.	1
— Стефанз Станимировз	1	— Пенчо Х. Цончовз	1
— Гаврилз Ганчовз	1	— Стоанз Недювз гюзелз	1
— Х. Георги Х. И. Манафов	1	— Иванз и Василь Ненчови	1
— Цоню Иліовз	1	— Никола и Христо Гѣтјови	1
— Василз Пецовз	1	— Владко Петковз	1
— Василз Пенчо в.	2	— Колчо Цонювз	1
— Димитрз П. Сачито	1	— Стою Пенчо пгиче	1
— Георги Сейковз	1	— Цоню Јоакимовз	1
— Иванз Донковз	1	— Димитрз Цвѣтковз	1
— Вжнчо В. Ройчето	1	— Иванз Марко Стоанов.	1
— Петко Тотю факирјовз	1	— Иліа Колювз кожѣх.	1
— Петрз Теодорз тер.	1	— Спиридонз Петрз чихл.	1
— Иванчо Вжлчовз	1	— Никола Пѣрвовз тер.	1
— Петко Данковз	1	— Никола Теодорз кас.	1
— Цвѣтко Спиридоновз	1	— Геню Рачковз клисарз	1
— Петрз Николовз хогр.	1	— Стоанз Дачито	1
— Радославз Илювз таб.	1	— Пенчо Рачовз коаж	1
— Аврамз Петко так.	1	— Никола П. Христовз	1
— Колчо Петровз сарачз	1	— Котю Стоановз леаж.	1
— Теодорз Минчовз таб.	1	— Станю Петковз чих.	1
— Златю Стоковз таб.	1	— Петко Иванз чих.	1
— Никодимз Ивановз	1	— Христо Николовз кюрк.	1
		— Симеонз Пенчо чѣха.	1
		— Христо Колчо Ратковз	1

Почтеный. Димитръ Хри- стовъ 1	П. Столанъ Дечовъ 1
— Симеонъ Евтимъ 1	— Иванчо Пенчо Влахче 1
— Иванчо Станковъ Хар- лакъ 1	— Цанко Рачковъ 1
— Христо Бойновъ 1	— Некаѳа Пеювъ 1
— Марко Генковъ 1	— Христо Неновъ Хасъ 1
— Никола Пенчовъ хал. 1	— Нено Тотевъ Факиръ 1
— Иванчо Петко Вирчовъ 1	— Сахаръ Гецовъ 1
— Столанъ Пенчо Драголовъ 1	— Цвѣтко Коловъ 1
— Димитръ Иванковъ 1	— Георги Столановъ Търновъ 1
— Иванчо Спасичовъ 1	Дюковченнаа Теодорка П. Ювчова 1
— Кою Столановъ отъ Топ. 1	Попъ Теодоръ Райковъ отъ Боженци 1
— Минчо Коловъ отъ Неаю 1	

ВЛОФВРЪ.

Почт. Г. Николай П. Тълчи- лецъвъ 2	Г. Антоний Х. Варскій живо- писецъ 1
— К. Братѣа Г. Комсѣви 3	Г. Христо Г. Симовъ 1
— Г. Драганъ Манджѳковъ 1	— Димитрій Х. Несторовъ 1
— Г. Димо Х. М. Тюлъ 1	— Георгій Дончевъ Книго- продавецъ 5
— Г. Генчо Р. Яджаровъ 1	— Георгій М. Цхровичъ 1
Б. Б. Н. Н. М. Х. В. 5	— Иванъ В. Чѳкановъ 1
Слов. Учителъ Ботю Пет- ковъ 2	— Петъръ Недѳлачовъ 1
Оттоманскій учитель Мех- метъ Вфнди 1	— Внѳо Маноловъ 1
Почт. Г. Христо Бардиновъ 1	— Христо Чоревъ 1
— Г. Христо Ганчов Сопотъ 1	— Стѳайко Димовъ 1
Изащнѳий Цѳлигелъ Ако- баки 1	— Драганъ Нечовъ 1
	— Тино Пиронковъ 1
	— Димитръ Паничковъ 1
	— Петръ Авраамовъ 1

Ученицы училищни.

Христѳо М. на Сарджа 1	Димо Х. Г. Кѳой-Башиевъ 1
Коста Х. Тошковичъ 1	Никола М. Бахалджиевъ 1
Димо В. Бакърѳиевъ 1	Матѳо Х. В. Шоповъ 1

Димитръ Т. Брѣкаловъ	1	Мишко Г. Финговъ	1
Стоилъ П. Д. Малинковъ	1	Недѣлко кара Николовъ	1
Иван Пеновъ Търниченскій	1	Никола Ивановъ	1
Генко К. Бенчовъ	1	Цано Ивановъ	1
Христѣо І. Колювъ	1	Спасъ Ивановъ	1
Мирчо С. Шишевъ	1	Стефанъ Христовъ	1
Еванъ Влашкинъ	1	Далио Ивановъ	1
Томо М. Стоювъ	1	Георгій Т. Колювъ	1
Стойко В. Болжѣвъ	1	Шкѣто Шкѣвъ	1
Донко Н. Доиновъ	1	Славчо Ангелсвъ	1
Иванъ Х. Болжѣвъ	1	Видоль Ивановъ	1
Димитръ В. Болжѣвъ	1	Далио Петковъ	1
Петъръ Н. Начевъ	1	Христѣо Ивановъ	1
Стефанъ И. Стефанчовъ	1	Петръ И. Ямангѣвъ	1
Юакимъ Грѣвъ	1		

НОВА МЯХИѢ (Гакровско).

Благогов. Отецъ Г. попъ	—	Христѣо Нитовъ Кочакчи	1
Пенчо	1	— Христѣо Досевъ акажи	1
Мѣзникослов. Иванчо Сте- невъ учителъ	2	— Иванъ Петровъ Кочакчи	1
Почитниый Милчо Степанъ Терзи	1	— Митѣо Тонковъ Кочакчи	1
— Пенчо Николовъ Апри- ловъ	1	— Петъръ Христовъ Кочак- чи	1
		— Тодоръ Павелъ Кочакчи	1

СІВЛІВНО.

Благо. попъ Цвѣтко	1	П. Хинко Ивановъ	1
— попъ Петѣо Данковъ	1	— Ватѣо Јонковъ	1
Почтениый Х. Михаль. П. Не- делковъ	1	— Иванъ Татѣовъ Манеолъ	1
— Петѣо Пеновъ	1	— Вжнѣо Цонѣовъ Зетакаши	1
— Минчо Радковъ	1	— Х. Стефанъ Х. Гергѣвъ	1
— Христѣо Геневъ	1	— Маринъ Николевъ Ханжи	1
— Христѣо Х. Петковъ	1	— Никифоръ Николовъ	1
— Минчо Ивановъ Хажѣикинъ	1	— Златѣо Колювъ	1
— Петъръ Рачовъ	1	— Михаль Терзи	1
		— Иванчо Дочовъ Т.	1

П. Х. Христо Пейчовъ 1	П. Мирю Данювъ В. 1
— Игнатъ Стойчовъ 1	— Хубанъ Ивановъ 1
— Анастасъ Петковъ мѣтаф 1	— Симеонъ Назаровъ 1
— Христо Даневъ С. 1	— Петю Христо Ватра 1
— Хинко Стоевъ Б. 1	— Велчо Сапѣнки 1
— Генко Станчовъ И. 1	Пѣнословесеный Х. Ангели
— Ватю Семовъ 1	Юановъ 1
— Иванъ Имовъ 1	— Никола Ивановъ учи-
— Петю Цочѣвъ 1	тель 1

ЛОВЧЪ.

Преподоб. Максим Свещен-	— Х. Парашкева Маринчовъ 1
ноинковъ Т. М. 1	— Коста П. Василевъ 1
Благоговѣй. Папа Захаріа	— Стойнъ Кжичовъ р. к. 1
Начовичъ 1	— Димитрій икономовъ 1
Почтенород. Тодор Юан	— Анастасъ Мариновъ 1
Кжичовъ 1	— Коста Кжичовъ 1
— Георгій Х. Дойчиновъ 1	— Илійъ Илиевъ 1
— Томъ Михаилковъ 1	— Коста Финковъ Каракон-
— Томъ Станю Терзиогъ 1	дѣвъ 1
— Петръ Хино Поповъ 1	— Христо Поповъ 1
— Томъ Станю Терзиогъ	— Христъ Дѣиноогъ 1
за ѣчилиш 1	— Цвѣтко Трифоновъ терзи 1
— Хинкъ Назаровъ 1	— Христо Тодоровъ 1
— Коста Мановъ в. 1	— Сійкъ Свѣйковъ 1
Слов. Манолъ Назаровъ Со-	— Пенкъ Стоиловъ 1
фіан Учитель 1	— Цочъ Ивановъ 1
— Димитрій Стоиловъ Со-	— Христо Трифоновъ 1
фіан. Аѣкаръ 1	— Пано Диковъ Р. 1
— Георгій Х. Вирковъ Со-	— Х. Михаилъ 1
потненецъ 1	Діаконъ Никифоръ при С.
— Јосифъ Цвѣтковъ кжн-	довъ Влене 1
дѣражи 1	Юанъ писаръ и сродникъ
— Константинъ Филипковъ	С. ловъ 1
Софіан 1	Іанкъ Христовъ Дрѣковецъ
— Тодоръ Неделковъ Сопот-	ѣчитель 1
ненецъ 1	

ТРОЈАНЪ.

Слов. Владъ Х. Петровъ 1	П. Димитръ Николаевъ 1
— Пенчо Банковъ учитель 1	— Иліа Дочовъ 1
Благовѣрный Попъ Коста 1	— Димитръ Поповъ 1
Почтен. Х. Георгій Х. ико- 1	— Иванъ Марковъ 1
номовъ 1	— Добри Найденовъ 1
— Найденъ Мариновъ 1	

БТРОЦОЛЪ.

Всепогодный Г. Поликарп 1	З. Михаѣлъ Христовъ 1
Рылецъ 1	— Іоанъ Христъ въ 1
— Г. Гавриѣлъ рылецъ 1	— Стоѣнъ Пенчовъ 1
Почтен. Г. Х. Симеонъ Х. 1	— Павелъ Генчовъ 1
Панчовъ 1	— Бончо Христовъ 1
— Христо Х. Павловъ 1	— Савво Іоцовъ 1
— Иліа Іоановъ Бпитропъ 1	— Павелъ Хиновъ 1
Зчилецъ 1	— Бончо Ниновъ 1
Мѣхикословенный Г. Дими- 1	— Панчо Павловъ 1
трій Іоановъ 1	— Христо Връстевъ 1
Зченицы. Христо Іоановъ 1	— Іоанъ Връстевъ 1
— Дончо Попъ Връстевъ 1	

ЦВЪВЕНЪ.

Родолюбивый Маринчо Пе- 1	П. Теодоръ Влахли 1
тровъ за школа 1	М. учитель Емманѣилъ Вас-
— Симеон Недѣлковъ 1	кидовъ и сынъ 2
Почт. Никола Пискеолъ 1	— Димо М. Гранчарекій 1
— Хицо Теодоровъ 1	— Даню Константиновъ 1
— Димитръ Болжій 1	— Пеко Х. П. Георгіевъ 1
— Трифонъ Болжій 1	Зченицы. Георгій Симеоновъ 1
— Динко Болжій 1	— Иванъ Ятанасовъ 1
— Теодоръ Вацовъ 1	— Иліа Трифоновъ 1
— Коно чохажій 1	— Христо Х. Костовъ 1
— Х. Коста 1	— Теодоръ Константиновъ 1
— Христаки Бѣжовъ 1	— Іоаникій Х. Константин 1
— Миле Николаевъ 1	— Цвѣтко Ятанасовъ 1

З. Петръ Михаиловъ	1	Слов. Василъ Станчо чохаѣй	1
— Гергица Цановъ	1	Поч. Иліа Ивановъ Болѣй	1
— Братіа Миновичи	1	— Симеонъ Тодоровъ	1
— Іоанъ Михаиловъ	1	— Костаки Никола	1
— Теодоръ Х. П. Георгіевъ	1	— Димитръ Назаровъ	1
— Константинъ Јордановъ	1	— Даміанъ Дилковъ	1
— Врѣсте Горановъ	1	— Остень Матеа	1
— Христо Трифоновъ	1	— Динко Тодоровъ	1
— Тончо Цвѣтковъ	1	— Димитръ Пековъ	1

СОФІА.

Благо. попъ Георгій икономъ	1	Поч. Костаки В. Балакашо-	
— попъ Антон Сакеларій	1	гль изъ Загара	1
— попъ Георгій Скевофилак	1	— Јованчо Здравковъ парче	1
— попъ Теодоръ протопопъ	1	— Михалачко Коцевъ терзи	1
Теодосіа игѣменъ Драгалев		— Константинъ Георгіевъ	1
монх	1	— Тодоринко Панчовъ	1
Благородный Анастасъ Тео-		— Антон Кирачковъ	1
доровъ	1	— Панаіотъ Митрошиновъ к.	1
— Х. Нешо Филиповъ	1	— Панаіотъ Паѣновъ	1
— Х. Јанко Георгіевъ	1	— Димитръ Каймак: кѣнд-	
— Х. Мано Стојановъ бѣ		ражи	1
бѣкрешъ	1	— Панчо Шалевъ какалъ	1
— Х. Анастасъ Стефановъ	1	— Георгій Спасовъ какалъ	1
— Замфираки Димитракевъ	1	— Вѣзманъ Стефановъ	1
— Михалъ Христовъ Хе-		— Георги Ратковъ Гайган	
кимеки	1	отъ Ваѣ	1
Поч. Братіа Михалкови	1	— Иванчо Цвѣтковъ изъ	
— Братіа Константинъ и		враца	1
Наѣмъ Јопови	1	— Спасъ Тезгеѣтаръ изъ	
— Панчо Назаровъ сѣрчаѣи	1	Перникъ	1
— Георгій Коцовъ Терзи	1	— Никола Вѣлковъ изъ Са-	
— Димитрій Трайковъ	1	моковъ	1
— Јорданъ Х. Михаловъ	1	Словенный Симеонъ Анто-	
— Стојанчо Х. Манчовъ Па-		новъ П.	1
нигјорецъ	1	— Х. Ангелко Маноловъ	1
— Пѣшо Тодоровъ отъ же-		— Вѣстратіа Младеновъ	1
лава	1	— Теодоръ Георгіевъ	1

Почт. Спиросъ Јоановъ шекер.	1	У. Адамъ Антоновъ	1
из Прилепъ	1	— Манолъ Николаевъ	1
Братѣа Георги, Манолъ поп		— Манолъ Панчовъ	1
Анастасови	1	— Димитрій Х. Мано	1
— Исаѣа Георгиевъ	1	— Николай Х. Атанасовъ	1
Мждр. словес. Константинъ		— Николай Х. Янковъ	1
Василевъ 8ч.	1	— Симеонъ Георгиевъ	1
— Сотиръ Я. Јоговъ 8ч.	1	отъ рѣже. Младенъ Божиловъ 1	
Зченицы Димитрій Стоиловъ 1		Свѣрвалъ родолюбивый Г.	
— Манолъ П. Тошовъ	1	Георгий Симеонов и спемо-	
— Христѣаки Михаиловъ	1	гнали за 8чилищного даръ	2
— Теодоръ Пкшовъ	1		

БРЕЗНИКЪ.

Благот. попъ Столи Колев	1	Почт. Димитръ Игнатовъ	1
— Попъ Христѣ Агѣменски	1	— Михаѣа Георгиевъ	1
Слов. Миленко Димитровъ	1	— Пкчо Ахзаровъ	1
— Зоколъ Валевъ отъ Габер	1	— Вале Стоевъ отъ Габер	1

ПЛОВДИГЪ.

Словес. Зчитель въ Марашъ		Искѣсний лѣкаръ Стоанчо	
отецъ Іларіонъ	2	Чомаковъ	5

ПЕРЪЩИЦА.

Почтен. Г. Апостолъ Павлевъ	1	П. Георгій Стоановъ	1
— Архангелъ Гичевъ	1	— Константинъ Танковъ	1
— Димитръ Стоиловъ епи-		— Тодоръ Ивановъ	1
тропъ църк.	1	Слов. Христѣ Дановъ 8чит.	
— Анастасъ Василевъ	1	Власѣрецъ	1
— Савво Димитровъ	1		

Перѣшкѣй монастыръ.

Игѣменъ Себастианъ Сва-		Сващенноинокъ Леонтиа Вѣл-	
щенноинокъ	1	чевъ	1
		Сващен. Веніаминъ Декрели	1

ЧЕРНОГОРОВО.

Благоговѣйный отецъ Стою	Словес. Никола Г. Белчевъ
Мариновъ 1	Учитель Коприцу . . . 1
	— Г. Стойчо Игнатовъ . . 1

БЯТЯКЪ.

Благог. от. П. Иліа Анков 1	— Стойче Николовъ . . . 1
— От. П. Нейчо Паѣновъ . 1	— Иванъ Паѣновъ 1
Словесн. учит. Веле Ганчов 1	— Петръ Реневъ 1
Ученицы Стефанъ Трианда-	— Стоанъ Стоиловъ отъ
феловъ 1	Брацигово 1
— Дойчо Нисторовъ . . . 1	— Никола Ивановъ отъ
— Гжю Димитровъ 1	Неврокопъ 1
— Ятанасъ Анковъ 1	— Димитръ Василевъ 8ч.
— Тодоръ Ангеловъ 1	Радил 1
— Ангелъ Димовъ 1	— Тодоръ Христовъ . . . 1

ПЕШВРЯ.

Почтен. Ятанасъ и Малю	— Георгій Симеоновъ . . . 1
пѣвци 1	— Георгій Николовъ . . . 1
— Димитраки Христосковъ 1	— Христоѡлз Ятанасовъ . 1
— Христоско Я. Попче . . . 1	— Стефан Ивановъ 1
— Х. Георгій Ятанасовъ . . 1	— Сотиръ Антоновъ 1
— Стойменъ Ятанасовъ пѣ-	— Сотиръ Тодоровъ 1
вци 1	— Щерю Петровъ 1
Учи. Михаилъ Петковъ 8.	— Георгій Стоановъ 1
Бленчанинъ 1	— Смарагда Щерюва 1
— Юсифъ Козмовъ 1	— Тена Петрова 1
— Никола Николовъ 1	— Яница Василево 1
— Анна Малинова 1	— Пена Иванова 1
— Христоѡлз Димитровъ 1	— Стеѡла Иванова 1
— Василъ Миновъ 1	

БРАТЦУ ЫГОВО.

Почтен. Ангелъ П. Георгиевъ	1	П. Никола Ивиновъ юрѣкъ	1
п'квещъ	1	Слов. Николай П. Митрофановъ ъчи.	1
— Георгаки Стойновъ чорважи	1	Ѹченицы. Петъръ Василъ Бичваръ	1
— Стоанъ Димитриевъ I-Орѣкъ	1	— Димитръ Пео Анковъ	1
— Никола Златковъ	1	— Михалаки Замхировъ	1
— Кръсте Георгиевъ	1	— Петръ Николачковъ	1
— Василъ Петровъ Джан	1	— Сида Василев	1
— Константинъ Николовъ	1	— Василъ П. Димитровъ	1

ДЖУМЛА.

Благоговѣнный О. Попъ Василъ Вкономъ	1	Родолук. Г. Панаіотъ Радушевъ	1
— Отецъ Григорій Архимандритъ	1	— Г. Дочко Райчовъ Габровецъ	1
— Папа Анастасъ Сакеларій	1	Поч. Марко Х. Вилковъ	1
Благородный Г. Христо Шишмановъ	2	МѸзикословесный Х. Захаріа Тончовъ	1
— Недѣлко Шишмановъ	1	— Василъ Манювъ	1
— Г. Х. Илиа Х. Марковъ	2	Почт. Иванъ Палаховъ	1
— Г. Х. Николчо	1	— Киго Ханжи	1
Родолук. Иванъ Ив. Амалъ и синъ Марко	2	Словес. Стоанъ Николовъ Ѹчителъ	2
Родолук. Кръсте Ѹрмажи Габровецъ	1	Ѹченицы Михалъ РѸсовъ	1
Родолук. Василаки Бжрневъ Ѹп. школки	1	— Даво Дечовъ	1
— Г. Юрданъ СебеглаѸ	1	— Анастасъ Д. КѸюмжіоглаѸ	1
— Г. Христо БебеглаѸ	1	— Симеон Димовъ	1
— Г. Х. Ангелъ Х. ДрѸменъ	1	— Илиа Радевъ	1
— Г. Панаіотъ Ѹтайчевъ	1	— Х. Илиа Х. Дечевъ	1
		— Х. Сава Х. КѸцаровъ	1
		— Иванчо Ѹтаматковъ	1
		— НакѸ КѸндаржи отъ ШѸменъ	1

САМО-ВОДЕНЪ.

Благоговѣй попъ Димитръ икономъ 1	Б. Попъ Димитръ Драга- новъ въ Т. 1
Благо. попъ Јоргъ 1	Поч. Г. Парашкева Петковъ 1

АБГРОВЕЦЪ.

Мждрѣсловес. Николай Яга- насебъ уч. 1	Мждрѣсловес. Христо Ган- човъ 1
---	--

ДРАГИЖЕВО.

Почтенный Г. Иванъ Бешо- глъ 1	Почтенный Г. Маринъ Ке- шоглъ 1
---	--

КВРВКА.

Мѣзикослов. Трифънъ учи- телъ 2	Почтенный Цонъ Карамихо- глъ чифчи 1
--	---

БОВИ-ЗАХРЯ.

Вкономъ попъ Никола . . . 1	П. Зафираки Тенювъ . . . 1
Харитофилак попъ Иванъ 1	— Петко Тенювъ 1
Х. Дѣховник Висарион хил. 1	— Рюшо П. Константинов 1
Х. Ягана Рылещъ 1	— Петко Трифоновъ . . . 1
Вѣсменъ Маглишъ 1	— Димитръ Теодоровъ . . 1
М. О. Калиникъ 1	— Радоа Бошковъ 1
Почт. Димитръ Г. Попович 1	— Миню Дрѣмювъ 1
— Х. Илю Х. Николаевъ . . 1	— Пею Христовъ 1
— Х. Желю Х. Николовъ . . 1	— Христо Стоановъ 1
— Глави Х. Дечовъ 1	— Годѣръ Главиовъ 1
— Глави Анѣловъ 1	— Михалъ Георгиевъ 1
— Стоанѣ Колювъ 1	— Станѣ Глабовъ 1
— Генѣ Стоановъ 1	— Иванчо Глабовъ 1
— Генѣ Димитровъ Клин- саръ 1	— Теню Митювъ 1
— Стефанъ Иванчовъ 1	— Иванѣ С. Салакашъ . . . 1
	— Х. Димитръ Х. Койчо . . 1

Попечители—тѣ на просвѣщеніе—то. Иванчо Стоанов 1	П. Димо Язмановъ 1
— Х. Савва Х. Г. Стоевъ 1	— Рахни Трифоновъ 1
— Х. Георгій Х. Г. Стоевъ 1	— Митю Крайковъ 1
— Тачъ Николовъ 1	Учители. Атанасъ Ивановъ 1
— Стоенъ Тодоровъ 1	— Атанасъ въ С. Николаа 1
— Начъ Трифоновъ 1	— Тачъ Марковъ 1
— Х. Димитръ и Иванчо Х. Пенчеви 1	Даскалъ Иванъ Валински 1
— Х. Антонъ Х. Димитровъ 1	Учителъ 1
— Манолъ Ивановъ 1	— Даскалъ Петкъ 1
— Таню Стоановъ 1	— Даскалъ Слави Дойковъ 1
— Теодораки Х. Косивъ 1	въ Казанажкѣ слов. Учителъ 1
— Х. Господинъ Славовъ 1	Филиппъ Болджійскій 1
— Димитръ Х. Г. Стоевъ 1	въ Шипка Чит. Преп. О. Неофигъ 1
— Рысавъ Мартинъ 1	въ Гакарѣво Благог. попъ Стефанъ 1
— Христъ С. Каличкоа 1	Благог. Попъ Стефанъ Карагелѣи въ Карлово 1
— Захаріа П. Внажескій 1	— попъ Христо П. Василевъ 1
— Денъ Димитровъ 1	въ Татаръ Пахаржикъ слов. Учителъ Кесарій 1
— Анастасъ Јорганевъ 1	
— Тачъ Х. Георгіевъ 1	
— Петко Чомлекчи 1	
— Х. Желаско Трифоновъ 1	

БЪКЪРЪЩЪ.

Г. Јоанъ Петровичъ мѣшиеръ Свищовецъ 1	Г. Иванъ Минъвъ Карловъ 1
— Златъ Петровичъ липскан 1	— Братіа В. И. М. И. Вахола Сопотъ 1
— Петаръ Петровичъ л. С. 1	— Никола Дѣковъ Габровъ 1
— Атанасъ Д. Вѣкѣнев л. С. 1	— Коста Тричковъ Врацалъ 1
— Иванъ Х. Димитрій Сопотненецъ 1	— Петръ Х. Димитровъ Търновецъ 1
— Аѣка С. Ханжіевичъ довчанецъ 1	— Теодосіа Н. Драгиновъ Габровецъ 1
— Парашкеа С. Ханжіевичъ довчанецъ 1	— Петръ И. Т. типографъ 1
— Ввстатинъ Н. Автѣновичъ 1	— Х. Александръ Х. Т. Живковъ Плевнѣнецъ 1
— Михалъ Х. Вирѣвъ Соп. 1	— Миронъ Бошковъ довчанъ 1

Г. Вичо Стевровиѣ Хад- жарла 1	Г. Панагјотѣ С. Чалжковѣ Търновецѣ 1
— Стефанѣ Рѣсѣвичѣ Лов- чалж 1	— Христѣ Докрјовѣ Ваган- лажж 1
— Иліа Стефановѣ Търнов- — Паскал Д. кантарѣи Тър- новецѣ 1	— Х. Константинѣ Дочовѣ Ваганлажж 1
— Векстатій І. Станковичѣ Търновецѣ 1	— Иванѣ Михаилловѣ Търн. — Стефанѣ Трифонов Лов- чанецѣ 1
— Петраки Стефанѣ Кѣтов 1	— Х. Петрѣ Х. Кастов Ловч. 1

ДВАТЪ СЪ ДАРЪ.

На Търновско-то Тчелище . 1	На Сивлиевско-то 1
— На Пловдивско-то 1	— Тревненско-то 2
— Ловчанско-то Г. В. 1	— Гакровско-то 1
— Плевненско-то 1	— Бленско-то 1
— Врачанско-то 1	

Типографіи Сѣинтеи Митрополиі

Д. Јоан Пенескѣ 3	Д. Јанкѣ Кречеа 1
Д. Стефан Расидескѣ 2	— Петре Голеа 1
— Франц Гекел 1	— Николае Андросекѣ 1
— Таке Ненишор 1	— Костаке Тинзесекѣ 1
— Јоргѣ Георгескѣ 1	— Вадард Глажен 1
— Екарлат Валтер 1	— Зисѣ Т. Папа 2

